C:\Users\Plazma\Desktop\306\Hohlbein_Wolfgang-Deti_kapitana_Nema_3-Na_ostrove_velejesteru.PDB

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Deti_kapitana
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.2.2004
Modification Date: 29.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

Na ostrově veleještěrů

Děti kapitána Nema 4

AMULET

V posledních minutách bylo pro Mika stále obtíž-nější udržet dalekohled v rukou. Těžký přístroj se mu v rukách třásl, že zátoku ztrácel stále častěji z očí a nebe a moře se kymácely ještě víc, než tomu bylo ve skutečnosti vinou rozbouřeného moře.
Mike spustil dalekohled, zavěšený na koženém ře-meni na krku, zuby si stáhl rukavice, přiložil ruce k ústům a dýchal si na ně. Nepomáhalo to. Viděl še-divou páru, ve kterou se v mrazivém vzduchu měnil jeho dech, ale teplo necítil. Před chviličkou ho ruce ještě svědily a pálily mrazem, ale teď z nich všechen cit vyprchal. Jestli se rychle nevrátí do podpalubí a do tepla, hrozí mu vážné omrzliny
Přesto do vytopeného nitra NAUTILU ještě ne-odešel, schoval si ruce do podpaží a vyhlížel dál do zamrzlé zátoky. Nebyla příliš daleko: Tři, nanejvýš čtyři sta metrů, což byla pro loď velikosti NAUTILU vzdálenost, pro kterou téměř nestálo za to startovat motory. Ale přesto by mohla být stejně dobře na druhé straně oceánu nebo přímo na Měsíci. Povrch moře nebyl hladký. Mlhou, která se snáše-la na hladinu jako oblak padající z nebe, chvílemi probleskovaly zpěněné vlny a čas od času, když se zvlášť prudká vlna roztříštila o trup ponorky, vy-stříkla bílá pěna až nahoru k Mikovi. A občas se ml-ha na okamžik roztrhla a pak bylo možné rozeznat spleť špičatých skalisek a útesů, vyčnívajících z vo-dy a tvořících před ostrovem nepřekonatelnou hradbu pro každou loď - dokonce i pro NAUTILUS. Těmto žulovým zubům by neodolal ani ocelový trup ponorky.
Důkaz nebezpečí číhajícího v mlze měl Mike pří-mo před sebou. Kousek od NAUTILU bylo v mlze vi-dět rozpáraný trup lodi. Útes, který se jí stal osudný, zakrývaly šedivé cáry mlhy, takže to vypadalo, jako by vrak se zlámanými stěžni ležel na boku na huňa-té šedivé dece. Led vytvořil tlustý pancíř na trupu a nástavbách lodi, takže se nedalo odhadnout její stáří a původ. Byla však zřejmě hodně stará. Jistě, i v roce 1915 se ještě stavěly plachetnice, ale ty vy-padaly jinak a nebyly tak velké. Mike odhadoval, že to je španělská loď, která se při plavbě do Ameriky, odkud měla odvézt zlato, odchýlila od kurzu a tady ztroskotala.
A nebyla jediná. Kousek od ní čouhala z mlhy záď další lodi, nedaleko ní stěžně jiné plachetnice, zve-dající se ze zvlněné šedivé hmoty jako holé větve po-topeného stromu. A včera, kdy se nebe na chvíli vy-jasnilo a pár minut trvala dobrá viditelnost, roze-znávali v dálce další obrysy vraků. Byl to hotový lodní hřbitov. Mike odhadoval počet vraků nejméně na tucet - a pravděpodobně jich bylo mnohem víc, protože některé lodi se o útesy roztříštily a potopily. Útesy se málem staly osudné i pro NAUTILUS. Po-norka se k ostrovu blížila pod vodou, aby unikla bouři, která byla poslední dny jejich neustálým průvodcem, ale viditelnost nebyla ani pod hladinou lepší než nad ní: Jako by mlha pokračovala i pod vo-dou. Oceánem se táhly šedivé cáry a závoje, v nichž nebylo vidět ani na dvacet metrů. Kdyby NAUTILUS neměl fantastické orientační přístroje, jaké neměla žádná jiná loď na světě, určitě by do některé z nevi-ditelných překážek narazil a roztříštil se o ni.
A přesto se přinejmenším jedné lodi podařilo tu-to smrtící bariéru překonat. Její vrak, převrácený na bok a rozlomený ve dvě různě velké části, ležel na půlkruhovitém, ledem pokrytém břehu, který Mike poslední čtvrthodinu pozoroval dalekohledem. Rá-diová depeše, kterou zachytili před třemi dny, do-kazovala, že ztroskotání přežila přinejmenším jedna osoba.
"Promiňte, pane," ozvalo se za Mikem. Ten sebou škubl tak prudce, že na palubě pokryté silným ledo-vým krunýřem div neuklouzl. Otočil se a hleděl do Singhovy tváře. Ind Gundh Singh byl kromě Trautmana, kormidelníka NAUTILU, poslední žijící důvěr-ník Mikova otce, který si od něj na smrtelném loži vy-žádal přísahu, že bude na jeho syna dohlížet. A tak v něm Mike našel nejen věrného přítele, ale i osob-ního strážce, sluhu a stálého průvodce. Zvykl si na to a měl Inda velmi rád, ale na dvě věci si zvyknout ne-mohl: Na neslyšný způsob, jakým se Singh pohyboval - někdy jako by se přímo vynořil ze země -, a na je-ho zvyk říkat mu pane a chovat se jako jeho otrok.
"Posílá mě Trautman," pokračoval Singh. "Prosí vás, abyste se vrátil dovnitř."

Mike se opět podíval k ledovému ostrovu. Nemohl se od něj - a především od roztříštěného vraku, leží-cího na jeho břehu - pořád ještě odtrhnout, ale bylo už opravdu načase, aby se vrátil. Nastával soumrak. Za pár minut se setmí, a tak by tady nahoře stejně ne-viděl už vůbec nic. A mráz začínal být nesnesitelný. Proto se vydal za Singhem k věži a k otevřenému vstupnímu otvoru - ale uprostřed pohybu se zarazil.
"Co se děje?" zeptal se Singh poplašeně. Jeho pra-vá ruka sjela k boku, kde nosíval šavli. Zbraň obvyk-le odkládal jen uvnitř ponorky - ledaže se musel ja-ko teď zahalit do kožichu, který byl tak tlustý, že se v něm mohl sotva hýbat.
"Nevím," zamumlal Mike. Jeho pohled přejížděl po nebi nad ostrovem. Na kratičký okamžik se mu zdálo, že tam zahlédl jakýsi pohyb. Hned však zase zmizel. Neviděl nic než mlhu a bílé sněhové závoje, které vítr sfoukával ze zledovatělých hřebenů útesů.
"Zdálo se mi, jako bych… něco zahlédl. Ale zřejmě jsem se zmýlil."
Singh mu neodpověděl, ale pár vteřin pozorně prohledával nebe a pak i pobřeží. Teprve když Mike vlezl do vstupního otvoru, vydal se za ním.
Když Mike sestoupil do věže NAUTILU, ovanulo ho příjemné teplo. Obě kulatá okna veliká téměř ja-ko lidská postava byla pokryta ledovými květy, tak-že byla uvnitř mnohem větší tma než venku. Po mrazivém vzduchu, který dýchal nahoře, připadal mu vzduch v ponorce, vždy trochu prosycený pa-chem kovu a oleje, téměř zatuchlý. Přesto se párkrát zhluboka nadýchl a ucítil, jak se mu teplo zvolna rozlévá po celém těle. Singh za sebou pečlivě sklo-pil a uzavřel vstupní otvor.
Mike měl dosud prsty tak ztuhlé mrazem, že mu Singh musel při svlékání těžkého kožešinového ka-bátu pomáhat. Když se Mikovi konečně začal vracet cit do prstů, bylo to velmi bolestivé. Nejdřív ucítil svědění, pak pulzování a nakonec ho prsty rozbole-ly natolik, že mu div nevytryskly slzy do očí. Když o pět minut později vešel do velkého salonu NAU-TILU, třásl se na celém těle.
Trautman nebyl jediný, kdo na něj čekal. Kromě Juana, ten měl dnes službu v kuchyni a celé dopo-ledne se snažil připravit něco k jídlu, seděli všichni kolem velkého stolu u vyhlídkového okna a povída-li si. Mike slyšel jejich vzrušené hlasy už na chodbě. Sotva vešel do salonu, hovor zmlkl a Mike si na vte-řinu uvědomil nepříjemný pocit, jaký člověk má, když na něj někdo upřeně civí. Dokonce i Astaroth, který seděl pod stolem a dřímal, zvedl teď na oka-mžik hlavu a netečně na Mika zamžoural svým jedi-ným okem. Za ním se pohnul druhý, trochu menší stín: Isis, černobílá kočka, jež se před časem dosta-la na palubu přes Astarothovy vytrvalé protesty a od té doby se od jednookého kocoura nehnula. Při po-zorném pohledu bylo možné rozeznat za oběma kočkami ještě další menší huňaté obrysy. Isis poro-dila před měsícem čtyři mláďata, což protiřečilo Astarothově ujišťování, že ji nemůže vystát a že mu jde šíleně na nervy.
"Co se děje? Koukáte na mě, jako by se něco sta-lo," řekl Mike a přistoupil ke stolu. Jeho pohled utkvěl na kouřící konvici, z níž svůdně stoupala vů-ně čerstvě spařeného čaje. Trautman po ní beze slo-va sáhl, nalil čaj do šálku a podal ho Mikovi, který se mezitím posadil. Mike ho vděčně přijal, opatrně si horkého nápoje lokl a sevřel šálek do rukou, aby vy-chutnal teplo, jež porcelán vydával.
"Jen bych rád věděl, co tam venku hledáš?" zeptal se Ben. "Ostrov je opuštěný. Tady už zaručeně ni-kdo nežije."
"A kdo tedy vyslal rádiovou depeši, kterou jsme zachytili?"
Ben udělal odmítavé gesto. "Bude to už týden," ře-kl, "a od té doby jsme nic neslyšeli. Patrně už dávno zmrzli. A i kdyby ne, nevíme přece bezpečně, jestli máme správné souřadnice."
Přinejmenším v tomto bodě mu Mike musel dát za pravdu. Rádiová zpráva, kterou Singh zachytil, byla zkomolená. Údaje o zeměpisné šířce a délce mohli jen přibližně odhadnout, vydali se na cestu víceméně naslepo a ostrov uprostřed věčného ledu našli skoro až za týden.
Přesto Mike odporoval: "Ta loď na břehu…"
"… může ležet už dvacet let," přerušil ho Ben a prudce zavrtěl hlavou. "Jestli chcete znát můj ná-zor, nemá nejmenší smysl zůstávat tady. I kdyby to byl ten správný ostrov, ti lidé jsou už zaručeně mrt-vi. Je tu taková zima, že nikdo nemůže přežít týden pod širým nebem."
"Třeba ustoupili do vnitrozemí ostrova," protesto-val Mike tvrdohlavě. "Ostrov je zřejmě hodně velký."
"Hloupost!" odporoval řízně Ben. "Když ztroskotáš a vyšleš volání o pomoc, budeš přece pozorovat mo-ře! Už dávno by nás viděli a nějak na sebe upozornili."
I v tom má bohužel pravdu, pomyslel si Mike. Ani on si nedovedl představit, že by někdo volal o po-moc a pak se schoval, aby ho nikdo nenašel.
Ledaže by pro to měl určitý důvod.
"Nejsem… nejsem si tak jistý, že je ten ostrov opravdu neobydlený," řekl Mike váhavě.

"Proč si to myslíš?" zeptala se Serena. Trautman neříkal nic, ale pozorně se na Mika díval. "Před chvílí, když pro mě přišel Singh," pokračo-val Mike, "jsem si chviličku myslel, že jsem něco za-hlédl. Nebyl jsem si docela jist, ale teď…"
"… by bylo moc praktické najít důvod, abychom tady tvrdli dál?" pokračoval Ben.
Mike se na něj zle podíval, ale Trautman jen mávl rukou a obrátil se k Benovi.
"Nepovídej prosím tě takové hlouposti! Mike by nám přece nelhal. Co přesně jsi viděl?"
Poslední věta platila opět Mikovi, ale minula dlou-há chvíle, než mladík odpověděl. Snažil se na tu kra-tičkou chvíli rozpomenout. Nebyla to ani vteřina.
"Něco se tam mihlo. Stín, pohyb." Pokrčil rameny. "Doopravdy jsem to neviděl, rozumíte? Ale bylo to zvláštní. Neobjevilo se to… nahoře na ledě."
"Ne na ledě?" opakoval zmateně Trautman. "Co tím myslíš?"

"Výš," odpověděl Mike. Měl pocit, že si teď vzpomí-ná jasněji. Bylo to, jako by slova znovu vyvolávala ob-razy, a to zřetelněji, než si je uvědomil v první chvíli.
"Ve vzduchu. Ano, bylo to ve vzduchu. Něco tam nahoře přelétlo."
Trautman se na něj pochybovačně podíval, Ben se široce zašklebil.
"Řekl bych, že to byl ledňáček, nemyslíš?" zeptal se.
"Ne," odpověděl Mike. "Byl to netopýr."
Benovi spadla dolní čelist a také Trautman se na-jednou zatvářil, jako by jen stěží potlačoval smích. Mike by si byl nejraději sám dal pohlavek. Ta slova mu vyklouzla z úst, dřív než tomu mohl zabránit. Ale přestože mu připadalo jeho tvrzení nepravděpo-dobné, věděl najednou, že přesně to zahlédl ve vzdu-chu nad ledovým útesem: černý obrys netopýra.
Jenomže to bylo naprosto vyloučené. Nejen pro-to, že netopýři v této části světa nemohou žít. To by se možná ještě dalo nějak vysvětlit. Doopravdy Mi-ka vyděsilo, co nevyslovil: Křídla tvora, kterého spatřil, měla rozpětí nejméně deset metrů!
Mikovo tvrzení rozhovor rychle ukončilo. Naštěs-tí vešel o několik minut později Juan s večeří, takže strávili další půlhodinu jídlem a téměř nemluvili. K Mikovu tvrzení se už nikdo nevrátil, ale Mike na sobě jasně cítil posměšné pohledy kamarádů. Pro-klínal v duchu sám sebe, že nedržel jazyk za zuby. Chápal, jak nevěrohodně jeho slova zněla - ale čím déle o nich přemýšlel, tím jasnější byla jeho vzpo-mínka. Teď už si byl docela jistý. Zahlédl nad ledem kroužit obrovského černého netopýra.
Anebo to možná bylo jen něco, co jako netopýr vypadalo, zašeptal neslyšný hlas v jeho myšlenkách.
Mike sklopil zrak a spatřil žhnoucí oko Astarotha, který na něj upřeně zíral zpod stolu.
"Jak to myslíš?" zeptal se nahlas.
Ostatní jen krátce vzhlédli a věnovali se pak opět jídlu nebo hovoru. Už dávno si zvykli na tyto jedno-stranné rozhovory mezi Mikem a kocourem. A s vý-jimkou Bena, který si čas od času neodpustil jedo-vatou poznámku, se s nimi také smířili.
Myslím tím, že se zase jednou dopouštíš typicky lidské chyby, odpověděl Astaroth. Předpokládáš, že se věci mají tak, jak je chceš vidět, místo abys věci viděl takové, jaké jsou.
"Aha," odpověděl Mike. Nebyl si nikdy jistý, zda dokáže vždy sledovat kocourovu překvapivou logi-ku. "Chápu."
Ne, nechápeš, pokračoval Astaroth. Protože vy li-di nechápete nikdy nic. Vy jen tvrdíte, že všechno chápete, a to tak tvrdošíjně, až tomu nakonec sami uvěříte. V tom jste absolutní mistři.
"K věci, Astarothe," řekl Mike. Neměl v tu chvíli náladu diskutovat s ním na tohle téma. Kocour ne-znal totiž větší potěšení než vysvětlovat v nekoneč-ných monolozích, že pravými pány tohoto světa jsou vlastně kočkovité šelmy, nikoli Homo sapiens. I když to bylo možná docela zajímavé téma, byl Mi-ke naneštěstí jediný na palubě NAUTILU, kdo Astarothovi rozuměl.
Právě to mám na mysli, řekl Astaroth, který si sa-mozřejmě přečetl i tuto Mikovu myšlenku. Když se vám to nehodí, zdráháte se pochopit i docela zjev-né věci. Vem si tohle: Myslíš si, že jsi viděl deseti-metrového netopýra.
"Hm," udělal Mike. Rozhodl se na to hlasitě neod-povídat. Někdy bylo docela praktické, že ostatní ne-slyšeli kocourův telepatický hlas.
A protože víš - nebo se přinejmenším domníváš, že víš -, že neexistuje desetimetrový netopýr, dospě-ješ k bystrému závěru, že ses určitě spletl, že ano? Nenapadlo tě náhodou, že to mohlo být něco, co jsi ještě neviděl?
K tomu závěru dospěl Mike přirozeně sám od se-be už dřív. Ale mnoho věcí tomu odporovalo: Na-příklad okolnost, že mimo NAUTILUS panovaly tep-loty, které jejich teploměry nedokázaly ani změřit. Venku nemohlo natrvalo existovat nic živého.
Nic, co znáte vy, namítl Astaroth, zívl si a dopřál Mikovi pohled na dvě řady zubů ostrých jako jehly. Pod bradou se mu mihlo cosi malého, černého a za-čalo šplhat po Mikově nohavici. Mike natáhl ruku a zvedl kotě nahoru, ale vzápětí toho litoval. Jeho tři sourozenci se totiž vydali okamžitě za ním a chvilič-ku nato se k nim přidala i Isis. A tak měl vzápětí na klíně pět koček. Čtyři z nich se začaly okamžitě prát.
Na jídlo už tedy nebylo ani pomyšlení, ale Mika beztak přešla chuť, a kromě toho mu kočičí přepa-dení dalo vítanou záminku vyhnout se dalšímu roz-hovoru s Trautmanem a ostatními. A tak si ještě pár minut hrál s koťaty, potom je opatrně položil na zem a vstal.
"Jdu do kabiny," řekl. "Je mi pořád ještě zima. Mys-lím, že se na hodinku natáhnu a pokusím se zahřát."
Trautman se na něj překvapeně podíval. Mike ne-měl ve zvyku lehat si přes den do postele, ale Traut-man správně tušil, že je to jen záminka, aby byl chví-li sám - proto nic neřekl, jen přikývl.
Mike odešel ze salonu a seběhl po krátkém scho-dišti do přední části NAUTILU, kde byla jeho kabina.
Když za sebou chtěl zavřít dveře, vpadl dovnitř černý stín, skočil na jeho lůžko a stočil se do klubíč-ka - samozřejmě uprostřed polštáře. Mike se na ko-coura pátravě zadíval, avšak Astarothův neslyšný hlas mlčel. Hned nato dalo jeho pravidelné oddychování a hlasité chrápání najevo, že usnul. Přišel za Mikem zřejmě jen proto, aby měl také chvíli klid.
Přes opač-né ujišťování se z Astarotha vyklubal starostlivý a vel-mi trpělivý otec, ale čtyři malá koťata byla na něj ně-kdy opravdu trochu moc. Mike ho dobře chápal.
Právě když se rozhlížel, kam jinam by si sedl, zaťukal někdo na dveře. Mike otevřel. Na chodbě stál Ben.
"Smím dovnitř?" zeptal se.
Mike přikývl, ale Ben kolem něj přešel, teprve když Mike o krok ustoupil a doprovodil pozvání pří-slušným gestem. Ať byl NAUTILUS jakkoli fantastic-ký a pohodlný, jedno bylo na jeho palubě stejně vzácné jako na každé jiné lodi: soukromá sféra. Ni-kdo by se neodvážil vejít do cizí kabiny bez dovole-ní. Ani Ben, který jinak respektoval jen velmi málo věcí.

"Nerad bych tě rušil," začal Ben, a to Mika udivilo. Ben se totiž neomlouval prakticky nikdy za nic - na-tož když se vlastně neměl zač omlouvat.
Mike mávl rukou. "To nic. Co je?"
"Nic zvláštního," odpověděl Ben. Zašklebil se a rozpačitě přešlápl z jedné nohy na druhou. "Ne-topýr, ano? Řekl to Astaroth taky?"
Mike spolkl zlostnou odpověď, kterou už měl na jazyku.
"Nebyl se mnou venku," připomněl Benovi. "Jak by mohl potvrdit něco, co neviděl?"
"To máš pravdu," řekl Ben, jehož pohled těkal od Mika ke kocourovi. Působil najednou velmi rozpa-čitě. "Na druhé straně ale vždycky říkáš, že dovede číst tvoje myšlenky. Třeba tvou vzpomínku jen tro-chu osvěžil. Před chvílí jsi s ním mluvil. Při večeři. Je to tak?"
"A kdyby?" zeptal se Mike. Pomalu mu docházela trpělivost. "Oč ti jde? Nepřišel jsi sem přece jen pro-to, že máš dlouhou chvíli, nemám pravdu?"
"Máš," přiznal se Ben. Pátravě se rozhlédl a pak se posadil na jedinou židli v kabině. Postel by byla mnohem pohodlnější, ale Mike jasně cítil, že se Ben vyhýbá kocourově blízkosti. "Tedy, abych byl upřím-ný, chci se tě už dlouho na něco zeptat. Teď možná není ta ideální příležitost, ale předtím, když jsem vi-děl, jak jsi mluvil s Astarothem…"
Ben se odmlčel, pohlédl opět krátce na kocoura a začal nervózně šoupat nohama. Mike snad ještě nezažil, aby byl Ben tak rozpačitý a tak dlouho hle-dal správná slova jako teď.
"Myslíš, že… že bych to uměl taky?" zeptal se ná-hle bez jakéhokoli přechodu.
Mike na něj zamžoural. "Co?"
"Chci říct, myslíš, že by mluvil i se mnou…? Jako s tebou?" Bylo na něm vidět, jak těžké pro něj bylo tato slova vyslovit.
Mika to úžasně překvapilo. Že dovede s kocou-rem komunikovat v myšlenkách, bylo pro všechny na palubě odjakživa trochu tajuplné, ale všichni to nakonec přijali. Nikdy nepočítal, že mu právě Ben položí tuto otázku.
Jednooký kocour totiž nebyl obyčejný, i když tro-chu nápadně velký kocour. Mike ho skoro před ro-kem našel v kopuli na mořském dně spolu s dívkou jménem Serena, o níž tehdy nevěděli, že je posled-ní žijící obyvatelkou Atlantidy. Serena ležela ve skle-něné rakvi, v níž spala asi deset tisíc let, a Astaroth byl její strážce.
Že to není normální zvíře, pochopil Mike nejpo-zději druhý den. Astaroth ho tehdy kousl a Mike upadl do horečnatého snění, v němž ho trýznily bi-zarní vize a noční můry. Když se druhý den ráno probral, poprvé uslyšel v hlavě nehlasný kocourův hlas.
"Nejsem si jist," řekl po chvíli. "Musel bych se ho zeptat."
"Udělal bys to?" požádal ho Ben pokorně.
Mike přikývl. "S radostí. Ale nebude to třeba. Ze-ptej se ho sám. Astaroth totiž jen předstírá, že spí. Je už dávno vzhůru."
Mike počítal napevno s tím, že Astaroth bude dál předstírat spánek, ale kocour zvedl hlavu a pohlédl na Bena svým žlutým okem. Ale mlčel.
"Nezdá se, že by byl zrovna nadšený," řekl Ben. Znělo to zklamaně. "Ale snad…"
Tu zabušil někdo do dveří. Pak pronikl dovnitř Serenin vzrušený hlas: "Miku, pospěš si! Navázali jsme zase kontakt s trosečníky!"
Mike a Ben byli poslední, kdo se vřítili do salonu. Serena se tam rozběhla, ještě než vyšli z kabiny, a vpůli cesty je předhonil Astaroth. Ostatní se tísni-li na širokém stupni, který zaujímal zadní třetinu sa-lonu a na němž stály složité navigační přístroje NAUTILU. Obklopovali Singha, který seděl s napja-tým výrazem ve tváři u radiostanice a soustředěně poslouchal zvuky ve sluchátkách.
Trautman se otočil k Mikovi a Benovi. "Něco jsme zaslechli," řekl. "Ale příjem je hrozně špatný. Třeba…"
"Už je to tady zas!" ozval se Singh. Levou ruku si položil na sluchátko a pravou otáčel knoflíky na pří-stroji, který stál před ním. Chviličku nato si slu-chátka sundal a zapnul reproduktor, takže teď sly-šeli všichni, co stanice přijímá.
V první chvíli neslyšel Mike nic než chraptění a hvízdání. Potom však Singh znovu otočil knoflí-kem a v praskání se začal ozývat hlas. Nebyl příliš zřetelný, takže se Mike musel napjatě soustředit, aby slovům rozuměl aspoň zpola.
"… nezůstat tady." Ne, opravil Mike v duchu sám sebe. Ten hlas křičel. "Je jich pořád víc. Dochází nám munice. Nevydržíme se už dlouho bránit a bu-deme…"
Statické poruchy a hvízdání zesílily a hlas tolik ko-lísal, že slyšeli jen útržky vět. I ty však byly tak zře-telné, že cítili paniku, která z nich čišela.
"… pokusíme dojít k horám," pokračoval hlas. Mi-ke v něm teď poznával hlas muže a zdálo se mu, že v pozadí slyší výkřiky a hluk boje - a výstřely. Jdeme podél řeky. Třeba najdeme na druhé straně mož-nost, jak…"
Rušení opět zesílilo a hlas zcela pohltilo. Singh za-čal chvatně přepínat páčky a otáčet knoflíky, ale tentokrát se mu už nepodařilo spojení obnovit. Na-konec to vzdal. Se zklamaným povzdechem přístroj vypnul a zavrtěl hlavou.
"Je to zbytečné," řekl. "Něco tady ruší rádiový pro-voz. Možná nějaký magnetismus. Jsme hrozně dale-ko na severu."
"Někdo to tedy přece jen přežil!" ozval se Ben a vrhl na Mika omluvný pohled. "Měl jsi tedy prav-du. Odpusť."
"Co se to tam může dít?" zamumlal Juan. "To byly přece výstřely!"
"Možná," řekl Trautman. "Spojení bylo příliš špat-né, aby se to dalo říct určitě. Ale něco tady nehraje." Znělo to velmi ustaraně. "Zřejmě není ostrov tak opuštěný, jak se zdálo."
"Ale co to má znamenat?" zeptal se Juan. "Jdeme podél řeky? Podél jaké řeky?"
"Odtud vidíme jen skalnaté pobřeží," namítl Chris. "Za ním může…"
"Nesmysl!" přerušil ho Juan. "Žádná řeka tady být nemůže! Při zdejších teplotách! Každá řeka by oka-mžitě zamrzla."

"To stačí," řekl Trautman. "Musíme si teď pro-mluvit o důležitějších věcech. Slyšeli jste to všichni - ti lidé na ostrově jsou ve smrtelném nebezpečí. Musíme něco podniknout."
"Ale co?" zeptal se Ben.
Trautman hleděl chvíli s ustaraným výrazem mi-mo něj do prázdna. "Moc nám toho nezbývá," řekl. "Vydáme se na ostrov a pokusíme se těm lidem ně-jak pomoct."
"Výborně!" řekl Juan. "Jdu připravit člun!"
"A já se postarám o výstroj," řekl Ben. "Potřebuje-me teplé oblečení a hlavně zbraně."
Oba mladíci chtěli okamžitě odejít, ale Trautman je velitelským gestem zadržel.
"Ne tak rychle! Neřekl jsem, že půjdeme všichni! A rozhodně se tam nevydáme teď hned."
"Na co máme ještě čekat?" protestoval Ben. "Těm lidem hrozí nebezpečí!"
"To není ani zdaleka důvod spáchat sebevraždu," odpověděl Trautman vážně. "A kdybychom vyrazili kvapně, a ke všemu ještě v noci, byla by to opravdu sebevražda. Rozhodneme v klidu, kdo se na ostrov vydá, a vyrazíme ráno, hned po rozednění. Ani o chvíli dřív!"
"Ale pak už může být pozdě!" protestoval Juan. "Vždyť jste to sám slyšel!"
"Já vím," odpověděl Trautman. "Přesto počkáme, až se rozední. Mějte rozum! I kdybychom tam dora-zili živí, neměli bychom potmě nejmenší naději, že je najdeme. Kromě toho je třeba takovou výpravu důkladně připravit. Mám dojem, že nemáte před-stavu, co nás tam čeká."
Juan vypadal hrozně zklamaně. Ale už Trautmanovi neodporoval. Uznal možná, že má pravdu.
"Tak dobře," řekl Ben. "Ale kdo půjde a kdo zů-stane tady?"
Trautman udělal opět odmítavé gesto. Než Benovi odpověděl, obrátil se k Singhovi. "Zůstaň prosím tě u vysílačky," řekl. "Třeba se ještě ozvou."
Singh mlčky přikývl a nasadil si znovu sluchátka. Trautman odstoupil od přístrojů a pokynul ostat-ním, aby ho následovali ke stolu. Zbytky večeře me-zitím zmizely a na stolní desce už zase ležela obvyk-lá změť map a navigačních materiálů. Všichni totiž poslední dva dny prohledávali námořní mapy a at-lasy, aby zjistili svou přesnou polohu, ale ani na je-diné mapě nebyl tam, kde kotvil NAUTILUS, zakres-len ostrov. Podle Mikova názoru to však celkem nic neznamenalo - nacházeli se tak daleko na sever od známých námořních cest, že se většina map této ob-lasti zakládala jen na pouhých domněnkách. Bylo docela dobře možné, že byli prvními lidmi, kteří spatřili tento ostrov a neztroskotali na útesech.
Trautman se posadil a počkal, až všichni zaujmou svá místa. "Ta myšlenka se mi moc nelíbí," řekl, "ale obávám se, že teď nemáme jinou volbu, než vydat se člunem na ostrov a pátrat po trosečnících, kteří ztroskotání přežili. Ale takovou výpravu si musíme dobře rozmyslet a ještě lépe připravit." Položil dlaň na námořní mapy rozložené na stole před ním. "Mám pocit, že si pořád ještě neuvědomujete, že tyhle končiny patří k nejnehostinnějším na světě. A jen tak mimochodem - i k nejnebezpečnějším. Panují tu teploty, při kterých vám zmrznou slzy v očích. Sebemenší chybička, jediná nedbalost mo-hou znamenat smrt. A to nemluvím o tom, co se při-hodilo lidem na ostrově, ale jen o mrazu."
"Já si na sebe dám pozor!" ujistil ho Ben.
"V případě, že s námi půjdeš," dodal Trautman. "Tedy - kdo se hlásí dobrovolně…"
Všechny ruce vylétly téměř bleskurychle, ale Trautman klidně pokračoval:
"… že tady zůstane?"
Všechny ruce klesly stejně rychle, jak se předtím zvedly, a Trautman si povzdechl:
"To jsem si myslel," zamumlal. "Děti, vy to pořád ještě považujete za velké dobrodružství, viďte? Já ale mluvím o životu nebezpečné akci! Nejsem si ani jist, že se dostaneme až ke břehu."
"Náš člun je daleko menší než ostatní lodi," odpo-roval Ben. "Určitě mezi těmi útesy prokličkujeme."
"Přesto by nebylo rozumné, aby se tam vypravili víc než dva z nás," řekl Trautman. "Kromě toho potřebuju ostatní tady na palubě, aby loď zůstala schopna plavby. A abychom vám případně mohli přijít na pomoc. Rád bych se tam vydal sám, ale mám strach, že by to pro mě bylo příliš namáhavé. Navrhuju, aby se na ostrov vypravil Singh a jeden z vás. Juan nebo Mike nebo Ben."
"A co bude se mnou?" zeptal se Chris.
"A se mnou?" dodala Serena.
"Chrisi," usmál se Trautman, "neměj mi to prosím tě za zlé, ale pro tebe platí totéž co pro mne, i když z jiných důvodů. Ty bys byl ostatním jen na obtíž. Nejspíš budou muset vylézt nahoru po strmých po-břežních skalách a jít možná daleko po ledu, než je najdou. A ty, Sereno, jsi dívka, a…"
"… a tohle je mužská záležitost, že?" skočila mu do řeči Serena. Oči se jí bojovně leskly. "Co je to za hloupost? Jsem stejně silná jako ostatní - a vyznám se tady."
"Jak to?" zeptal se Trautman.
Serena kývla hlavou tak prudce, až se jí rozlétly světlé kadeře. "Zimní palác mých rodičů stál v po-dobné krajině. Vím, jak se pohybovat ve světě ledu. Určitě líp než vy všichni."
Říká pravdu, ozval se Astaroth, který přišel za nimi, ale poslouchal až dosud mlčky. Ten palác byl dokonce ještě dál na sever, myslím, že těm končinám dneska říkáte pól.
Mike ostatním rychle přeložil, co mu kocour sdě-lil, a Trautman se na Serenu zamyšleně zadíval. Na-konec však přece jen zavrtěl hlavou.
"Ne," řekl. "Je to příliš nebezpečné. Půjdou Juan, Ben nebo Mike."
Serena vrhla na Trautmana přímo vražedný po-hled. Potom vstala tak prudce, že její židle s rachotem odlétla a div se nepřevrátila, a vztekle se vyřítila ze sa-lonu. Mike se za ní smutně díval. Za uplynulé měsíce, které Serena strávila na palubě ponorky, se oba zjev-ně sblížili. Ale Mike si pořád nebyl docela jist, jestli Serena skutečně opětuje pocity, které

k ní tajně cítil. Proto byl smutný, když ji viděl tak rozhněvanou - přestože dával Trautmanovi samozřejmě za pravdu. Vzít Serenu na ostrov by bylo příliš nebezpečné.
"Neměl bys jít za ní a uklidnit ji?" obrátil se Mike k Astarothovi.
Nejsem blázen! odpověděl kocour. V tuhle chvíli se jí vyhnu velkým obloukem. A jestli ode mě chceš dobrou radu, měl by ses zachovat stejně. Kromě to-ho se nutně musím postarat o své syny.
Mike se pátravě rozhlédl po salonu. Čtyři koťata se vesele honila a docela jistě nepotřebovala niko-ho, kdo by se o ně právě teď staral. Ale Mike Astarotha chápal. O Sereně se rozhodně nedalo říci, že je trpělivá, nebo dokonce vyrovnaná.
"Tak dobře," řekl Trautman. "Navrhuju, abyste se teď rozešli do kabin a pokusili se co nejdřív usnout. Zítřek bude namáhavý - i pro ty, kdo se nevydají na ostrov. Singh a já do té doby připravíme všechno po-třebné."
"A kdo tam tedy půjde?" chtěl vědět Ben.
"Do rána se rozhodnu," odpověděl Trautman. "Vzbudím vás hodinu před východem slunce."
Bůh počasí - anebo možná jen náhoda - dali Trautmanovi dodatečně zapravdu. Když druhý den ráno vyšlo slunce, vichřice ustala a ani moře neby-lo zdaleka tak rozbouřené jako celé poslední dny. A přesto - když Mike půl hodiny po východu slun-ce vedle Singha a Juana - Trautman jim nakonec do-volil jít ve třech - vystoupil na úzký břeh ostrova, ze-ptal se sám sebe, jak proboha dokázali překonat vzdálenost od NAUTILU až sem a nezmrznout při-tom, nevypadnout z člunu, neroztříštit ho o útes anebo nepřijít o život jiným způsobem! Příležitostí k tomu se jim naskytlo rozhodně dost.
"Vytáhněte člun na břeh," řekl Singh. "A pevně ho přivažte! Kdyby ho vlny odnesly, nikdy bychom se odtud nedostali. Já si zatím prohlédnu lodní vrak."
Jeho slova vrátila Mika zpět do skutečnosti, za což byl Singhovi velmi vděčný. Během plavby je příliš zaměstnávalo veslování a boj se živly, aby se mohli doopravdy bát - ale teď, kdy bezprostřední nebez-pečí pominulo, se mu přece jen začala třást kolena.
Člun byl tak jako celý NAUTILUS z nesmírně odol-ného, avšak velmi lehkého materiálu. Přesto byli Mike a Juan vyčerpáni, když ho konečně dostali na břeh. Nespokojili se totiž jen s tím, že by ho vytáhli kousek od vody, ale vlekli ho za sebou skoro po ce-lém břehu. Mike si vzal k srdci Singhovo varování. Bez člunu by se z ostrova nikdy nedostali. Na NAU-TILU byl sice ještě druhý člun, ale ten byl mnohem menší.
Pak seděli chvíli mlčky vedle sebe a snažili se na-brat nové síly. Za okamžik Juan vstal a vrátil se ještě jednou k člunu pro dvě železné skoby a kladivo. Spojenými silami zarazili skoby do ledu a člun k nim přivázali. Teď už ho neodnese sebevětší vlna.
Pak se, pořád mlčky, vydali ke ztroskotané lodi. Byla to malá jachta. Při pohledu na ni Mike uvažo-val, jak mohla zabloudit do této části oceánu. Měři-la nanejvýš patnáct metrů, a než ji vlny proměnily v hromadu trosek, byla asi velmi elegantní. Teď z ní byl pouhý vrak. Kýl byl ulomený a trup po celé délce roztržený. Skoro všechny palubní nástavby zmi-zely a zlomený stěžeň ležel o dvacet metrů dál na le-du. Jachtu zřejmě uchopila vlna a doslova ji vyhodi-la na břeh. Jak mohl tuto katastrofu někdo přežít, bylo pro Mika záhadou.
25

Když vrak obešli, vyšel jim v ústrety Singh. Pravou rukavici měl sundanou, v ruce držel několik listů papíru a za chůze v nich listoval. Pod druhou paží měl zasunutý foliant vázaný v černé kůži - patrně lodní deník jachty.
"Jak to vypadá?" zeptal se Mike, ačkoli jediný po-hled do Singhovy tváře naznačoval, že je jeho otáz-ka v podstatě zbytečná. Singh se tvářil zděšeně.
"Radši dovnitř ani nechoďte," řekl. Je to tam všechno celé rozmlácené. Mohli byste se zranit."
"Našel jsi tam…," ozval se Juan, ale po prvních slo-vech se odmlčel a podíval se na Singha, jako by od něj očekával pomoc.
Singh mu na otázku odpověděl, přestože ji Juan nevyslovil nahlas. "Ne, nikdo mrtvý tam není," řekl. "Zřejmě to všichni přežili." Nato zavrtěl hlavou a dlouze se na roztříštěnou loď zadíval. "Radiosta-nice je vymontovaná," pokračoval. "Zdá se, že si s se-bou vzali všechno, co mohli pobrat. Nechápu jen, proč to udělali."
"Měli to nechat tady?" zeptal se Juan.
Singh se na něj ani nepodíval. "Z lodi je sice vrak, ale tady by měli přinejmenším střechu nad hlavou," pokračoval. "Proč ji opustili? Podívejte se na tuhle stěnu!"
Singh ukázal hlavou na strmou ledovou stěnu uza-vírající pobřeží. Byla dobrých deset metrů vysoká a hladká jako zrcadlo. Nebylo na ní jediné místo, kde by se dalo pohodlně, nebo aspoň bezpečně vy-šplhat nahoru.
"Ten výstup je přece tak nebezpečný, že ho nikdo nepodnikne bez závažného důvodu. A ke všemu ješ-tě, když je zraněný."
"Když je zraněný?" opakoval Mike. "Jak to můžeš vědět?"
"Našel jsem tam zakrvácené obvazy," odpověděl Singh. "Kromě toho je prostě nemožné, aby takové ztroskotání přežili všichni bez pohromy." Potom poklepal ukazováčkem na lodní deník. Ještě jsem si jej nestačil prostudovat, ale myslím, že na palubě bylo nejméně pět lidí. Možná dokonce víc. Nechá-pu, proč odtud odešli."
"Ale udělali to," namítl Juan. "A já se obávám, že nám nezbude nic jiného, než vydat se za nimi." By-lo vidět, že se celý třese, ale patrně ne krutou zi-mou. Vyvolával to spíš pohled na ledovou stěnu, kterou budou muset zdolat. Mikovi se představa lí-bila taky pořád méně a méně. Včera, při pohledu z paluby NAUTILU, vypadala stěna celkem nevinně, prostě bílá zeď, vysoká, ale přesto jen pouhá pře-kážka, kterou lze s trochou námahy nějak zdolat. Teď mu však připadala jako nebetyčná, nepřekona-telná bariéra.
I Singh si ji prohlížel chvíli mlčky. Potom se prud-ce otočil a zamířil ke člunu. Mike a Juan se vydali za ním. Singh pečlivě uložil věci z paluby vraku do vo-dotěsného námořnického pytle, který si vzal s se-bou, a z batohu vyndal

hromadu stupaček, skob a stočené lano. Lano si pověsil přes rameno, ostatní výzbroj nacpal do kapes tlusté kožešinové bundy. Nakonec popadl kladivo s krátkou násadou.
"Půjdu nejdřív sám," řekl. "Vy počkáte tady, do-kud nebudu nahoře a trochu se tam nerozhlédnu."
"Hej, okamžik!" protestoval Mike, ale Singh ho ne-pustil ke slovu.
"Když půjdu sám, bude to daleko snazší," řekl ráz-ně. "Jakmile budu nahoře, vylezete za mnou."
Mike se nepokusil Singha přemlouvat. Singh mu byl sice kdykoli k službám a splnil každé přání, kte-ré mu viděl na očích, ale když bylo třeba chránit Mi-ka před nebezpečím - třeba jen případným -, jako by náhle zapomněl, že je jeho sluha a že ho musí po-slouchat.
Kromě toho se Mikovi po Singhově rozhodnutí tro-chu ulevilo. Byl sice dobrý sportovec, doma a pozdě-ji v anglickém internátu zdolal každý strom a každou zeď, ale pohled na tuto stěnu v něm vyvolával hrůzu. Led byl hladký a odrážel sluneční světlo tak prudce, že se na něj mohl dívat vždy jen pár vteřin. Šplhat po něm byl asi podobný úkol, jako snažit se vylézt naho-ru po zrcadle, které někdo pečlivě namydlil.
Singh se však do toho úkolu pustil nesmírně obratně. Zatloukal do stěny kovové skoby, navazoval na ně lano a šplhal po něm s takovou rutinou a jis-totou, jako by celý život nedělal nic jiného. Za chvíli byl už v polovině stěny. Vypadá jako velká chlupatá moucha lezoucí po zdi, pomyslel si Mike. Díval se ještě chvíli nahoru, i když jim Singh zmizel z dohle-du. Pak se znovu obrátil ke ztroskotané jachtě.
Pohled na ni byl pořád stejně tajuplný a hrozivý. Mike se ptal sám sebe, jak se jachta mohla dostat tak daleko? Trup měla jako rozpáraný noži, všude zely velké zubaté díry.
"Rád bych věděl, co se tady stalo," zamumlal po chvíli. "Něco mi tu nehraje." Promluvil vlastně jen proto, aby něco řekl. Chtěl přerušit ticho, které se kolem nich rozhostilo. Přitom na břehu ticho ve skutečnosti nebylo, naopak, vítr jim dál skučel nad hlavou, vlny se dál s rachotem tříštily o útesy -a přesto kolem nich náhle panoval podivný, skoro neskutečný klid, vycházející jako cosi neviditelné-ho z mlhy a existující mimo skutečnost.
"Jestli chceš znát můj názor, tak mně je podezřelý celý tenhle ostrov!" odpověděl mu Juan po chvíli.
Mike na něj překvapeně pohlédl. "Ty to cítíš taky?"
"Necítím už vůbec nic," odsekl Juan. "Na to je ta-dy moc velká zima."
Ale Mike věděl, že Juan v hloubi duše chápe, co měl na mysli. Byl to opravdu záhadný ostrov. Něco se tu vymykalo skutečnosti.
Začínalo to mlhou, která se pořád ještě válela nad vodou jako šedivá vatová deka. Tu a tam do ní vítr nadělal díry, které se však hned zase zavřely. Čím déle to Mike pozoroval, tím méně mu tato mlha při-padala jako skutečná mlha. Byla příliš hustá a její povrch se válel a vlnil ve vlastním rytmu, nikoli v rytmu větru, který si s ní pohrával. Někdy jako by odnášel tenké, kalné cáry ke břehu, jako tápající prsty bizarní mořské nestvůry hledající oběti, jež jí unikly. Kdo se díval dost dlouho, mohl si namlou-vat, že rozeznává tajuplné stíny, skoro jako by se ml-ha snažila zhmotnit v tělo.
Skoro?
Mike cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Ty stíny si jen nenamlouval! Byly tam doopravdy. A vystupovaly pomalu na břeh: Dva štíhlé, rozmazané stíny, které se nepodobaly zcela lidem a chvílemi se ztrácely, ale po-každé, když se shlukly, byly trochu hmotnější.
Mike se zděšeně napřímil a Juan, jemuž jeho po-hyb přirozeně neunikl, zbledl jako křída, když se podíval stejným směrem jako Mike a také spatřil oba přízraky.
"Co je k čertu tohle?" zašeptal.
Oba obrysy se blížily stále víc, ocitly se už skoro na kraji mlhy - a najednou Mikovi nepřipadaly štíhlé a malé, ale podivně zkreslené a obrovité a hrozivé.
Potom se oba stíny definitivně vynořily z mlhy a změnily se v těla a Mike chraplavě vykřikl - pře-kvapením, nikoli strachy.
"Sereno!" zvolal nevěřícně. "Chrisi! Co tady děláte?"
Ti dva byli ještě příliš daleko, aby mu rozuměli, ale určitě zaslechli přinejmenším jeho výkřik. Chris totiž zvedl ruku a zamával na ně. Ten pohyb koneč-ně probudil Mika ze strnulosti. Rozběhl se tak rych-le, že na hladkém ledě div neztratil rovnováhu, mával pažemi a jen taktak se u Chrise a Sereny zastavil. Chris se na něj šklebil od ucha k uchu, Serena na něj hleděla chladně.
"Jak jste se sem proboha dostali?" zasípal Mike. "Co tu děláte?"
"Řekla jsem přece, že půjdu s vámi," odpověděla Serena tónem, který měl Mikovi naznačit, že nemá smysl, aby jí odporoval. Ale Mike byl příliš rozčilený a překvapený, aby na to dbal.
"Copak ti přeskočilo už docela?" zeptal se. "Co myslíš, že ti řekne Trautman, až se vrátíme?"
"Dovedu si to přibližně představit," odpověděla Serena. "Třeba ho to poučí, aby se mnou napříště nezacházel jako s malým dítětem."
"Teď se tak rozhodně chováš!" řekl Juan. Běžel trochu opatrněji než Mike a dorazil k nim teprve teď. Jeho tvář, z níž bylo poď kožešinovou kapuci vi-dět jen málo, měla zlostný výraz. "Co to do tebe vje-lo? Jestli se chceš zabít, je to možná ještě tvůj pro-blém. Ale jak tě napadlo vzít s sebou Chrise?"
"To se zeptej radši jeho!" odpověděla Serena. "Ten malý mizera mě vydíral. Nemohla jsem udělat nic ji-ného než ustoupit."
"Jak tě proboha mohl vydírat?" chtěl vědět Juan. "Přinutil tě k tomu snad se zbraní v ruce?"
"Ne, ale odhalil, co mám za lubem, a vyhrožoval mi, že to prozradí Trautmanovi. A tak jsem ho mu-sela chtě nechtě vzít s sebou. Ale měla jsem ho ces-tou utopit!"
Chris se zašklebil. Serenino vyprávění zřejmě odpovídalo skutečnosti a naplňovalo ho přímo ďábel-skou radostí, že prosadil svou právě vůči Sereně. Byl to kousek, který se zatím na palubě NAUTILU po-dařil jen málokrát. Že se tím

vystavil v nebezpečí ži-vota, zřejmě ještě nepochopil.
Jenomže jako by těch překvapení ještě nebylo dost, mlha se v tuto chvíli za Serenou a Chrisem znovu roztrhla a vynořil se z ní kocour. Podrážděně vrčel a na černém kožichu se mu třpytily ledové krystalky.
"Astaroth!" zvolal Mike. Nevěděl v první chvíli, jestli se má při pohledu na kocoura radovat, nebo zlobit. "Ke všemu ještě ty! Přinejmenším od tebe bych čekal špetku lidského rozumu!"
Kdybych byl potrefený lidským rozumem, odpově-děl kocour nevrle, sám bych skočil před první dogu.
"Víš moc dobře, jak to myslím," odpověděl mu Mike. "Co tady ksakru děláš?"
Plním svůj úkol, odpověděl kocour náhle velmi vážně. Dohlížím na Serenu.
Na to neměl Mike co říci - Astaroth měl naprostou pravdu. V jistém smyslu byl pro Atlaňanku tím, čím byl Singh pro něj: Věrným přítelem a strážcem, který tento úkol dostal a plní ho, ať to stojí, co to stojí.
"Tedy, jestli jste se už všichni vypovídali," ozvala se Serena vesele, "mohli byste mi říct, co jste tady našli. Kde je Singh?"
Mike měl sto chutí prostě mlčet, vrátit se ke člu-nu a nechat Serenu být. Jenomže dívka měla přiro-zeně pravdu. Teď nebyla vhodná chvíle, aby se navzájem uráželi. Trautman jí patřičně umyje hlavu, až se ocitnou na palubě NAUTILU!
"Nahoře na ledě. Šel napřed zajistit cestu a po-rozhlédnout se."
"Byl v lodi někdo, kdo ztroskotání přežil?"
Mike zavrtěl hlavou. "Ne, ale není tam ani žádná mrtvola. Budou zřejmě někde nahoře a já myslím…"
"Miku, Juane, kde jste?"
Toto zvolání Mikovi zabránilo mluvit dál. Vychá-zelo z mlhy přímo před nimi - a byl to jednoznačně Trautman, kdo volal jejich jména! O chvíli později zaslechli šátrání a pak šplouchání chvatných kroků v mělké vodě. Uplynula sotva vteřina, a Trautman vyvrávoral z mlhy, těsně následován Benem. Oba běželi, jak mohli, a oba se tvářili tak zděšeně, jako by spatřili strašidlo.
"Miku! Juane!" Trautman si zhluboka oddychl, když mladíky spatřil. "Jste tady, díky Bohu! Kde je Singh?"
"Co?" zamumlal Mike. "Co se to děje? Samozřejmě že jsme tady - kde jinde bychom měli být?"
"Zmizeli jste!" odpověděl vzrušeně Ben. "Celý ost-rov zničehonic zmizel! Naráz!"
"Cože?" zeptal se Juan. Pokusil se zasmát, ale na je-ho tváři se objevila jen grimasa.
"Ben mluví pravdu," řekl Trautman. "Byl jsem na-hoře na palubě a hledal jsem vás dalekohledem - a najednou tam ostrov nebyl."
"Ale to přece není možné!" řekl Juan a vrtěl hlavou.
"To jsem si myslel taky," přitakal Trautman. "Ale bylo to přesně, jak říká Ben: Zmizel, vmžiku! A ne-jen ostrov. I skaliska, mlha a lodní vrak. Něco tako-vého jsem ještě nezažil."
"A tak jsme vzali člun a vydali se za vámi," pokra-čoval Ben. "Mlha se najednou vrátila a o chviličku později jsme byli na břehu. Taky nemám tušení, jak je něco takového možné. Ale bylo to tak, věřte mi!"
"Musíme odtud zmizet," řekl Trautman. "Co nej-rychleji. S tím ostrovem něco nehraje. Kde je Singh a co…"
Trautman nedomluvil. Chviličku zůstal nehybně stát - a na jeho tváři se náhle objevil výraz, jako by teď opravdu spatřil strašidlo.
"Sereno…" zamumlal. "Jak… jak ses sem dostala? Co tady děláš?"
Serena si vzdychla. "Řekla jsem vám přece, že u toho chci být," odpověděla. "A než se začnete roz-čilovat - zatím se mi ještě nic nestalo. A při tom zů-stane. Umím na sebe dávat pozor!"
"To jsem nedovolil!" řekl Trautman, který jen stě-ží překonával překvapení. Pohled na Serenu ho zce-la vyvedl z míry.
"Jistě," odpověděla Serena kousavě. "Ale já jsem o dovolení nežádala."
"To stačí!" Trautman se zachmuřil. "Teď na to není možná správná chvíle, ale měla bys vědět jedno…"
"Ehm," ozval se hlasitě Juan. "Promiňte, že vás přerušuju…"
Trautman se na něj jen krátce podíval a pokračo-val obrácen k Sereně: "Dokud budu na palubě NAUTILU, cítím se za vás odpovědný, a ty se s tím laska-vě smíříš, nebo bys mohla zažít, že i bývalá princez-na z Atlantidy může dostat pořádný výprask!"
"Dovolíte, abych teď…?" řekl Juan nesměle.
Trautman se otočil na podpatku a zlostně na něj pohlédl.
"Ano," řekl. "Co je tak důležité, že mě nenecháš domluvit?"
Juan se nervózně zasmál, zvedl ruku a ukázal po-stupně na Bena, Trautmana, Mika, Chrise, Serenu a konečně i na sebe.
"Chci říct, třeba to ani říkat ne-musím, ale - když se tak dívám, jsme tady všichni."
"To je pravda," řekl Trautman, pořád ještě rozči-lený. "A co?"
"A kdo zůstal na palubě NAUTILU?" zeptal se Juan klidně.

"Při tom zůstane!" řekl Trautman rázně. "Vrátíme se, jakmile Singh sejde dolů." Rozvázal jedno ze dvou lan přivázaných k železným hákům, které Ju-an zarazil do ledu, a pokynul Benovi stojícímu na druhé straně, aby učinil totéž.
Když se vzpamatovali ze zděšení, jež následovalo po Juanových slovech, řekl si Mike, že jejich situace je možná vážná, ale přesto nemají důvod k přehna-ným obavám. Když se to tak vezme, nehrálo žádnou roli, jestli jsou na ostrově jen dva tři, nebo všichni jako teď. NAUTILUS kotvil bezpečně pět set metrů od břehu a jeho fantastické stroje zajišťovaly samy, aby se nehnul z místa a aby s ním nemohl odplout nikdo nepovolaný. O NAUTILUS si rozhodně ne-museli dělat starost. Přesto byl Mike rád, že tohle ta-juplné místo co nejrychleji opustí.
Když Ben rozvázal druhé lano, začali člun táhnout po ledu zpátky vodě, ale zastavili se, když se příď do-tkla mlžné stěny, která se vznášela mezi oceánem a ostrovem. Že by si to Mike jen namlouval, nebo se opravdu přiblížila a vystoupila kousíček na břeh?

Mike tu myšlenku zaplašil. Je to mlha, nic víc a nic míň, a dost! Jejich situace je už tak dost nebezpeč-ná, není třeba, aby viděl všude samá strašidla.
"Rád bych věděl, kam zmizel Singh?" zamumlal Ju-an. "Je nahoře určitě už čtvrt hodiny. Přitom se tam chtěl jen porozhlédnout."
Juan přejížděl pohledem po vršku ledové zdi rov-ném jako pravítko. Po Singhovi nebylo nikde ani pa-mátky.
"Jakmile se mlha trochu roztrhá, vrátíte se zpátky na NAUTILUS," rozhodl Trautman. Jestli se Singh do té doby nevrátí, dojdu pro něj. Připlujeme pak na druhém člunu za vámi. I když bych vás tu měl ne-chat až do konce!" dodal přísnějším tónem.
"Ale… ale proč?" odpověděl Mike. Nechápal, co tím Trautman myslí.
"To víš moc dobře," Trautmanův hlas zněl spíš re-zignovaně než rozhněvaně. "Od Sereny jsem nic ji-ného neočekával a Chris je ještě moc mladý, aby po-chopil, jakému nebezpečí se vystavil. Ale od tebe bych očekával trochu víc rozumu. Jak se jí podařilo přemluvit tě?"
Teď začalo Mikovi zvolna svítat, o čem Trautman mluví.
"Okamžik!" řekl. "Snad… snad si nemyslíte, že…"
"To si řekneme později," přerušil ho Trautman. "Zůstaňte tady a dávejte pozor, až mlha zřídne. Chci se podívat na vrak té lodi zblízka."
Nato se Trautman otočil a rychle odešel, ještě než mu Mike mohl odpovědět.
Mike se za ním překvapeně díval. Trautman si zřejmě myslel, že Serenu a Chrise vzali na ostrov oni. A to znamenalo dál, že…
Mike se pomalu otočil k Sereně, která stála jen pár kroků od něj. Serena rozhovor přirozeně slyšela a věděla přesně, oč jde, ale přesto neuhnula před Mikovým zlostným pohledem. V jejích očích se na-opak rozsvítil tichý úsměv.
"Okamžik," zamumlal Mike. "Trautman si myslí, že… jsi sem přišla s námi, je to tak?"
"Zdá se," odpověděla Serena.
"Ale tak to není," pokračoval Mike. "A nepřiplula jsi ani na druhém člunu, ten si přece vzali Ben a Trautman," dodal Mike. "A NAUTILUS má na palu-bě jen dva čluny."
"To je taky pravda," řekla Serena posměšně. "Ty opravdu překypuješ ostrovtipem!"
Mike nevzal její ironický tón na vědomí. "Jak jste se sem sakra dostali?!" vyhrkl celý bez sebe.
Serena se usmála. "To ti neprozradím," řekla. "Mám pořád ještě na skladě pár malých triků, rozumíš?"
"V tom případě se…" Mike udělal téměř výhružný krok směrem k Sereně, ale uprostřed pohybu se za-stavil a přinutil ke klidu. "Tak dobře, zeptám se tedy Chrise."
"Jen do toho!" řekla Serena. "Určitě ti řekne všech-no, co ví."
Mike ji doslova probodával pohledem, ale odpus-til si další otázky a rozhlédl se po Chrisovi. Objevil ho nedaleko vraku, spolu s Juanem. Oba zřejmě če-kali na Trautmana, který zmizel v nitru ztroskotané lodi. Mike se k němu rozběhl, popadl mladšího ka-maráda skoro hrubě za rameno a prudce ho k sobě otočil.
"Jak ses sem dostal?" zeptal se ostře.
Chrisovi to vyrazilo dech. Nechápal, co od něj Mi-ke chce. "Se… se Serenou," zakoktal.
"To vím," odpověděl Mike netrpělivě. "Ale jak jste se sem oba dostali?"
"No, my jsme…" Chris se odmlčel a pak se na jeho tváři objevil bezmocný výraz. "My… my jsme…"
"Co?" chtěl vědět Mike.
"Já nevím," přiznal Chris. "Vystoupili jsme na pa-lubu NAUTILU a pak… jsme se najednou ocitli v ml-ze. A o chvíli později tady."
"Jak, prosím?" zvolal Mike.
"Víc nevím!" ujišťoval ho Chris. "Pusť mě, prosím tě! Bolí to."
Mike opravdu svíral Chrisovo rameno tak pevně, že ho to muselo bolet. Rychle Chrise pustil a o půl kroku ustoupil. Pozorně se na Chrise díval, ale na chlapcově tváři viděl jen zmatený výraz - a taky trochu strach. Místo aby na něj dále naléhal, otočil se na podpatku a rychle se rozhlédl.
"Astarothe!" zvolal. "Kde jsi?"
Kocoura nebylo vidět, ale o chviličku později se jeho neslyšný hlas ozval přímo v Mikově hlavě.
Není třeba, abys křičel, řekl kocour. Když mluvíš s civilizovanou bytostí, jako jsem já, tak…
"Přestaň s těmi hloupostmi!" odsekl Mike. "Jak jste se sem dostali? Chci to vědět - a to hned!"
Ačkoli kocoura neviděl, mluvil ještě hlasitěji než dosud, teď už opravdu skoro křičel. Dostalo se mu také okamžité odpovědi.
Nikoli však takové, jakou chtěl slyšet.
Zeptej se Sereny, řekl kocour. Ta ti to vysvětlí líp než já.
"To jsem už udělal. Ale nic mi neřekla!"
Jak tě pak mohlo napadnout, že to udělám já? chtěl vědět Astaroth. Neprozrazuju její tajemství stejně jako ty neprozrazuješ tajemství svých přátel.
"No tak, Astarothe, je to důležité!" Teď už Mike opravdu křičel, ale jediným výsledkem bylo, že mu Astaroth vůbec neodpověděl.
"Co se tu zas děje?" Přikrčený Trautman vylezl z velké díry v trupu jachty a káravě se na Mika po-díval. "Co tady tak křičíš?"
"Jde o Serenu!" odpověděl Mike rozčileně. "Serena nepřiplula…"
"Podívejte!" Benův výkřik způsobil, že Mike zmlkl uprostřed věty a jako všichni ostatní se otočil k ně-mu. "Mlha! Trhá se!"

Mlha se opravdu začala rozplývat, a to způsobem stejně záhadným jako ona sama: Rychle a neslyšně a nikoli proto, že by ji snad roztrhal vítr, jak nazna-čovala Benova slova - prostě se vytratila. Vatovitá šeď se změnila v něžnou běl, která po několika vte-řinách zprůhlednila a pak se docela rozplynula. Zmizela jim prostě před očima.
Ale nejen mlha.
Současně s jejími šedivými cáry zmlkla i vichřice. Vítr se ztišil z jedné vteřiny na druhou a nakonec ustal docela a moře, po němž se až dosud valily met-rové vlny, se zcela uklidnilo a prostíralo se před ni-mi jako rovné tmavozelené zrcadlo protkané stov-kami špičatých útesů a skalisek, tvořících nepro-niknutelnou bariéru před zledovatělým pobřežím. Mike poprvé jasně rozeznával ztroskotané lodi a vraky, které padly této bariéře za oběť. Tvořily té-měř geometrický obrazec před půlkruhovým po-břežím, druhou polovinou hypotetického kruhu, zamrzlého přístupu k ostrovu.
A přesto se Mike nezděsil při tom pohledu. To, co se jako ledová ruka dotklo jeho šíje a vyděsilo ho tak, až se mu na vteřinu zastavilo srdce, bylo to, co neviděl.
NAUTILUS!
Ponorka zmizela!
Tam, kde kotvila, se teď prostírala hladká, ničím neporušená vodní hladina. Oceán byl tak čistý, že Mikův pohled pronikal hluboko pod hladinu, ale ani tam NAUTILUS neviděl. Prostě tam nebyl.
"Ale to… snad není možné," zamumlal Juan. "Kde je NAUTILUS?"
"Zmizel," řekl tiše Trautman. "Je pryč. Prostě zmi-zel. Jako… jako před chvílí ostrov!"
Mikovi vířila hlavou spousta myšlenek. Ať to bylo možné, nebo ne, nic to neměnilo na faktu, že tam ponorka není. Buď ona…, nebo oni nebyli tam co NAUTILUS. A zbytek světa…
"Třeba… třeba ji jen nemůžeme vidět," vypravil ze sebe Juan. Jeho hlas prozrazoval, že nechybí mno-ho, aby propadl panice - a nebyl sám. I pro Mika by-lo stále těžší ovládat se aspoň navenek. A pro ostat-ní pravděpodobně taky.
"Ano, tak to asi bude!" pokračoval Juan, který se zřejmě zoufale snažil najít vysvětlení pro nevysvět-litelné. Na palubě byl vždy ten, kdo se nedokázal smířit s něčím, co se nedalo vysvětlit logikou a jas-nou úvahou.
"Někde tam je, ale my ho nějak nemůžeme vidět. To samé se zřejmě před chvílí stalo s ostrovem. Něja-ké… nějaké zrcadlení. Něco jako opak faty morgány!"
Juan se úpěnlivě podíval na Trautmana, jestli je-ho názor potvrdí, ale nedočkal se. Mike si ani nebyl jist, že Trautman jeho slova vůbec slyšel. Zíral totiž dosud celý bez sebe na moře a na místo, kde měl být NAUTILUS. Potom se jeho pohled konečně odpou-tal od vodní hladiny a posunul kousek doprava.
"Člun…," zamumlal. "Člun taky zmizel."
Mike se chvíli nechápavě díval na člun, vedle ně-hož dosud stáli Ben a Serena, a teprve pak pochopil, že Trautman mluví o druhém člunu, na němž při-plul on s Benem. Teď, kdy se mlha rozplynula, měl být jasně vidět na břehu. Ale nebyl tam.
"Třeba ho odnesla vlna," řekl Mike.
"To je vyloučené. Přivázali jsme ho stejně pevně jako vy," odpověděl Trautman.
Mikovi se pořád ještě honily hlavou myšlenky, ale pomalu se začaly vracet do spořádanějších drah. Zdálo se mu totiž, že na těchto zdánlivě nemožných úkazech je něco, co má přece jen jakousi logiku. Ně-co důležitého - a v zásadě docela prostého. Musel se jen přinutit chvíli o tom klidně uvažovat.
Najednou Juan pronikavě vykřikl a ukázal na Bena, Serenu a druhý člun, který dosud ležel na ledu kousek od vody. Když Mike pohlédl tím směrem, vy-dral se i z jeho hrdla zděšený výkřik.
Člun začal blednout. Byl to týž úkaz jako předtím s mlhou, jenomže teď, když šlo o něco hmotného, hmatatelného, byl mnohem děsivější: Úzký člun ja-ko by ztrácel barvu a měnil se ve stín kouřových par, které měly jen náhodou obrysy pětimetrového člu-nu, a o vteřinu později Mike a ostatní viděli led pro-bleskující jeho trupem.
"Sereno! Bene!" vykřikl Trautman pronikavým, přeskakujícím hlasem. "Utíkejte!"
Jeho výstraha byla zbytečná - Serena i Ben si rov-něž všimli, co se děje s člunem, a zareagovali zcela instinktivně - na místě se otočili a dali se do běhu. Přesto neurazili ani třetinu vzdálenosti, která je dělila od Mika a ostatních, když člun začal být zcela průhledný a pak zmizel. Stejně jako mlha, jako vich-řice a jako NAUTILUS - prostě tam už nebyl.
"Bože!" zašeptal Trautman. Ruce se mu třásly a obličej měl skoro stejně bílý jako led, na kterém stáli. "Pryč odtud! Musíme… musíme pryč ze břehu. Rychle!"
Poslední slovo vykřikl. Ještě než se Ben a Serena ocitli u nich, rozběhl se dlouhými skoky k ledové stě-ně. Chrise popadl prostě za paži a táhl ho za sebou. Ostatní se vydali za ním a také Mike utíkal po ledu, jak jen to hladký povrch dovoloval -, ale měl přitom stá-le pocit, že se dopouští chyby. Něco z toho, co děla-li, bylo nesprávné, ale Mike prostě nevěděl co.
A nezbýval mu ani čas přemýšlet o tom. Dorazil k ledové stěně před Benem a Serenou a Trautman ho hrubě popadl za paži a postrčil dopředu. Mike zvedl ruce a popadl lano, které Singh zavěsil na stě-nu, a jeho nohy našly úzkou, ale bezpečnou oporu na skobě trčící z ledu. Okamžitě začal šplhat výš a smrtelný strach mu dodával přímo nadlidskou sí-lu. Než se nadál, překonal polovinu stěny a musel trochu zmírnit tempo, protože před ním šplhal na-horu Chris. Pohled dolů mu ukázal, že se na stěnu vydali i Juan a Serena.
Ben uchopil lano právě v tuto chvíli, zatímco Trautman stál ještě dole a civěl na prázdný břeh, na němž předtím ležel vrak, který…
A vtom se Mikovi rozbřesklo. Poznání ho zasáhlo tak nenadále, že překvapením div nepustil lano. V poslední chvíli ho zase pevně sevřel, ale přestal šplhat - a okamžitě Juanovi, který lezl těsně za ním, šlápl na prsty, když se Juan chystal chytit jeho skoby.
"Hej!" protestoval Juan. "Zbláznil ses? Lez dál!"
"Ale to právě nesmíme!" zasípal Mike. Je to chy-ba, rozumíš? Musíme se vrátit!"

"Tobě přeskočilo!" křikl na něj Juan. "Lez, než tě praštím!"
"Ale to je…"
"Miku! Lez dál!" zahřměl zdola Trautmanův hlas, který měl takovou autoritu, že Mike automaticky udělal, co žádal, a šplhal výš. Juan ho samou netr-pělivostí a strachem začal zdola postrkovat, a tak Mi-ke o chvíli později dosáhl téměř proti své vůli hor-ního okraje ledové stěny a vyšvihl se na něj. Letmo vzal na vědomí, že se obraz, který spatřil nahoře, ni-jak neliší od toho dole - ať pohlédl kamkoli, viděl jen oslnivou běl.
Pak se otočil a natáhl ruku, aby pomohl Juanovi. Mladý Španěl se jí chopil, vytáhl se k němu nahoru tak prudce, že Mike div neztratil rovnováhu, a po-tom sáhl zase on dolů, aby pomohl Sereně. Tak uply-nula sotva minuta, než se nahoře ocitl i Ben a jako poslední Trautman. Na jeho rameni sedělo huňaté klubko, které se všemi drápy drželo tlusté kožeši-nové bundy.
A zdálo se, že to Trautman stihl opravdu v po-slední chvíli. Sotva se ocitl nahoře a napřímil se, za-čalo se lano v Mikových rukách třást a blednout. O vteřinu později držel v prstech jen jeho krátký ko-nec, odstřižený tak přesně a hladce jako skalpelem. Chviličku se na něj díval a pak ho náhle upustil, ja-ko by se dotkl žhavého železa, a opatrně se před-klonil. Spatřil přesně to, co očekával, ale přesto se zděsil. Stěna pod nimi byla zase naprosto hladká a nedotčená. Nebylo na ní nejen lano, ale ani skoby, které do ní Singh zarazil. Zmizely dokonce i otvory, ve kterých vězely.
"Bylo to jen taktak," řekl Trautman. "Už jsem mys-lel, že to nestihnu."
Mike se podíval z jedné tváře na druhou. "Myslím, že jsme právě udělali strašlivou chybu," řekl.
"Jakoupak?" chtěl vědět Trautman.
Mike váhal. "Doufám, že se mýlím," pokračoval po chvíli, "ale bojím se, že jsme za sebou právě sami za-bouchli dveře. Začalo to tím, že zmizel ostrov, že ano? A potom NAUTILUS a Trautmanův člun."
"A co?" zeptal se Trautman. "Kam tím míříš?" Je-ho hlas zněl trochu nejistě. Možná že už tušil, co má Mike na mysli.
"Tedy - já mám pocit, že jsem ještě tady," ozval se Ben posměšně. "Ale začínám se ptát, jestli tu jsi do-opravdy ještě ty!"
"Přijde vždycky na to, kde je ono tady," řekl Mike vážně. "Myslím to takhle - třeba se teď stalo totéž co předtím, kdy před vašima očima zmizel ostrov. My jsme tady nic takového nezpozorovali, ale pro vás byl prostě tentam, i když jen nakrátko. Uvažuj sám - tenhle ostrov je zřejmě obrovský a všechny ty ztroskotané lodi dokazují, že neleží tak stranou od známých námořních tras, jak jsme se až dosud domnívali. Ale přesto není zanesen na jediné mapě. To je přece těžko pochopitelné. Nemyslíš?"
"Ale je to tak, nebo ne?" odpověděl Ben.
"Tím si právě nejsem už tak jist," odpověděl Mike. "Víte, já se ptám, jestli ve skutečnosti nezmizel ten-hle ostrov i s námi, a nikoli NAUTILUS a ty dva čluny."
"Chápu," zamumlal Trautman. "Ty myslíš, když před našima očima zmizel člun, že… že se vrátil tam, kde jsou i druhý člun a NAUTILUS."
"Ano," řekl Mike. "A kdybychom byli na palubě ponorky, postihlo by nás to patrně taky."
"Ach," řekl Juan. Nic víc, ale překvapený výraz je-ho tváře činil každé další slovo zbytečné. Přinej-menším on pochopil, jak to Mike myslí.
"Ty se domníváš, že se ostrov někdy vynoří a ně-kdy zase zmizí?" zeptal se Ben. "A myslíš taky, že při-tom s sebou vezme jen to, co patří k němu, nic cizí-ho, je to tak?"
"Tak nějak," přikývl Mike.
Ben mávl rukou, jako by chtěl jeho slova odsu-nout stranou. "I kdyby tomu tak bylo," řekl. "Nám stačí, když zase slezeme dolů a počkáme, až se to stane znovu. Pak budeme automaticky zase v našem světě."
"Až slezeme dolů? Bez lana? A i kdyby - víš ještě přesně, kde ležely čluny, nebo bys chtěl riskovat, že se zničehonic ocitneš v ledové vodě a v příboji, kte-rý tě okamžitě roztříští o skály?"
"Přestaňte se hádat," řekl Trautman unaveně. "To nám teď nepomůže. Půjdeme hledat Singha a pak si společně rozmyslíme co dál." Trautman se otočil kolem dokola. "Nechápu, kde je."
"Třeba zabloudil?" ozval se Chris.
"To sotva," odpověděl Trautman a zavrtěl hlavou. "Singh by nikdy…" Pak se odmlčel a zamyšleně svraš-til čelo. "Ta mlha…," zamumlal. "Nevzpomínám si, že by tu před chvílí byla."
Mike si naproti tomu vzpomínal velmi dobře - vě-děl totiž, že tady nahoře ještě před minutou docela určitě mlha nebyla. Bloudil přece pohledem po pří-mo nekonečně bílé pustině, která byla tak rozlehlá, že v dálce splývala s obzorem, ještě než rozeznal je-jí konec. Teď viděli sotva na sto metrů. A viditelnost se stále zhoršovala. Mezi nebem a zemí se najednou valily šedivé cáry mlhy a ve vzduchu byl cítit podiv-ný vlhký pach, kterého si předtím také nevšiml. Tak jako dole na pláži nesahala mlha až k nim, ale zasta-vila se patnáct či dvacet metrů od nich, ale stejně ja-ko dole byli teď obklopeni neproniknutelnou stě-nou vatovité šedi. I tady tvořila mlha půlkruh, jehož rovnou stranu tvořila ledová stěna, jenomže tento-krát byla za nimi propast, nikoli stěna. Ale Mike ná-hle pochopil, že plocha, kterou šedivé páry nechá-vají otevřenou, tvoří vždy dokonalý kruh, rozdělený ledovou bariérou ve dvě naprosto stejné poloviny.
"To je příšerné…," zašeptal Ben. "Nahání to přímo hrůzu!"
"Ano, a mám strach, že v tom někde Singh uvízl," řekl Trautman. "Proto se asi ještě nevrátil. Možná že ani nemůže."
Ben vytřeštil oči a upřeně se na Trautmana podí-val. "Snad se tam nechcete vydat a hledat ho," řekl sípavě.
"Máš snad lepší nápad?" zeptal se Mike. Ukázal ru-kou k ploše, jež zůstala otevřená. "Můžeš přirozeně zůstat tady a čekat na zázrak," řekl. "Ale já se spíš bo-jím, že tu zmrzneš nebo umřeš hladem. Já rozhodně půjdu hledat Singha."
Ben zbledl ještě víc, ale Trautman řekl: "Tak dob-ře. Jdeme! Ale držte se pohromadě. Jestli se v té mlze ztratíme, nikdy se už neshledáme."
A tak se vzali za ruce a vytvořili řetěz, jehož začá-tek tvořil Trautman a konec Juan. Avšak mlha zhoustla brzy tak, že

Mike neviděl pořádně ani Bena, který šel těsně před ním. Cítil jeho ruku a viděl před sebou tmavý rozmazaný obrys, ale nic víc. A mlha nepohltila jen všechno světlo, ale zdálo se, že vstřebává i jejich hlasy. Volali znovu a znovu Singhovo jméno, ale jediné, co Mike slyšel, byl jeho vlast-ní hlas: Neslyšel ozvěnu, ani volání kamarádů.
Nemohl by ani říci, jak dlouho tou mlhou klopýtali. Možná celé hodiny, možná jen pár minut. Bylo to, jako by se pohyboval snem, v němž se skuteč-nost rozplynula v šedivé ireálno, a vůbec by se bý-val nedivil, kdyby se v tomto šedivém univerzu z převalující se šedi rozplynul nakonec sám.
Místo toho však mlha začala řídnout. Mike pořád ještě neviděl dál než na pár kroků, ale rozeznával zřetelně aspoň Bena a Serenu jdoucí před ním. A pak si uvědomil, že mu po tváři stéká něco vlhkého, a když pustil Benovu ruku a přejel si po obliče-ji, zalesklo se na jeho rukavici pár kapiček vody.
"Hej!" zaprotestoval Ben. "Proč mě pouštíš?"
Mike ho rychle popadl zase za ruku, a tak šli dál, Mike teď však viděl, jak se i na Benově kožešinové bundě tvoří stále víc maličkých lesklých kapiček. A ještě něco: Když se k němu Ben otočil, poprvé po mnoha hodinách uviděl, jak někdo mluví, aniž by se mu dech před obličejem v rytmu slov měnil v šedi-vou páru.
"Otepluje se!" zavolal v tu chvíli Trautman z čela skupinky. "Všimli jste si?"
Jeho slova zněla v mlze pořád ještě podivně faleš-ně a nepřirozeně, ale mlha je už nepohlcovala. A čím dál šli, tím víc mlha řídla. Zanedlouho viděli opět na deset či patnáct metrů, takže se postupně přestávali držet za ruce, ale zůstávali pořád těsně u sebe.
Poznenáhlu se to, co ze svého okolí mohli roze-znat, začínalo měnit. Pod botami jim pořád ještě skřípal led, ale stále častěji se mezi ním objevovala holá skála a Mikovi se zdálo, že tu a tam vidí dokon-ce zelenou či hnědou skvrnu. A nakonec se před ni-mi vynořily první stromy.
Byly to vlastně jen kostry stromů. Bez listů, a mož-ná už před tisíciletími zkamenělé, zvedaly se jako čtyřprsté černé ruce k nebi, které bylo dosud scho-vané za neproniknutelným šedým příkrovem. Ale Mike si při pohledu na ně přesto hlasitě oddychl, protože to byli první svědci života, na které na tom-to zaledněném ostrově na konci světa narazili.
A nezůstali jediní. Počet stromů se zvětšoval tak, že za chvíli procházeli skutečným lesem. Přestože byl mrtvý a možná už v pravěku zkamenělý byl v něm život. Tu kousek půdy porostlý skrovným mechem, tu pár stébel trávy, strašně málo, ale dost, aby to dokázalo, jak tvrdošíjně dokáže život bojovat i v těch nejnepříznivějších podmínkách.
Zvláštní bylo, že pohled na les Trautmana spíš zneklidnil. Od chvíle, co vešli do zkamenělého lesa, postupovali stále pomaleji a nakonec se Trautman zastavil a pohlédl na ně přimhouřenýma očima.
"Něco se mi tady nelíbí," zamumlal už poněkoli-káté. "Tenhle les by tu vůbec neměl být. Neměl by být takhle daleko na severu. Je tady na něj příliš vel-ká zima."
Přesně vzato tam však už dlouho zima nebyla. Oteplovalo se stále víc a Mike si teprve teď uvědo-mil, že mu už dlouho není zima. Přesto řekl:
"Ten les bude asi hrozně starý. Možná stovky, ne-bo dokonce tisíce let."
"Tady nebylo tepleji ani před tisíciletími," trval na svém Trautman. "Naopak."
"Podívejte se tamhle dopředu!" zvolal najednou Chris. "Je tam jasno! Mlha se zřejmě rozplývá."
Pozornost celé skupiny se teď soustředila smě-rem, jímž ukazovala Chrisova paže - a opravdu: Za kmeny stromů probleskovalo světlo. Nebylo to ješ-tě opravdové denní světlo, ale mlha tam už nebyla tak hustá jako tady. Vykročili dál beze slova a mno-hem rychleji než dosud. Les byl stále hustší a občas se museli prodírat mezi kostrami rovněž zkameně-lých keřů, které se lámaly jako sklo. Po dalších tři-ceti či čtyřiceti krocích les zničehonic skončil, a když se vynořili zpoza posledních stromů, ocitli se zároveň na konci mlhy a před nimi se prostíralo…
Mike si užasle přejel rukavicemi přes oči, spustil ruce, zamžoural, zamžoural ještě jednou a pak oči zavřel, pomaloučku počítal v duchu do tří a potom víčka zase otevřel. Pohled se nezměnil.
Před nimi se prostíralo rozlehlé údolí porostlé bujnou zelení! Bylo široké několik mil a tak dlouhé, že jeho opačný konec mizel v zelenošedém oparu. Mezi stromy, rostoucími na dně údolí, se klikatila stříbřitá řeka, a tváře jim ovíval vlahý a vlhký vánek provázený rozmanitými zvuky, zčásti známými, zčásti neznámými.
"To snad není možné!" zamumlal Ben. "To… to se mi snad jen zdá! Mám pocit, jako bych sklouzl dolů po laně a hrozně se udeřil do hlavy!"
"To si myslíme všichni už dlouho," ozval se Juan. Avšak hlas se mu třásl a stísněný tón připravil jeho slova o všechen vtip.
"To je neuvěřitelné!" zašeptal Trautman. "To je… zázrak."
"Podívejte se tamhle dolů!" zvolal Chris. "To je Singh. Singhu!"
Poslední slovo vykřikl a postava, která se právě v tuto chvíli vynořila mezi stromy pod nimi, ho zřej-mě zaslechla, protože prudce změnila směr a dlou-hými skoky se rozběhla k nim.
Byl to opravdu Singh. Mike ho v první chvíli má-lem nepoznal, protože Ind si svlékl kožešinovou bundu a na hlavě neměl ani bílý turban, který nosil pod kapucí a bez něhož se obvykle neukazoval.
Jako na neslyšný povel se všichni rozběhli a utí-kali Singhovi vstříc. Ten zvedl v běhu ruce a mával na ně. Volal cosi, čemu Mike nerozuměl, a vypadal jako člověk, který před něčím utíká.
A pak se stromy za Indem rozestoupily a vynořila se obluda.
Pohled na ni byl tak bizarní, že Mike běžel ještě pár kroků, než pochopil, že to, co vidí, je skutečnost. Potom div nezakopl a zůstal stát. Jestliže mu už les a úrodné údolí připadaly neskutečné, bylo to, co vi-děl teď, přímo absurdní.
Nestvůra byla na tři metry vysoká a její délku odhadoval Mike na dobrý troj až čtyřnásobek. Běžela po dvou mohutných zadních nohách, měla štíhlé, ale přitom velmi svalnaté tělo a dvě přímo směšně malé přední nohy, které trochu připomínaly lidské paže, jenomže nekončily ruka-ma, ale hrůzostrašnými tříprstými spáry, které se lač-ně natahovaly po oběti. Dlouhý, velmi silný ocas, při běhu natažený téměř vodorovně, udržoval to děsivé stvoření v

rovnováze. Jeho hlava se zdála příliš velká pro zbytek těla a v otevřené tlamě, v níž se leskly tuc-ty zahnutých zubů dlouhých jako prst, by mohl po-hodlně sedět člověk. Nestvůra vážila jistě nejméně tři až čtyři tuny, neboť Mike i na dosud velkou vzdá-lenost cítil, jak se mu pod nohama chvěje země, ale přesto se pohybovala neuvěřitelně rychle.
Mike se však nezastavil a necivěl na blížícího se obra proto, že by byl na vteřinu ochromen jeho ve-likostí či hrůzostrašně otevřenou tlamou. Způsobil to fakt, že věděl, co je to za tvora. Živého ho sice ješ-tě nikdy neviděl - neviděl ho nikdo na světě -, ale znal ho z vyobrazení a před kostrami podobných tvorů stál s otevřenými ústy víckrát než jednou.
Tvor, který Singha pronásledoval, nebyl nic jiné-ho než živý dinosaurus!
A teprve když toto slovo vědomě prolétlo jeho myslí, uvědomil si, v jakém nebezpečí se všichni ocitli.
S pronikavým výkřikem se bleskově otočil a pádil do svahu, jak rychle jen mohl, a v tutéž chvíli se ko-nečně probrali z ochromení i ostatní a dali se také na útěk. Nebyli ještě daleko od kraje lesa a pohled na pravěké zvíře jim dodal nové síly.
Přesto se jim to málem nepodařilo.

Dinosaurus zřejmě zaslechl Mikův výkřik, proto-že když se chlapec v běhu ohlédl, spatřil, že nestvů-ra zpomalila a malýma, nebezpečně planoucíma očima se dívá vzhůru přímo na ně.
A pak náhle změnila směr a rozběhla se k nim!
Mike znovu vykřikl, sebral zbytek sil a rozběhl se jako nikdy v životě. Okraj lesa se rychle blížil, ale ukázalo se, že přidal i dinosaurus, a to velmi výraz-ně. Když se příšera vynořila z lesa, byla od Mika vzdálena možná sto metrů. Teď se vzdálenost zmen-šila nejdřív na deset, potom na pět - a pak se Mike ocitl pod ochranou mlhy a skokem se vrhl mezi stromy. Zkamenělé keře se mu tříštily pod nohama, jak se mezi nimi bezohledně prodíral, ale přesto ne-zpomalil. Za ním se v mlze rýsoval obrovitý stín a Mike zřetelně cítil, jak se pod dusotem obra chvě-je země.
Pak se za ním ozval nepředstavitelně silný, ne-představitelně zuřivý řev, zvuk, jaký Mike dosud ne-slyšel a na který nikdy nezapomene.
Stín se před ním vynořil neslyšně a znenadání ja-ko přízrak a zdálo se, že po něm chňapá stovkou tenkých rukou současně a trhá mu bundu. Mike se v poslední chvíli vyhnul stromu, skrčil se pod svě-šenou větev, na kterou se div nenabodl, a znovu se ohlédl. V mlze rozeznával nestvůru jen jako obrov-ský rozplizlý stín, který se k němu stále blížil. Stro-my jí v tom ani trochu nebránily. Prostě je kácela.
To Mike nedokázal. Vrazil do kmene, zavrávoral o krok zpátky a zpola omráčen upadl na záda. Vte-řinu nato byla kolem něj tma. Nic neviděl a slyšel jen šumění krve v uších.
Když oči opět otevřel, vznášela se přímo nad ním obrovská noha s drápy.
Pohled na ni byl příliš děsivý, aby mu nahnal strach. Pomalu pohnul hlavou a putoval pohledem po drápech a nahoru po nepředstavitelně velké no-ze, dál po těle pokrytém malými zeleně a hnědě se lesknoucími šupinami a nakonec až k otevřené tla-mě a jiskřícím očím velkým jako pěst. Nestvůra stá-la s rozkročenýma nohama a roztaženými drápy nad ním jako lovec, který se sklání nad zvěří a chvíli ten pohled vychutnává, než ji konečně zabije. Ze zubů, které se jí blýskaly v tlamě jako malé zahnuté dýky, stékaly sliny. Dinosaurus roztáhl přední nohy, sklonil se, otevřel tlamu a zařval - a v tu chvíli vylé-tl z lesa černý stín, přistál na jeho nozdrách a začal je všemi drápy drásat.
Příšera znovu zařvala, zvedla se a zatřásla hlavou, a přestože její pohyb vypadal jako nic, byl tak prud-ký, že Astaroth letěl několik metrů vzduchem a do-padl do keře. Hned se však ocitl znovu na nohou, rozběhl se zpátky a skočil Mikovi na prsa. Zuby měl vyceněné. Z hrudi se mu dralo hluboké, výhružné mručení.
Dinosaurus znovu sklonil hlavu, podruhé otevřel tlamu - a zaváhal.
Astaroth po něm sekl drápy, které však jeho obr-něnou kůži nemohly rozdrásat. Obr jeho útok mož-ná ani neucítil.
Přesto jeho obrovské tlapy Mika nesevřely. Dinosaurus nad ním prostě stál a zíral na něj a na kocoura. Tlamu měl pořád otevřenou, tlapy připravené k úderu - ale nehýbal se. Obrovskýma očima upřeně civěl na prskající rozježené klubko na Mikově hrudi. Potom Mike doslova spatřil, jak se v očích obrovského plaza objevilo něco nového - překvapení? Nejistota?
A stal se zázrak. Dinosaurus pomaloučku, váhavě a skoro proti své vůli zvedl hlavu. Děsivá tlama se za-vřela, Mika a Astarotha nespolkla, a strašlivé drápy se zatáhly. Pár vteřin zůstal kolos stát a shlížel na Mi-ka, potom se napřímil, otočil a vracel se směrem, odkud přišel. Jeho obrovský ocas se mihl nad Mi-kem tak těsně, že chlapce ovanul závan vzduchu a že se Astaroth zděšeně přikrčil - chviličku nato nestvůra zmizela.
Mike zůstal ještě pár vteřin se zatajeným dechem nehybně ležet na zádech a teprve pak se odvážil na-dýchnout a zvednout na lokty. Astaroth mu seskočil z prsou a Mike si teprve teď všiml, že mu kocouro-vy drápy probodly bundu a zanechaly na jeho těle pálící škrábance.
"Jak… jak jsi to udělal?" zamumlal.
Řekl jsem mu, že jsem otec čtyř dětí a že by se o ně a o mou vdovu musel starat, kdyby mě sežral, odpověděl kocour.
"Prosím tě, Astarothe," řekl Mike unaveně, "teď opravdu nemám náladu na tvé vtípky."
Já taky ne, přiznal Astaroth. Schoulil se vedle Mi-ka a ten viděl, že se třese na celém těle.
Upřímně řečeno, ani nevím. Není to… zvíře, ro-zumíš?
"Není to zvíře?"
Není to takové zvíře, jak si vy myslíte. On… on to-tiž myslí. Ale jinak než vy nebo já. Chtěl jsem s ním mluvit, ale nešlo to. Přesto mám pocit, že… jsem mu… nějak nahnal strach.
"Nějak?"
Líp to vyjádřit nedovedu, zavrčel Astaroth.

"Tak dobře," odpověděl Mike. "Není to ani důleži-té. Zahnal jsi ho. O nic jiného nešlo."
Možná, odpověděl Astaroth nejistě. Ale nevím, jestli se mi to podaří ještě jednou. Zavrtěl hlavou. Bylo to hrozné. On sice myslí, ale je úplně… úplně jiný. Uděláš pro mě něco?
"Všechno," odpověděl Mike impulzivně.
Neprozrazuj ostatním, co se tady stalo. Aspoň zatím ne.
Mike váhavě přikývl. Nechápal docela důvod Astarothovy prosby, ale souhlasil s ní, protože tím byl kocourovi rozhodně povinován - zachránil mu prá-vě život. Neměl už ani možnost na něco se ho ze-ptat, neboť v tu chvíli se za ním ozvaly kroky a sot-va vteřinu nato se z mlhy vynořili Trautman a Serena a za nimi Chris, Ben a Juan a nakonec i Singh.
"Miku!" Trautman zůstal stát, jako by do něj ude-řilo, když spatřil Mika ležet na zádech. "Stalo se ti…"
"Všechno je v pořádku," přerušil ho Mike chvatně.
"Nic se mi nestalo, nemějte strach." Vstal a demonstrativně zamával pažemi, aby ostatní přesvěd-čil. "Jsem naprosto v pořádku."
"Už jsem myslel, že je s tebou konec," pokračoval Trautman. Na obličeji se mu jasně zračila úleva, že našel Mika živého, a dokonce nezraněného. "Viděli jsme, jak tě pronásleduje, a pak jsme slyšeli tvůj křik a ty strašlivé zvuky. Opravdu se ti nic nestalo?"
"Opravdu ne," ubezpečil ho Mike. "I když jsem ta-ky myslel, že udeřila moje poslední hodinka. Bylo to o chloupek!" Mike zvedl ruku a ukázal mezi palcem a ukazováč-kem maličkou mezírku. "Musím říct, že jsem měl štěs-tí. Vrazil jsem do stromu a upadl. Asi mě přitom ztra-til z očí." Přehnaně se otřásl. "Kdybych neupadl…"
"Nejspíš ti to zachránilo život," řekl Chris. "Byl to dinosaurus. Někteří vědci se domnívají, že mají špatný zrak a reagují jen na pohyb. Byl by tě patrně sežral, kdybys běžel dál." Chris zavrtěl párkrát hla-vou a obdivně na Mika pohlédl. "Víš vůbec, jakou jsi měl kliku? Je to asi jedna z nejnebezpečnějších še-lem, jaké kdy žily na tomhle světě."
"Jak to žily?" zeptal se Ben. "Mně připadala tahle dost živá!"
"Tenhle druh vymřel před více než sto dvaceti mi-liony let," řekl Chris důležitě.
Ben se ušklíbl. "Zřejmě to ještě všude nevědí, ty rozumbrado," řekl. "Anebo byl tenhle děda v dobré formě. Na to, že mu je sto dvacet milionů let, běhá dost rychle."
Chris na něj chviličku překvapeně civěl, ale Ben se rozesmál a po chvíli se k němu přidal i Chris a na-konec všichni ostatní. Jediný, kdo se nepřidal, byl Trautman. Stál bez hnutí a díval se na otisk Mikova těla v měkké lesní půdě. A na dvě obrovské stopy di-nosaura, které bylo vidět napravo a nalevo od něj.
Tentokrát byli mnohem opatrnější, než se vynoři-li z lesa a z mlhy, která je zde halila. Nikdo nic ne-namítal, když Astaroth navrhl, že půjde napřed jako zvěd a prozkoumá terén. Kdyby byl dinosaurus ješ-tě nablízku, o tak malou kořist, jakou představoval kocour, by určitě neprojevil zájem. Aspoň Mike to tvrdil a jeho slova zněla dost přesvědčivě, i když As-taroth a on věděli, že nejsou pravdivá. A přinej-menším Trautman tušil, že mu ti dva něco tají.
Ačkoli mlha a zkamenělý les neztratili nic ze své tajuplnosti, vystoupili z převalující se šedi jen tak daleko, aby se před nimi otevřel pohled do údolí, a sedli si do první trávy, tady nahoře ještě skrovné. Chvíli hovořili o Mikově dobrodružství, ale potom se Trautman obrátil na Singha s otázkou, kterou mě-li už dlouho na srdci všichni.
"Kde ses toulal celou tu dobu?" zeptal se ho.
Mike teď zažil něco u Singha velmi neobvyklého - Ind sklopil rozpačitě oči a chvíli hledal slova, než promluvil.
"Obávám se, že jsem udělal chybu," řekl. "Je mi to líto. Vylezl jsem nahoru na útes a chtěl jsem se jen trochu rozhlédnout, ale pak… pak se najednou při-hnala ta mlha. Vůbec jsem se do ní nechtěl vnořit, ale zabloudil jsem a dostal se až sem - tak jako vy." Singh přimhouřil oči a podíval se postupně na Trautmana a Bena a pak na Serenu a Chrise, jako by je poznával až teď.
"Jak to že jste všichni tady? Kdo je teď na ponorce?"
Trautman vrhl zlý pohled na Mika. "To je dlouhá historie," řekl. "Sám ji ještě docela nechápu, ale mys-lím, že nějak souvisí s tou mlhou. A s tímhle ostro-vem." Pak zavrtěl několikrát hlavou a přejel pohle-dem po zeleném údolí pod nimi. "Je to neuvěřitel-né! Tohle všechno by tu vůbec nemělo být! Jen se podívejte na ty stromy!"
"Nejsou to opravdické stromy," ozval se Ben. "Ně-co takového jsem ještě neviděl. Vypadá to spíš ja-ko… kapradí."
"Taky že to je," řekl Chris. "Ale rostou tu i stromy. Vidíte tamty borovice? Jediné, co se sem nehodí, je tohle." Utrhl chomáč trávy a zvedl ho do výše. "To-hle by tu být nemělo!"
Nikdo nic neřekl, ale Chris náhle znervózněl, když na sobě ucítil pohled šesti párů očí.
"Opravdu," řekl. "Tráva tehdy ještě nerostla, to mi můžete věřit."
"To ti taky věříme," odpověděl Trautman. "Ale jak to, že o tom tolik víš?"
"Protože pravěk je můj koníček," odpověděl Chris hrdě. "Zajímám se o něj už dlouho."
"Proto jsi věděl tak přesně, jaký veleještěr to byl?" zeptal se Ben. "Jak že jsi ho nazval? Allsaurius?"
"Allosaurus," opravil ho Chris a rázně pokýval hla-vou. "Znám je všechny," prohlásil. "Přečetl jsem o nich všechny knihy, co existují, a byl jsem v Lon-dýně v Crystal Palace a prohlédl jsem si modely, kte-ré tam jsou vystavené. Vy jste tam nebyli?"
Odpovědí mu bylo všeobecné zavrtění hlavou, na-čež Chris pokračoval výrazně hrdým tónem. "To jste o něco přišli! Stojí tam jeden vedle druhého. Iguanodon, brontosaurus, triceratops, plesiosaurus…"
"A allosaurus, já vím," přerušil ho Trautman.
Zřejmě se bojí, pomyslel si Mike, že jim bude Chris ještě půl hodiny vyjmenovávat všemožné dru-hy pravěkých zvířat, které jsou k vidění v londýn-ském Crystal Palace. Mike tam ještě nebyl, ale o vel-kolepém parku v srdci Londýna přirozeně slyšel. Vědci a vystavovatelé tam uskutečnili jeden z nejctižádostivějších projektů posledního desetiletí - výstavu modelů dinosaurů ve skutečné velikosti a pravé podobě.

"Ale to ještě nevysvětluje," pokračoval Trautman, "jak se tohle zvíře dostalo sem. Sám jsi přece řekl, že vymřeli před více než sto miliony let…"
"Vymřeli," řekl důrazně Chris, "asi před pětašede-sáti miliony let. Tenhle druh žil před sto dvaceti mi-liony let. Mike může mluvit o štěstí, že to nebyl tyrannosaurus. Ti byli více než dvakrát tak velcí a ur-čitě dvakrát rychlejší."
"To jsi mě opravdu utěšil!" řekl Mike kysele.
"Šedesát nebo sto dvacet milionů let, v tom není takový rozdíl!" ozval se Ben. "Přesto by neměli v žád-ném případě existovat!"
"Ale tady žijí!" odpověděl Chris. Znělo to takřka dotčeně. "Třeba na tomhle ostrově nějak přežili."
"A na celém ostatním světě vymřeli?" zeptal se Ben pochybovačně. "Tomu přece sám nevěříš!"
"Jestli to je tak nemožné, sejdi dolů do lesa a po-rozhlédni se tam!" doporučil mu Chris ironicky. "Tobě se přece nemůže nic stát."
"Přestaňte se hádat!" řekl Trautman unaveně. "Obávám se, že máte pravdu oba. Ale tyhle nestvů-ry se mají bohužel náramně k světu. Viděl jsi jich v lese víc, Singhu?"
"Žádný nebyl takhle veliký," odpověděl Ind. "Ale pár podivných zvířat tam bylo. A moc zvláštní stopy."
Ind se zachvěl a Trautman se tomuto tématu už dál nevěnoval. "A co je s těmi trosečníky?" zeptal se. "Vlezl jsem do jejich jachty na břehu. Nevypadá to, že by byla opuštěná moc dlouho."
"Byli tady," potvrdil Singh. "Kousek odtud. Našel jsem jejich tábořiště. Rozdělali si oheň. Popel byl ještě teplý. Ale než jsem se po nich mohl podívat, vy-nořila se ta nestvůra a já musel utéct."
"Třeba jsou už mrtví," zamumlal Juan. "Jestli je na-padla tahle bestie…"
"To si nemyslím," odpověděl Singh. "Tábořiště by-lo opuštěné, ale nezdálo se, že by odtamtud museli uprchnout."
"A co ty výstřely, které jsme zaslechli? A výkřiky?"
Tentokrát Singh místo odpovědi pouze pokrčil rameny. Byla to další záhada v přímo nekonečném řetězu otázek, na které snad ještě najdou odpověď.
Trautman si povzdychl. "Je to neuvěřitelné!" opa-koval poněkolikáté. "Ostrov plný rostlin a zvířat, která vymřela před miliony let. A nikdo na světě ne-věděl dosud o jejich existenci!"
"Ne tak docela," řekl Mike klidně. "Já myslím, že to jeden člověk věděl."
Trautman a všichni ostatní - s jedinou výjimkou - se na něj překvapeně zadívali a Mike po chvíli dů-razně dodal:
"Přesněji řečeno: jedna dívka."
Nepodíval se na Serenu, ale úkosem zahlédl, že se-bou Atlaňanka škubla, jako by ji zasáhl elektrický proud.
"Co to má znamenat?" zeptal se Trautman.
Serena na to nereagovala, ale přitáhla kolena k tě-lu, opřela si o ně bradu a mlčky civěla do země. Trautman se na ni díval pronikavým pohledem, pak pohlédl se svraštělým čelem zpátky na Mika.
"Co tím chceš říct? Jak jsi přišel na to, že Serena o tomhle ostrově něco ví?"
"Zeptejte se jí, jak se sem dostala," odpověděl mu Mike.
"Jak se sem dostala? Já myslel, že Juan a ty…"
"My jsme ji s sebou nevzali," přerušil ho Mike. "A s vámi a Benem taky nepřiplula, že? A třetí člun na NAUTILU přece není."
"Je to pravda?" Trautman se opět otočil k Sereně.
Ta se pořád ještě nechystala něco říct, ale Trautmanova trpělivost už byla u konce. Popadl dívku za ra-meno a přinutil ji, aby mu pohlédla do tváře.
"Ty víš, co je tohle za ostrov? A jak se sem lze do-stat?" zeptal se. "Prosím tě, Sereno, je to důležité! Možná že na tom závisí náš život."
Serena se mu jemně vyvinula a podívala se na Mi-ka pohledem, který by rozdrtil žulový balvan. "Ne-vím vůbec nic," odpověděla vzpurně.
"To určitě," řekl Juan. "Proto jsi celou dobu, co jsme tady, neřekla jediné slovo, a špatné svědomí máš přímo svítícím písmem napsané na čele."
"Je to… jen taková legenda," odpověděla Serena vyhýbavě. "Příběh, který mi vyprávěli rodiče. Aspoň do dnešního rána jsem tomu věřila."
"Takže Mika málem sežrala nestvůra, kterou si pa-trně jen vybájil, co?" zeptal se Juan posměšně.
Trautman odmítl jeho slova pohybem ruky a pak ukázal na Serenu a řekl:
"Legenda? Pověz nám ji."
"Potopená země," řekla Serena. "To znamená, že na Potopenou zemi smějí vstoupit jen králové At-lantidy."
"Potopená země?" opakoval Trautman. "Myslíš tenhle ostrov?"
Serena váhavě přikývla. Opět se vyhnula Trautmanovu pohledu, ale nepůsobila už tak vzdorovitě, spíš jen ustrašeně. Mikovi jí bylo náhle líto.
"Bude to asi on," pokračovala Serena. "Já… já jsem si taky myslela, že je to jen legenda, ale dnes ráno jsem stála ve věži NAUTILU, brzy poté, co Mike a Ju-an odpluli, a tu… tu jsem spatřila, jak ostrov na oka-mžik zmizel."
"A nic jsi nám neřekla?" Ben vytřeštil nedůvěřivě oči.
"Nevěděla jsem to bezpečně!" hájila se Serena. Vy-padala najednou, jako by z posledních sil zadržova-la slzy. "Myslela jsem, že můžu na ostrov prostě do-jít a… kdykoli se vrátit!"
"Potopená země," připomněl jí Trautman. "Chtě-la jsi nám vyprávět ten příběh."
Serena nešťastně pokrčila rameny a začala si ner-vózně hrát se stéblem trávy. "Vím jen, co mi o tom řekli rodiče,"

odpověděla. "Že prý existuje země mi-mo čas. Velký ostrov."
"Mimo čas?" Ben se nervózně zasmál. "Co má ta hloupost znamenat?"
"V jiném čase než našem," vysvětlila Serena. "V té legendě se praví, že Zemi kdysi ovládaly jiné bytos-ti. Ani lidé, ale ani zvířata, jak je známe dnes. Praví se v ní, že byly po nekonečně dlouhou dobu sku-tečnými pány tohoto světa. Ale jednoho dne pak do-padla na Zemi hořící hvězda, která tyto bytosti a s nimi skoro všechna ostatní stvoření spálila. Ka-tastrofu přežil jediný ostrov, ale ten byl vymrštěn z naší skutečnosti a existuje od té doby v jiném, vlastním čase. Někdy se však vrací - na pár hodin nebo i dnů - a králové Atlantidy pak na něj mohou vstoupit."
"Takový nesmysl!" vyhrkl pobouřeně Ben.
"Co tě nemá!" namítl Chris.
"Cože?" Ben svraštil čelo do tak hlubokých vrá-sek, že se chvíli zdál skoro tak starý jako Trautman. "Co tím chceš říct, ty rozumbrado?"
"Chci tím říct, že to zní jako nesmysl," odpově-děl Chris: "Veleještěři vládli na naší Zemi po miliony let. Mnohem déle než lidé. Spousta vědců se do-mnívá, že na Zemi dopadl velký meteor a zahubil je a s nimi i valnou část ostatního života. Je to zatrace-ně podobné tomu, co vyprávěla Serena."
"Ano, a kromě toho udělal díru do času a tenhle ostrov se do ní propadl. Je to tak?" Ben si zaťukal ukazováčkem na čelo. "Řek bych, že to zní taky ne-uvěřitelně logicky!"
"Zní to opravdu trochu podivně," připustil Traut-man. "Ale na druhé straně… jsme tady, a o tom nelze pochybovat."
"A kromě nás tu jsou patrně ještě jiní lidé," při-pomněl Juan. "Když je najdeme, podaří se nám mož-ná dostat společně odtud."
"Ale to není vůbec třeba," namítl Chris. Otočil se k Sereně a s nadějí se na ni podíval. "Můžeme se pře-ce vrátit tak, jak jsme se dostali sem, nebo ne?"
Serena neodpověděla. Ani na Chrise nepohlédla, upírala pohled na zem mezi nohama, jako by tam najednou viděla něco strašně důležitého.
"Nebo ne?" zeptal se teď i Trautman tónem, který v Mikovi vyvolal nedobrý pocit, že Trautman odpo-věď na tuto otázku zná.
"Řekla jsem přece, že to je jen legenda," odpověděla nakonec Serena, ale nezvedla oči. "Praví se v ní pouze, že králové Atlantidy můžou na Potopenou zemi vstoupit."
Na okamžik se rozhostilo zmatené ticho, během něhož se každý snažil pochopit po svém, co Serena těmi slovy myslela.
"Tak pěkně pomaloučku," zamumlal potom Ben. "Chceš tím snad říct, že nevíš, jak se odtud dosta-neme? Znamená to, že jsme v pasti? Že cesta zpátky neexistuje?"
"Ale ano," odpověděla Serena chvatně. "Ta existu-je určitě. Chci říct - kdyby… nebylo možné Potope-nou zemi opustit, nikdo by o její existenci nevěděl. Cesta zpátky určitě existuje. Jenomže já… já ji ne-znám. Stejnou cestou, jakou jsem na ostrov přišla, to rozhodně nejde."
"Ty jsi to zkusila?" zeptal se opatrně Trautman.
Serena sklíčeně přikývla. "Už předtím," odpově-děla. "Dole na břehu, než jsme vyšplhali po stěně nahoru."
"Chceš říct, že ti rodiče sice prozradili, jak se do-staneš sem, ale neřekli ti, jak se můžeš vrátit?" zeptal se Ben nedůvěřivě.
"Nezeptala jsem se jich," přiznala Serena.
"To je fantastické!" pokračoval Ben. "To byl tedy parádní výkon! Gratuluju!"
"Prosím tě, Bene!" napomenul ho Trautman. "To už stačí. Nevěděli jsme přece, že se tu se Serenou se-jdeme - tak nedělej, jako by to byla jen její vina. Vy-dali bychom se na ostrov i bez ní."
"Ano, ale to by teď byl ještě někdo na palubě po-norky a mohl by nám pomoct," protestoval Ben.
"Určitě se nějak na NAUTILUS dostaneme," od-pověděl Trautman, i když jeho hlas nezněl tak pře-svědčivě, aby dodal jeho slovům věrohodnost. Jak-mile se Astaroth vrátí, vyrazíme a pokusíme se najít lidi, jejichž tábořiště objevil Singh."
Potom se Traut-man pátravě rozhlédl. "Kde vlastně je?"
Také Mike se podíval kolem dokola, ale ani on Astarotha neobjevil. Hned však uslyšel za čelem ko-courův neznělý hlas, což jen tak mimochodem do-kazovalo, že se Astaroth nevzdal svého starého zlo-zvyku naslouchat potají myšlenkám lidí ve svém okolí, přestože to stále tvrdil.
Vzduch je čistý, můžete vyrazit. Jděte pořád rov-ně. Singh zná cestu.
Byl to ten nejpodivnější les, jaký kdy Mike viděl. Stromy rostly v malých, řídkých skupinkách daleko od sebe, ale prostor mezi nimi byl tak bujně zarost-lý podrostem, keři a spletí zelených rostlin, že se ji-mi téměř nedalo projít. Mike postupně poznával, že některé rostliny už viděl, i když byly většinou po-divně proměněné a téměř všechny podstatně vyšší, než jak je znal. Hlavně kapradiny v něm vyvolaly ob-rovský údiv. Mnohé dosahovaly velikosti stromů, je-jichž vrcholky vystupovaly do výšky pětadvaceti či třiceti metrů. Vyskytovalo se zde také mnoho para-zitních rostlin uchycených na obrovských listech a tvořících jakési druhé patro lesa.
Tábořiště, které Singh objevil, bylo opravdu ne-daleko. Právě když minuli první skupinu stromů a v úctyhodné vzdálenosti obešli bažinatý úsek, v je-hož středu půda hrozivě bublala a syčela, vynořil se před nimi z křoví Astaroth a poslední metry je vedl. Mike byl trochu zklamaný, když se tábořiště koneč-ně objevilo před nimi - jak řekl Singh, tvořilo ho v podstatě jen ohniště pečlivě ohraničené kameny. Půda kolem byla zdupaná, pár větví a listů bylo ulo-mených, ale to bylo také všechno - nenašli tu části výzbroje ani zbytky jídla nebo cáry odhozeného pa-píru. Ať zde tábořil kdokoli, opustil ohniště ve stej-ném stavu, v jakém ho našel. To však neodpovída-lo ani trochu představě skupinky trosečníků bojují-cích o přežití. A nehodilo se to hlavně k tomu, co včera slyšeli.
"Vypadá to, že šli dál směrem k severu," prohodil Trautman, který se Singhem chvíli prohledával nej-bližší okolí. Stopy vedly opravdu k severu, ale už po několika krocích se ztrácely na tvrdší půdě.

"To taky říkali," připomněl Juan. "Chtěli k řece. Půjdeme za nimi?"
Nejen k Mikově překvapení Trautman chvíli vá-hal s odpovědí. "Nevím jistě, jestli by to bylo oprav-du moudré," řekl.
"Ale řeka teče kousek odtud," namítl Chris. "Z vrš-ku jsme ji přece viděli."
"O to nejde." Trautman pozorně přejížděl pohle-dem po zelené, zdánlivě neproniknutelné stěně ob-klopující mýtinu ze tří stran. Myšlenka vnořit se hlouběji do této džungle se mu zřejmě nelíbila stej-ně jako Mikovi.
"Možná že bychom se neměli pouštět tak daleko do vnitrozemí. Bude už beztak dost těžké najít ces-tu zpátky. Když pronikneme hlouběji do lesa, ne-musíme pobřeží už nikdy najít. Kromě toho si ne-jsem jist, že tady byli lidé, jejichž volání zachytila na-še vysílačka."
"Jak to?" zeptal se Ben.
Trautman ukázal na hromadu popele, který do-sud nevychladl.
"Nevypadá to tak," řekl. "Lidé, kteří bojují o život, nezanechají tábořiště takhle uklizené."
"Třeba chtěli zahladit své stopy," odpověděl Ben, ale Trautman zavrtěl znovu hlavou.
"To by vůbec nerozdělali oheň nebo by ohniště zaházeli listím a hlínou," odpověděl. "A vzpomeňte si na ty výstřely, které jsme slyšeli! Musely by se tu povalovat nábojnice. Nebo něco jiného. Myslím, že tady tábořil někdo jiný."
"Další trosečníci?" Ben pokýval pochybovačně hlavou. "Na ostrov, o jehož existenci nikdo na světě neví, tu ale panuje dost čilý provoz!" Trautman zů-stal vážný. "Nezbude nám patrně nic jiného," řekl. "Ale nelíbí se mi to. Rozhodně musíme být opatrní!"
"Kdybychom aspoň měli nějakou zbraň!" řekl Ben. "Jestli narazíme ještě jednou na takového veleještěra jako před chvílí…"
"… tak by nám pušky stejně moc nepomohly," pře-rušil ho Trautman. "Snad si nemyslíš, že bys takového obra prostě zastřelil?" Potom Trautman ukončil toto téma rázným pohybem ruky. "Musíme být pro-stě opatrní."
"Kromě toho jich tu zřejmě moc není," dodal Chris.
"Jak to?" zeptal se Ben.
"Protože by už dávno sežrali všechna menší zví-řata v okolí," odpověděl Chris. "Takový netvor po-třebuje nejspíš revír velký jako Londýn. Určitě mu-sí spořádat pět metráků masa denně. My bychom k jeho nasycení asi všichni dohromady nestačili."
"To je opravdu uklidňující!" zamumlal Ben. "Není nad to mít s sebou chodící lexikon!"
Chris radši neodpověděl, a tak chvíli všichni mlčeli.
"Dobrá," řekl nakonec Trautman - a bylo slyšet, jak je mu zatěžko mluvit dál. "Budeme hlasovat. Kdo je pro to, abychom se vrátili na břeh?" Sám hned zvedl pravou ruku, ale byl jediný. Pár vteřin marně čekal, že se k němu někdo přidá, potom ruku spus-til. Druhou část hlasování si rovnou odpustil.
Řeka tekla zřejmě mnohem dál, než se při pohle-du shora zdálo, protože se pravěkou džunglí prodí-rali přes dvě hodiny, než k ní dorazili. Mike a ostat-ní měli celou tu dobu čas pozorovat rostliny a živo-čichy, které před nimi možná ještě žádný člověk neviděl. Svět, do něhož pronikali každým krokem hlouběji, tak překypoval zázraky, že netrvalo dlou-ho, a začali pomalu zapomínat na předchozí obavy.
Co Mika nejvíc udivilo, byla úžasná pestrost života, který zde objevovali. Neexistovala snad jediná píď půdy, po níž by něco nelezlo a nespínalo, nebyl kousíček zelené spleti nad jejich hlavami, kde by ne-ustále něco nešustilo, neposkakovalo či netřepotalo křídly. Vše bylo v neustálém pohybu a život, který je všude obklopoval, viditelně i neviditelně, Mike pří-mo cítil jako jiskřící, neviditelnou, vším pronikající energii.
A druhým největším překvapením bylo, že se ten-to život nezdál nijak nebezpečný. Jen dvakrát narazi-li na stvoření, která pro jistotu obešli - jednou na ha-da, který jim lezl přes cestu a jehož délku se Mike ani neodvážil odhadnout, byl tlustý jako lidské tělo, po-druhé na obrovskou pavučinu. Jejího tvůrce sice ne-spatřili, ale její vlákna byla silná jako Mikův malíček.
Když konečně dorazili na břeh řeky, byli zcela vy-čerpaní. Už dávno si svlékli tlusté bundy, ale horko jim přesto dávalo zabrat a chůze téměř nepronik-nutelnou džunglí byla hrozně namáhavá. Kromě to-ho už taky dostávali hlad a žízeň. Nepočítali totiž s tím, že by na ostrově zůstali déle než pár hodin, a proto si s sebou nevzali žádné zásoby. V lese sice rostlo mnoho plodů a bobulí, ale těch se neodváži-li ani dotknout. Co vypadalo velice svůdně, mohlo být ve skutečnosti jedovaté. Prodírali se přece ve-getací, která na Zemi rostla o více než šedesát mili-onů let dřív, než se na ní objevili první lidé.
Teď mohli ukojit aspoň žízeň. Mike byl první, kdo na břehu řeky padl na kolena a ponořil ruce do le-dové vody. Na okamžik mu blesklo hlavou, že i tato voda by mohla být nepoživatelná, ale vzápětí na to nedbal. Bez jídla by vydrželi celé dny, možná i týd-ny, ale pít museli.
Křišťálově čistá voda nebyla naštěstí ani hořká, ani jinak odporná - chutnala skvěle a sladce. Byla stu-dená, mnohem studenější, než očekával, a jeho žízeň utišily už první doušky. Přesto zůstal ještě chvíli se-dět na břehu a hleděl na rychle proudící vodu. Řeka byla hodně široká - určitě půl míle, a proud byl tak silný, že nemohli pomýšlet na její překonání. Opač-ný břeh byla pouhá zelená čárka a džungle pokračo-vala zřejmě i tam, kam až sahal jeho pohled. Mike se ptal, jaká tajemství tato džungle asi ještě skrývá. Ur-čitě to nebylo jen pár veleještěrů a jiných zvířat, kte-rá všichni považovali za vyhynulá. Mike prostě cítil, že je tady ještě něco víc. Skutečná tajemství tohoto potopeného světa dosud neodhalili. Jsou určitě mnohem větší, než zatím jen tuší.
Potom vedle sebe Mike zaslechl jakýsi pohyb a spatřil Serenu, jak si kleká a nabírá do dlaní vodu, aby se napila. Zdála se stejně vyčerpaná jako vších-ni ostatní, ale Mikovi přesto připadala v tuto chvíli hezčí a svůdnější než kdykoli dřív. Chvíli se na ni mlčky díval. Serena ucítila jeho pohled a otočila se k němu se svraštělým čelem.
"Co je?" zeptala se ostře. "Co na mě tak civíš? Ur-čitě si myslíš totéž co ostatní, viď? Myslíš si, že je to moje vina."
"Tvoje vina?" opakoval nechápavě Mike. "A co?"

"Že jsme tady," odpověděla Serena. Náhle se celá roztřásla. Oči se jí zaleskly, ale slzy zatím zadržova-la. A Mike automaticky natáhl ruce, objal ji a přitiskl k sobě, jako by ji chtěl ochránit, a Serena si tuto dů-věrnost proti svému zvyku nechala nejen líbit, ale dokonce se ještě pevněji přitiskla k jeho rameni.
Bylo to poprvé, co se Mike Sereny dotkl, a byl teď nejen překvapen vlastní odvahou, ale pochopil ná-hle, jak je Atlanťanka přese všechno osamělá. Serena s nimi žila na palubě NAUTILU, jedla, hovořila a smála se jako oni, s naprostou samozřejmostí pře-bírala část úkolů - avšak nebyla taková jako oni.
Byla to skutečná princezna, poslední potomek rodiny, která před tisíci let vládla potopené Atlantidě, a Mike si nikdy neuvědomil tak jako v tuto chvíli, jak se asi Serena cítí. Oni všichni ztratili tím či oním způsobem rodiče - buď jim umřeli, nebo je - jako v Juanově případě - prostě odložili do drahého ang-lického internátu, protože nevěděli co s nimi, a v podstatě o ně nestáli. Serenina ztráta však byla nesrovnatelně větší. Serena ztratila nejen svou rodi-nu, nejen všechny přátele a známé, ale celý svůj svět. Legendami opředená Atlantida, kde se narodi-la a vyrostla, už neexistovala a po setkání s Předkem, oním nevýslovně cizím, mocným stvořením, na kte-ré narazili ve městě na mořském dně, ztratila i po-slední zbytek svého dědictví, své magické síly, to jediné, co jí dali rodiče na cestu časem. Je docela možné, pomyslel si Mike, že je Serena tím nejosa-mělejším člověkem na této planetě.
Jen aby ji utěšil, řekl po chvíli tiše: "Nevěřím, že si to myslí, Sereno. Nesmíš brát vážně všechno, co Ben řekne. Má strach, to je všechno. Všichni máme strach. Ale Ben je prostě příliš pyšný, aby to přiznal. Nemyslí to zle."
Serena se jemně vyvinula z jeho objetí. Po tváři jí stékala jediná slza. Rychle si ji setřela. Ještě než mo-hl Mike něco říci, předklonila se a políbila ho na tvář. Vzápětí vyskočila a odběhla.
Mike se za ní díval, celý zmatený. Serena obvykle nevynechala jedinou příležitost dát každému naje-vo, že nepotřebuje ani pomoc, ani útěchu. Ale ne-byla to možná docela pravda. A možná, pomyslel si Mike, že jí nejsem docela lhostejný, jak se mi snaži-la až dosud namluvit. Možná že dokonce trochu opětuje city, které k ní mám já.
Mike, jemuž tato představa dodala odvahu, vstal a býval by se vydal za Serenou, kdyby se v tu chvíli nesetkal s Benovým posměšným pohledem.
"Co se děje?" zeptal se. "Proč se takhle šklebíš?"
"Já se přece vůbec nešklebím," odpověděl Ben a zašklebil se jako zahradní trpaslík. "Mám jen ra-dost, že tu rozkvétá křehká květinka první lásky!"
Mike sevřel pěsti a zašermoval jimi těsně před Be-novým obličejem. "Co nejdřív tě praštím do nosu a budu mít radost, jak rozkvétá! Vsadím se, že bude krásně napuchlý a červený, když do něj budu dost dlouho bušit."
Ben se zašklebil ještě víc, ale přesto pro jistotu o krok ustoupil. Než mohl prohodit další kousavou poznámku, ozval se od kraje lesa pronikavý výkřik. Mike se prudce otočil. Bleskurychle se podíval po ostatních. Ben, Serena, Juan, Trautman, Singh - všichni byli tady
Až na Chrise. Mike si teprve teď, dodatečně, uvě-domil, že desetiletého přítele už delší dobu neviděl, přesně řečeno od chvíle, kdy dorazili k řece.
V tom se výkřik ozval podruhé. A tentokrát Mika definitivně probudil. Spolu se Singhem a Trautmanem se dal do běhu, ostatní za nimi. Chris byl v ne-bezpečí a Mike mu musel pomoci. Na nic se ne-ohlížel a prodíral se trnitým křovím a podrostem, obrovským skokem se přenesl přes povalený kmen - a málem do Chrise vrazil. Chlapec stál přímo před ním, bledý jako křída, třásl se na celém těle a přitom se zdál jako ochromený jako zhypnotizovaný upíral pohled na křoví přímo před sebou.
Mike se rozhlédl. Nespatřil ani dinosaura, ani ji-nou živou bytost, ale přesto měl na vteřinu tak in-tenzivní pocit, že se na něj někdo upřeně dívá, že se i jemu rozbušilo srdce.
"Co se děje?" zeptal se. "Co se stalo, Chrisi?"
Třesoucí se Chris ukázal na křoví před sebou. "Tamhle…" zakoktal, "tamhle se něco pohnulo!"
Mike se tam pozorně podíval, ale nic neviděl. Přesto se ke křoví opatrně přiblížil. Chris byl z nich nejmladší, ale až dosud dokazoval, že má dobré ner-vy, a rozhodně nebyl strašpytel. Opatrně, s bušícím srdcem a neustále připraven, že se najednou ocitne tváří v tvář příšeře, která bude mít jen zuby a hlad, zvedl Mike ruku a rozhrnul větve. Za nimi se objevily další větve, stíny a zelené listy. Jinak nic.
Mezitím k nim doběhli i ostatní. Trautman odve-dl chlapce kousek stranou a postavil se mezi něj a les, aby ho ochránil, zatímco Singh přistoupil beze slova k Mikovi a spolu s ním prohledával křoví.
Dělali to co nejopatrněji, ale zároveň i důkladně. Přesto nenašli nic. Některé větve byly zlomené, ale to mohla udělat zvířata, která tu byla třeba už před několika dny.
"Nic tu není," řekl Mike, když se po několika mi-nutách vrátil. Singh zůstal ještě v lese a hledal na ze-mi stopy, ale Mike se domníval, že nic neobjeví. Nej-spíš se Chris jen lekl nějakého stínu.
"Ale já tam opravdu něco viděl!" protestoval Chris. "Docela jasně."
"O tom nikdo nepochybuje," řekl rychle Traut-man, ještě než mohl Chrisovi odpovědět Mike. "Ale teď už tam nic není. Nejspíš jsi to zahnal, jak jsi vy-křikl. Nebo to uteklo, když to uvidělo nás. Zachovej klid!"
Povzbudivě se usmál a natáhl k Chrisovi ruku, ale chlapec před ní téměř vzdorovitě ustoupil.
"Nejsem přece blázen!" řekl. "Viděl jsem to. Jasně!"
"Co jsi viděl?" vyptával se Mike.
"Nějakou… nějakou bytost," odpověděl Chris. "Stála tam a čučela na mě. Zrovna tak jako teď ty."
Poslední část odpovědi Mike pro jistotu ignoro-val. Byli všichni nervózní. Nemělo smysl, aby se teď ještě začali hádat.
"Jakou bytost?" ozval se Trautman. "Dinosaura? Stejného jako předtím?"
"Ne," odpověděl Chris. "Bylo to… něco takového jsem ještě neviděl, v žádné knize."
"Určitě existuje pár pravěkých veleještěrů, které dosud nikdo neobjevil," řekl Trautman.
Ale Chris znovu zavrtěl hlavou. "Nebylo to nic ta-kového. Bylo to… hrůzostrašné. V první chvíli jsem si myslel, že je to

člověk. Ale člověk to nebyl. A ne-bylo to ani zvíře."
"Nebyl to ani člověk, ale ani zvíře?" Mike si vyměnil tázavý pohled se Serenou, ale ta jen pokrčila rameny. Chrisova slova zřejmě nechápala stejně jako Mike.
"Co to má znamenat?"
"Vypadalo to jako člověk," odpověděl Chris váha-vě. "Mělo to dvě nohy a dvě paže a obličej, ale bylo to… mělo to moc velké oči a šupinatou kůži jako dinosauři. A obrovské ruce."
"Určitě ses zmýlil," trval na svém Trautman. "Nic takového přece neexistuje."
"Třeba to byl jeden z těch trosečníků," navrhl Juan.
"Ale proč by utíkal, když vás uviděl?" zeptal se Chris a prudce zavrtěl hlavou. "Nespletl jsem se. Ně-co jsem viděl… a nebyl to ani člověk, ani dinosaurus."
Diskusi přerušil Singhův návrat. "Stopy," řekl. "Chris má pravdu, něco tu bylo."
Na všech tvářích se objevilo zděšení. I Mike cítil, že zbledl. Nevyděsilo ho, co Singh řekl, ale spíš způ-sob, jakým to řekl. Ať našel cokoli, určitě ho to poděsilo.
Pak se všichni vydali za Singhem do lesa. A když Mike spatřil stopy, které Singh objevil, pochopil je-ho zděšení. Byly to stopy velkých tříprstých nohou, mnohem větších než nohy lidské - a nebyly to stopy jednoho, ale hned tří tvorů. Byly tak zřetelné, že mohli přes-ně rozeznat, co se tu stalo. Záhadné bytosti sem při-šly společně, ale jen jedna z nich se vydala ke křoví, za nímž stál Chris. Zřejmě se tam chvíli zdržela, po-tom se vrátila ke svým druhům a spolu s nimi zase odešla. To však Mika tak hrozně nevyděsilo. Nevy-děsila ho ani skutečnost, že tyto nohy měly strašlivé drápy a patřily bytostem, které byly zřejmě mno-hem větší než člověk - a jistě nepředstavitelně sil-né. Děsivou hrůzu, která ho na okamžik ochromila, v něm vyvolalo něco, co stopa před ním ukazovala tak jasně, že se o tom nedalo pochybovat. I když se v něm chviličku všechno vzpíralo uvěřit tomu. Je-den ze tří tvorů, kteří tu byli a pozorovali je, měl na nohou boty.
Cestou zpátky k řece byli zamlklí a nikdo nic ne-namítal proti Trautmanovu návrhu, aby se vydali hned dál. Mike nebyl jistě jediný, kdo by dal všech-no za to, kdyby se mohl někde natáhnout a pár ho-din prospat. Chrisův zážitek jim však naznačil, že tento časem zapomenutý ostrov je nejen fantastic-ký, ale i nebezpečný. Museli si najít bezpečné místo, kde by se mohli utábořit.

Slunce zvolna putovalo po nebi dál. Na další dinosaury už nenarazili, viděli jen několik menších zvířat, která většinou zmizela příliš rychle v křoví či na stromech, než aby je mohli identifikovat. Když si Mike vzpomněl, jak dramaticky tento den začal, měl teď pocit, že končí neuvěřitelně pokojně. A kdo ví - třeba měl Chris skutečně pravdu, pokud jde o po-čet velkých, nebezpečných veleještěrů v této části lesa. Třeba se opravdu připletli do cesty jedinému z těchto obrovitých stvoření v okruhu mnoha den-ních pochodů.
"Za chvíli se setmí," ozval se zničehonic Trautman. Zastavil se, paží si setřel pot z čela a zamžoural k nebi, které probleskovalo nad vrcholky stromů ja-ko zelenomodrý vzorec. Slunce se už opravdu chý-lilo k obzoru, ale neztratilo nic ze své síly. Právě na-opak, zdálo se, že vzduch je stále teplejší.
"Měli bychom si najít vhodné místo k přenocová-ní. Ideální by byla jeskyně, ale stačil by taky vysoký strom."
Mike se pátravě rozhlédl. Stromů bylo kolem opravdu dost, nikoli však vysokých. Některé podiv-né kapradiny rostly jistě do výšky třiceti, či dokon-ce čtyřiceti metrů a po drsných kmenech by se ur-čitě dalo vylézt nahoru. Problém byl jen v tom, že vzhledem k obrovské velikosti některých zdejších tvorů nebylo ani deset či patnáct metrů bezpečnou výškou.
"Pojďme kousek dál," navrhl Juan. "Určitě bude ještě hodinu světlo. Třeba najdeme lepší místo."
Trautmana - a většinu ostatních - Juanův návrh nijak nenadchl. Všichni už mleli z posledního. Chů-ze hustým lesem byla velmi namáhavá a jejich ne-vhodné, příliš teplé oblečení přispívalo k tomu, že se každý krok měnil v hotové utrpení. Přesto Trautman pokrčil rameny, obrátil se a uprostřed pohybu se zastavil. Na tváři se mu objevil napjatý výraz.
"Co se děje?" zeptal se Mike poplašeně.
Trautman rychle zvedl ruku. "Tiše!" sykl.
Mike napjatě naslouchal. Neslyšel nic. Ale vzápě-tí něco spatřil. Kousek od Trautmana se pohnul je-den keř. Jeho větve se jen na okamžik zatřásly, ale Mike to viděl docela jasně - pak se za nimi mihl roz-mazaný stín a zmizel v moři zeleně a hnědi, která je obklopovala.
Mike nebyl jediný, kdo stín zahlédl.
"Tamhle!" zvolal Chris. "Vpravo! Vidíte?" Chris ne-čekal na odpověď a rozběhl se tím směrem. Traut-man se ho pokusil zadržet, ale jeho ruka sáhla doprázdna. Chris se kolem něj jen mihl a hned nato zmizel v křoví.
"Singhu! Za ním!" zvolal Trautman. "Ostatní zů-stanou tady!"
Jeho slov uposlechl přirozeně jen jeden - totiž Singh. Mike, oba další chlapci a Serena nehodlali zů-stat stát a rozběhli se taky za Chrisem.
Něco objevil! ozval se v Mikově hlavě Astarothův hlas. Doleva! Mike změnil směr a málem vrazil do Bena, který Astarothův nehlasný pokyn nemohl sly-šet a utíkal dál směrem, kde zmizel Chris. Pochopil však, že Mike nezměnil směr jen tak pro nic za nic, a hned se k němu přidal.
Potom Chrise spatřili. Nebyl daleko od nich a bě-žel, jak rychle mu to dovolovaly popínavé rostliny a kořeny stromů. Něco utíkalo před ním, ale odtud to nemohli rozeznat.
"Chrisi!" zavolal na něj Mike. "Zastav se!"
Pakliže Chris jeho slova vůbec slyšel, nedbal na ně. Měl teď pod nohama pevnější půdu a běžel rychleji, takže se jeho

náskok na chvíli dokonce ješ-tě zvýšil. Mike klel, zapomněl na poslední zbytky opatrnosti a také přidal. Za okamžik Chrise dohonil a hrubě ho popadl za rameno. Chris se mu chtěl vy-trhnout, ale Mike ho svíral pevně.
"Zbláznil ses?" rozkřikl se na něj. "Nemůžeš přece běžet sám napřed!"
"Tam vpředu něco je!" Chris ukazoval před sebe a znovu se pokusil vymanit z Mikova sevření. "To budou oni! Bytosti, které nás pozorovaly!"
"To ještě není důvod…"
Tu se v křoví ozval zřetelný praskot. Mezi stromy se pohyboval stín a Mikovi se zdálo, že spatřil zá-blesk očí. Překvapením pustil Chrise a znovu pohlédl tím směrem. Pohyb už neviděl, ale o chviličku později zachrastilo křoví kousek nalevo a pak zaslechl velmi rychlé, vzdalující se kroky.
Totéž, co před chviličkou vyčítal Chrisovi, udělal teď Mike sám. Bez rozmýšlení se rozběhl. Propadl lovecké horečce, pro kterou zapomněl jak na ne-bezpečí, tak na vlastní varování. Dlouhými skoky dorazil ke křoví, v němž stín zmizel, oběhl ho a za-hlédl, jak těsně před ním mizí za stromem jakýsi ob-rys. Nemohl přesně rozeznat, co to je, ale bylo to mnohem menší než on a pohybovalo se to velmi hbitě. Mike ještě přidal do kroku.
Za ním se ozýval Trautmanův a pak i Benův a Ju-anův hlas. Všichni volali jeho jméno. Mike doběhl ke stromu, za nímž prchající tvor zmizel, ale zahlédl jen stín mizející v křoví po své levici, a tak rychle změnil směr. Větve před ním se pohybovaly, pak vi-děl, že cosi utíká doprava, prudce se otočil a dlouhým skokem tvora dostihl. Nataženými pažemi ho uchopil a strhl k zemi. Vzápětí dostal kopanec do holeně a drápy mu rozškrábaly tvář, že skoro nic ne-viděl. Chtěl zvednout ruce, aby si chránil obličej, ale vzápětí dostal prudký úder do těla. Instinktivně vtá-hl hlavu mezi ramena a snažil se zadržet bušící pa-že, ale jeho protivník jako by měl paží víc. Potřetí ho praštil do žaludku. Mike se předklonil, padl dopře-du - a konečně se mu podařilo zuřivě se bránící tě-lo zalehnout. Jako z dálky slyšel, že k němu přibíha-jí ostatní a zastavují se nad ním. Kupodivu mu však nikdo nepřispěchal na pomoc.
"Sakra, proč mi nepomůžete?" vykřikl Mike. "Co-pak se chcete dívat, jak mě to zabije?"
Kdosi se zasmál. Mike zmateně vzhlédl, podíval se nejdřív do Trautmanovy, pak do Singhovy tváře a spatřil na nich cosi mezi zmatkem, údivem a stěží skrývanou škodolibostí.
"Výborně!" zašklebil se Ben a posměšně zatleskal. "Byl to skvělý výkon, Miku!"
"Jen co je pravda!" přidal se Trautman. "Chytil jsi opravdu nebezpečnou příšeru!"
Minula ještě vteřina, než Mika napadlo spustit oči z Trautmana a podívat se na to, co chytil a s takovou námahou držel na zemi.
A pak nejméně deset vteřin nedělal nic, než ne-hybně seděl a připadal si nepopsatelně hloupě.
Ta nebezpečná příšera, kterou ulovil, byla holčič-ka stará nanejvýš sedm či osm let. Zmatený Mike pustil její zápěstí, což mělo za následek, že dostal okamžitě hlasitou facku, která mu vehnala slzy do očí, a vteřinu nato úder do prsou, který ho povalil na záda.
Potom holčička vyskočila, zuřivě se rozhlédla a po celém těle se roztřásla, když pochopila, že je obklíčená - Trautman, Singh, Serena a ostatní vy-tvořili kruh, z něhož nebylo úniku.
"Neboj se, maličká," řekl Trautman. "Nic ti ne-uděláme." Přátelsky se usmál, napřáhl ruku a udělal krok k děvčeti.
Maličká trochu ustoupila a zvedla se-vřené pěsti. V očích se jí zračila panika. Trautman se zastavil.
Po něm to zkusil Singh, ale se stejným výsledkem. Teprve když na ni mírným hlasem promluvila Serena, holčička ruce váhavě spustila, ale nadále se celá třásla. Trvalo dlouho, než k Sereně získala takovou důvěru, že se k ní Atlaňanka směla přiblížit a nako-nec jí položit ruku na rameno. Potom ji však zniče-honic přemohly potlačovaný strach a hrůza. Vrhla se Sereně na prsa tak prudce, že ji div nepovalila, a křečovitě se rozvzlykala. Serena ji oběma rukama objala a tiše ji uklidňovala.
"Opravdu, obdivuhodný výkon!" opakoval Ben, který se pořád ještě nestydatě šklebil. "Měli bychom si pro tebe vymyslet nějakou novou přezdívku. Co třeba Drakobijec?"
"Jestli nepřestaneš, budeš potřebovat novou pře-zdívku ty!" zahřímal Mike. "Pajdal nebo Bezzubec!"
Ben se bouřlivě rozesmál. Mike na něj vrhl ještě závěrečný naštvaný pohled, potom pracně vstal a špičkami prstů si přejel po obličeji. Pálil ho jako oheň a cítil na něm aspoň tucet škrábanců, které zčásti krvácely.
Pomalu přistoupil k holčičce a pozorně si ji pro-hlížel. Byla ještě mladší, než si myslel v první chvíli. Odhadoval ji na šest let, a nacházela se v ubohém stavu. Šaty jí visely na těle v cárech, byla špinavá a vlasy měla slepené do chuchvalců. Obličej a ruce měla poseté škrábanci a strupy a tak hubené a vy-chrtlé, jako by celé týdny nejedla. Sílu zuřivě se Mi-kovi bránit jí zřejmě dodal smrtelný strach.
"Kdo jsi?" zeptal se. "Jak se jmenuješ?"
Holčička na něj vykoukla zpoza Sereniných paží a přitiskla se k dívce ještě pevněji. Mike se k ní chtěl opatrně přiblížit, ale Serena mu v tom pohybem ru-ky zabránila.
"Nech ji na pokoji," řekla. "Vidíš přece, že se tě bo-jí. Proč jsi na ni byl tak brutální?"
Mikovi tato slova div nevyrazila dech. Jestli tu byl někdo na někoho brutální, nebyl to určitě on. Užuž se to chystal říct, ale Trautman ho předešel a mír-ným gestem ruky ho uklidnil.
"Třeba bude opravdu nejlepší, když ji teď nechá-me na pokoji," řekl. "Serena se o ni postará. My se zatím porozhlédneme po vhodném místě na noc."
Mike svolil, ale ještě jednou si demonstrativně přejel špičkami prstů po škrábancích, které mu zne-tvořily tvář. Nemělo to však výsledek, v jaký doufal. Místo soucitu sklidil jen posměšné pohledy, a tak to-ho nakonec nechal a vykročil za Trautmanem.
Příští půlhodinu prohledávali důkladně okolí, ale jak se Mike tajně obával, to jediné, co se aspoň tro-chu blížilo pojmu bezpečné místo, byla obrovská vidlice větví osm či devět metrů nad zemí. Na strom se naštěstí dalo snadno vylézt, ale ani to Mika příliš neuklidnilo. Jestliže se nahoru dostanou snadno oni, platí totéž pro všechny ostatní obyvatele

toho-to lesa. Bylo to však nejlepší místo, které našli.
Potom se všichni vrátili k Sereně, Astarothovi a holčičce. Ta už přestala plakat, ale pořád se ustra-šeně tiskla k Sereně a na ně - zvlášť na Mika - se dí-vala s nedůvěrou. Astaroth se stočil do klubíčka na jejím klíně a spokojeně předl, když ho holčička škrábala mezi ušima.
"Tak co?" zeptal se Trautman. Povzbudivě se na holčičku usmál, ale zároveň zachytil Serenin varov-ný pohled a neodvážil se přistoupit k ní blíž než na dva kroky. "Jak jsi na tom? Už ses uklidnila?"
Odpověď nedostal. Serena reagovala na jeho tá-zavý pohled pouhým pokrčením ramen, a tak to Trautman za chviličku zkusil znovu."Jak se jmenu-ješ, maličká?" zeptal se. "Já jsem Trautman. Tohle jsou Singh, Ben, Chris a Juan. A Serenu a jejího ma-lého kamaráda už znáš."
Kamarád odpověděl na nedůstojné pojmenování přísným pohledem, ale jinak se zdržel komentáře. Trautman nakonec ukázal na Mika a řekl:
"Tohle je Mike. Doufám, že se na něj už nezlobíš. Nepoznal hned, kdo jsi, rozumíš? A co ty? Jak se jme-nuješ ty?"
Chvíli to vypadalo, že odpověď nedostane, ale pak holčička hlasitě popotáhla, setřela si paží slzy z obličeje a řekla:
"Annie. Jmenuju se Annie. Vlastně Annegret, ale všichni mi říkají Annie."
"Aha, Annie." Trautman se znovu usmál a dva met-ry od holčičky si dřepl, aby k němu nemusela vzhlí-žet, když spolu mluví.
"My jsme trosečníci, Annie," pokračoval. "Ztros-kotali jsme na pobřeží a od té doby tady hledáme nějaké jiné lidi. Jsme moc rádi, že jsme tě objevili, rozumíš? Nejsi tady přece sama, že?"
Annie mlčela. Tiskla se k Sereně a její pohled pu-toval nejistě mezi Trautmanem a Mikem.
"Přišla jsi sem s rodiči?" zeptal se Juan.
"S tatínkem," odpověděla Annie. "A strýčkem Markem a tetičkou Sue. Maminka zůstala doma. Ne-plaví se ráda po moři."
"A kde je tvůj tatínek teď?" zeptal se Trautman.
"Pryč," odpověděla Annie trucovitě. "Odnesli ho draci. A ostatní taky."
"Draci?" Trautman si vyměnil překvapený pohled se Serenou, ale Atlanťanka mu zase odpověděla jen nepatrným pokrčením ramen. Zřejmě se od holčič-ky taky ještě nic nedověděla.
"O jakých dracích to mluvíš?"
"Prostě o dracích," odpověděla Annie tvrdohlavě. "Odnesli je, přestože se bránili a stříleli na ně, ale bylo jich moc. Všechny je odvlekli. Jenom mě ne-dostali. Schovala jsem se na stromě. Nedovedli šplhat." Nato se holčička opět roztřásla a do očí jí vy-hrkly slzy.
"Draci?" zamumlal Ben. "To je přece…"
Trautman ho prudkým gestem přerušil. "Teď už se nemusíš bát, Annie," řekl. "Teď jsi v bezpečí. Ni-kdo ti už nic neudělá. Říkáš draci? Jak vypadali?"
"Tak jak vypadají draci," odpověděla Annie. Hlas se jí chvěl. Vypadalo to, že se znovu rozpláče, a Trautman to zřejmě pochopil. Přestal na ni naléhat, napřímil se a ukázal směrem ke stromu, který si vybrali za noční tábor.
"Za chvíli bude tma, Annie," řekl. "Objevili jsme bezpečné místo, kde můžeme zůstat přes noc, pů-jdeš tam s námi?"
Holčička na něj chvilku zírala vytřeštěnýma oči-ma, ale pak přikývla. Serena ji pustila a Annie se ne-jistě postavila. Maličko zavrávorala a Mike pochopil teprve teď, že se třese nejen strachy. Byla naprosto vyčerpaná. Pravděpodobně bloudila už dlouho sa-ma lesem, bez jídla a bez pořádného odpočinku. Mi-ke se ptal sám sebe, zda nebudou i oni za pár dnů vypadat jako Annie.
"Můžeš chodit?" zeptal se jí Trautman. "Nebo tě má Singh nést? Má velkou sílu, víš?"
"Můžu jít sama," odpověděla Annie hrdě. "Můžu dokonce i utíkat. Mnohem rychleji než draci."
"To ti rád věřím," odpověděl Trautman s úsmě-vem. "Jinak bys tu taky nebyla, viď? Tak pojď!"
Annie s nimi opravdu držela krok, alespoň dokud nedošli ke stromu. Když však na něj měla vylézt, síly jí došly, a tak ji Singh prostě vzal do náruče a zvedl. Annie ztuhla, když se jí dotkl, a hrůzou nedýchala, do-kud se neocitli nahoře na větvi a Ind ji nepustil.
Sotva tam vylezli, začalo se smrákat. Slunce už za zelenou střechou džungle neviděli delší dobu, ale teď nebe rychle zahalila tmavá šeď, pohlcující po-slední zbytky denního světla, a poprvé po dlouhých hodinách se trochu ochladilo.
Mike si noční tábor prohlížel se smíšenými poci-ty. Ať si o něm myslel cokoli, v zásadě nepochybo-val, že jim jeho vysoká poloha skýtá ochranu před většinou dravých obyvatel lesa. Zároveň si ale uvě-domoval, že představuje i určité nebezpečí, které by neměli podcenit. Trautman vybral nejbezpeč-nější místo přímo na rozdvojujících se větvích pro Serenu a Annie, všichni ostatní si místo k spánku museli najít na větvích. I když byly mnohde široké až metr, byly to přece jen větve. Podvědomý pohyb ve spánku mohl mít hrozivé následky.
"Najděte si každý své místečko," řekl Trautman, když se přesvědčil, že Serena a holčička jsou v bez-pečí. "A snažte se pokud možno hned usnout. Ráno vyrazíme dál s východem slunce."
"Jestli se ho dožijeme," ozval se Ben.
"Singh a já se budeme střídat na stráži," odpově-děl Trautman. "A rozhodně nám nepomůže, když budeme neustále sami sebe přesvědčovat, jak bez-východná je naše situace, Bene." Potom ukázal na Annie. "Vem si příklad z té holčičky! Ta byla v dale-ko horší situaci, a nevzdala se."
"Možná bychom se měli k větvi připoutat," navr-hl Juan. "Aby ve spánku nikdo nespadl."
"To je dobrý nápad," pochválil ho Trautman. "Uříz-nu pár lián - a třeba přitom najdu i něco k jídlu."
Hned nato vstal a balancoval po větvi s jistotou, která v Mikovi vyvolala čirou závist. Jemu se točila hlava, jen když se podíval dolů. Avšak Trautman se pohyboval, jako by šel po pevné zemi, a ne nad té-měř desetimetrovou propastí.
Mike cítil stále větší únavu. Jen s námahou se mu podařilo udržet oči otevřené, dokud se nevrátil Trautman se

slíbenými provazy - ale bez jídla - a než jeden druhému pomohli pevně se k větvi při-vázat. Pak usnul takřka okamžitě.

Mika probudil jakýsi zvuk. Ze všeho nejdřív si uvědomil, že do rána musí být ještě dlouho. Měl po-cit, že právě zavřel oči a ještě ani pořádně neusnul.
Když otevřel oči, neviděl v první chvíli nic než ne-proniknutelnou tmu, z níž začaly až později vystupo-vat rozmazané stíny a nejasné obrysy. Byla hluboká noc. Něco ho probudilo. Zvedl unaveně hlavu a po-hlédl doleva. Ve tmě uviděl - zdánlivě nekonečně da-leko - Trautmana, Singha a další stín, který nemohl rozeznat. Tlumeně se bavili. Mike si rozvázal na prsou liánu, zvedl se a s napřaženými pažemi balan-coval k Trautmanovi a Singhovi. Teprve když byl sko-ro u nich, rozeznal třetího člena skupinky, Serenu.
Trautman se na něj káravě podíval, ale Mike ho předešel: "Nemohl jsem spát," řekl. Posadil se na větev me-zi Serenu a Singha a nenápadně se snažil najít pev-nou oporu.
"Dověděli jste se něco od Annie?"
Copak ty mi nevěříš? postěžoval si Astaroth.
Mike ho ignoroval.
"Jen to, co už víš," odpověděl Trautman a pokýval hlavou. "Jak to vypadá, byla s ostatními na dovolené. V bouři se odchýlili od plánovaného kurzu a nako-nec tady narazili na břeh - ta jachta, kterou jsme ob-jevili, patřila jim. Bylo jich dohromady pět. Holčička, její otec, strýc, jeho žena a jeden námořník. Zahalila je asi stejná mlha jako nás - a co se stalo potom, mů-žeme jen hádat." Povzdechl si. "Já si myslím, že je na-padl nějaký veleještěr. Doufám sice, že se mýlím, ale mám strach, že všichni ostatní zahynuli."
"To byly výstřely, co jsme zaslechli," usoudil Mike.
"Ano," řekl Trautman. Jestli to byla stejná obluda jako ta, co napadla tebe, nenechala se přirozeně puškou zastrašit."
"Ale Annie mluvila o dracích," upozornila je Serena. "O několika dracích."
"Třeba je napadlo několik veleještěrů," odpověděl Trautman.
"A jestli ne?" Serena se zatvářila zamyšleně. "Chci říct: Co když to nebyli veleještěři?"
"Ale ani lidé?" Trautman rázem pochopil, co má Serena na mysli - na rozdíl od Mika, který se na ně nechápavě díval, dokud Trautman nepokračoval: "Myslíš… bytosti, které údajně viděl Chris."
"Neviděl jsem je údajně," ozval se hlas ve tmě za nimi. Mike se ohlédl přes rameno a poznal Chrise, který také vstal a připojil se k nim. Vyčítavě se na všechny podíval. "Viděl jsem je zaručeně. Nejsem přece blázen a nefantazíruju."
"To nikdo netvrdí," rychle ho ubezpečil Trautman. "Ale někdy člověk vidí věci, které tam prostě nejsou, rozumíš? Proto nemusí být hned blázen." Ří-kal to trochu rozpačitě. "Třeba to byl jen stín." Ben, který si zraněnou ruku jako by náhodou schovával za zády, vystoupil ze tmy a hledal si místo, a ne-uplynula snad ani vteřina a objevil se jako poslední i Juan. Neřekl nic, ale bylo na něm vidět, že spal stej-ně málo jako ostatní. Přestože byli všichni hrozně unavení, téhle noci by patrně nenašli klid nikde. Trautman to zřejmě uznal, protože je nijak nekáral.
"Nebyl to stín!" odporoval Chris prudce. "Viděl jsem to zřetelně. A co ty stopy? Odkdy nosí stíny boty?"
"Tak dobře, dobře…" Trautman si znovu vzdychl. Jestli to nebyl veleještěr ani člověk, co to tedy by-lo? Draci, o kterých mluvila Annie?"
"Nejspíš," řekl Mike. "Otázkou pouze je, co je to doopravdy."
"Obávám se, že se to dovíme až moc brzy," za-mumlal Ben. "Jestli opravdu přepadli lidi z jachty, nechovají se určitě zrovna přátelsky." Ben se od-mlčel a pronikavě pohlédl na Serenu. "Nenapadlo tě už náhodou, jak se odtud dostaneme?"
"V každém případě je teď jasné, že to není Serenina vina, že jsme tady," řekl Mike nahlas, ještě než mohla odpovědět Serena.
"Opravdu?" zeptal se Ben číhavě. "Jak to, Sire Lancelote?"
Mike vrhl jeho směrem zlý pohled, ale jeho odpo-věď byla mírnější, než asi očekával sám Ben. "Neří-kám to, jen abych obhajoval Serenu," odpověděl klid-ně. Ukázal na Annie, která ležela schoulená na větvi a jako jediná ještě spala. "Tihle lidé se ocitli ve stejné mlze jako my. A to nebyla Serena vůbec nablízku."
Větev, na níž seděli, se lehoučce zatřásla a Mike se instinktivně přidržel trochu pevněji, ale jinak na to nedbal a mluvil dál, obrácen teď nejen k Benovi, ale ke všem ostatním:
"Serena má asi pravdu - je to jen legenda. Přinej-menším ta část, že na ostrov smějí vstoupit jen krá-lové Atlantidy. A jestliže sem vede normální cesta, musí existovat taky cesta zpátky."
"Ticho!" Serena zvedla varovně ruku. "Vy nic ne-slyšíte?"
Rozhostilo se zděšené ticho. Mike napjatě na-slouchal, ale neslyšel nic mimo přirozené zvuky le-sa. Vzápětí však cosi ucítil. Větev se pod nimi opět zatřásla - a nejen větev. Zakymácel se celý strom.
"Co… co je to?" zašeptal Chris. Hlas měl chraplavý strachem.
Nikdo neodpověděl, ale chvění a otřesy stále síli-ly. Potom uslyšeli temné dunění, blížící se jako vzdá-lené hřmění. Uplynulo jen pár vteřin, než zesílilo v hotový rachot a větev se pod nimi začala kymácet tak prudce, že se jí museli držet vší silou, aby ne-spadli.
"Proboha!" vykřikl Ben. "Co je to?"
"Nemám tušení!" zvolal Trautman. "Pevně se drž-te! Ať se děje, co se děje!"
Lomoz teď zesílil tak, že přehlušil všechny ostat-ní zvuky a celý les se kymácel jako obilí ve vichřici. Něco se blížilo. Něco obrovského.
Když to pak Mike spatřil, byl to v první chvíli pou-hý stín, ale stín tak strašlivých rozměrů, že to vypa-dalo, jako by se pod nimi valila lesem obrovská čer-ná příbojová vlna. Teprve když dorazila k jejich stro-mu, roztříštila se ve spoustu menších, avšak pořád ještě obrovských stínů, a Mike konečně poznal, co to doopravdy je.

Bylo to stádo obrovských zvířat, která se hnala džunglí jedno vedle druhého a přitom jako živoucí lavina převálcovala všechno, co jim přišlo do cesty. Zvířata byla na deset metrů dlouhá a určitě tři met-ry vysoká a tak mohutná, že by vedle nich slon vy-padal jako malý poník. Jejich těla byla pokryta mo-hutnými krunýři a na hlavě se zahnutým zobákem, jaký mají ptáci, trčely tři velké rohy mířící přímo dopředu. Zvířata vážila určitě několik tun, ale přes-to se pohybovala obdivuhodně rychle. Strom se otřásal pod mocnými údery, když do něj některý obrněný gigant vrazil. Mike a jeho kamarádi se mu-seli vší silou držet, aby nespadli. Pád do této živou-cí laviny by znamenal jistou smrt.
Zvířat bylo hrozně moc. Trvalo snad půl hodiny, než se pod nimi živá záplava přehnala a objevovali se už jen opozdilci, následující velké stádo. Rachot a otřesy a záchvěvy jejich stromu trochu zeslábly.
"Proboha, co to bylo?" zasténal Mike. Opatrně uvolnil levou ruku, přesvědčil se, že se ho strom už nesnaží shodit jako vzpínající se divoký kůň, a tepr-ve pak se odvážil posadit. Rychle přejel pohledem po ostatních a přesvědčil se, že tam jsou všichni. Annie se mezitím také probudila a přitiskla se opět k Sereně. Ta se opírala o Trautmana, který obě dív-ky objímal silnými pažemi.
"Triceratopsové," odpověděl Chris. "Byli to triceratopsové. Těch se nemusíme bát, jsou to pokojní býložravci. Nic by nám neudělali."
"To určitě!" zavrčel Ben. Jen by nás převálcovali naplacato!"
"Ale že jich bylo tolik!" zamumlal Mike celý bez sebe. "Určitě několik set."
"Pravděpodobně spíš desítky tisíc," opravil ho Chris s důležitým výrazem ve tváři. "Táhli vždy kra-jem v obrovských stádech jako kdysi bizoni v Se-verní Americe a…"
"Ticho!" sykl Trautman. "Něco tu je!" Předklonil se a civěl do tmy pod sebou. Mike ho napodobil.
Pod nimi ještě běželo pár opozdilců za velkým stádem, ale za obrovskými pravěkými zvířaty táhly jiné, menší stíny, které se pohybovaly mnohem rychleji a ve tmě vypadaly skoro jako lidé. Ten do-jem ještě posilovaly malé, ale velmi silné svítilny, které držely v rukou a svítily si jimi na cestu.
To, co Mike v jejich světle viděl, však zcela vyvra-celo dojem, že by to byly lidské bytosti.

Ta stvoření byla jednoznačně větší než lidé, měři-la určitě dva metry, ne-li více, a přitom byla tak štíh-lá, že se zdála ještě vyšší. Měla dvě paže, dvě nohy a hlavu, ale tím všechna podobnost s lidmi přestá-vala. Paže byly příliš dlouhé a končily velmi úzkýma tříprstýma rukama, které však měly dva palce po-stavené proti sobě, takže byly jistě nesmírně obrat-né. Hlavu měly ty bytosti kulatou a zcela holou a tak jako celé tělo pokrytou maličkými, modře a zeleně se třpytícími rohovinovými destičkami. Nápadné na ní byly veliké žluté oči, hledící zpod výrazných nadočnicových oblouků. Ústa s tenkými rty byla ši-roká a nos sotva znatelný. Bytosti se domlouvaly vy-sokými štěbetavými zvuky a trochu hlubším syče-ním, které bylo dobře slyšet i v dunění vzdalujícího se stáda. Některé držely v rukou dlouhé kovové ho-le, jejichž význam nebyl Mikovi v první chvíli jasný. Potom však spatřil, jak jedno z obrovských zvířat se-šlo z cesty, aby si utrhlo pár lístků ze zdupaného ke-ře. Jeden šupinatý tvor okamžitě namířil světlo sví-tilny na triceratopse, vyrazil syčivý zvuk a jeho druh k němu přiběhl a zvedl tyč. Ozvalo se jasné elek-trické zajiskření, z konce tyče vystřelil modrý zá-blesk a zasáhl opancéřovaného giganta. Triceratops zděšeně zachrochtal, těžkopádně se otočil a běžel dál původním směrem.
"Pastevci!" zamumlal žasnoucí Ben. "To… jsou pas-tevci dobytka! Ty obludy jsou jejich stádo!"
Ben to řekl velmi tiše, ale přesto tak hlasitě, že se jeden z tvorů náhle zastavil, naklonil hlavu na stra-nu a naslouchal. Mike a ostatní sledovali se zataje-ným dechem, jak se otáčí kolem dokola a svítí si na všechny strany. Žlutý, podivně asymetrický kužel světla ohmatával zdupané keře a stromy, zastavil se tu na jednom stínu, tu na jednom obrysu a putoval jen pomalu dál.
Mikovi se rozčilením rozbušilo srdce. Kdyby toho tvora napadlo zvednout svítilnu a namířit její kužel do korun stromů, určitě by je objevil. Vidlice větví, na níž si našli útočiště, byla zcela holá a nijak je ne-kryla.
Měli však ještě jednou štěstí. Tvor se otočil doko-la, a jelikož nespatřil nic nápadného, usoudil zřej-mě, že se zmýlil. Sklonil svítilnu a vykročil rychleji, aby se připojil ke svým druhům a ke stádu. Přesto se na stromě nikdo neodvážil dlouho ani pohnout či něco říci. Teprve když dusot vzdalujícího se stáda a záblesky svítilen dávno zmizely v lese za nimi, Mike se opět napřímil a s úlevou si oddychl.
"Měli jsme namále," zamumlal. "Příště si nech své vědecké poznatky pro sebe, dokud se tě někdo ne-zeptá, Bene, je ti to jasné? Jak to vypadá, mají tyhle bytosti zatraceně dobré uši!"
Mike počítal s prostořekou odpovědí, která se však neozvala. Když se otočil k ostatním, uviděl proč.
Annie se v Trautmanově náruči schoulila do klu-bíčka. Třásla se po celém těle a tiše naříkala. V prv-ní chvíli si Mike myslel, že jen pláče, ale pak zachy-til slova, která se vzlykotem stále opakovala.
"Draci!" říkala. "Blíží se draci!"
Mike se obával, že na spánek nebude této noci ani pomyšlení, ale mýlil se. Když se jim podařilo Annie aspoň trochu uklidnit, povídali si ještě chvíli o tom, co právě zažili, ale jejich těla se pak stále více hlási-la o své právo - a nakonec všichni usnuli.

Mike se probudil poslední, i nyní s pocitem, že teprve před chviličkou zavřel oči, ale přece jen ne-byl tak vyčerpaný jako večer. Bylo už zase teplo a nepotrvá jistě dlouho, a bude horko. Slunce je už teď nepříjemně bodalo do očí.
Dosud trochu omámený Mike se napřímil, se zív-nutím si přejel po obličeji a rozhlédl se. Trautman a Singh seděli kousek od něj vedle sebe a bavili se. Mike nepochyboval, že celou noc nezamhouřili oči. Ben seděl vedle něj na větvi a rozhlížel se po okolí.
"Kde jsou Serena a ostatní?" zeptal se Mike.

"Astaroth zmizel už před delší chvílí v lese," od-pověděl Ben. "Nejspíš šel vyděsit pár dinosaurů! Ostatní jsou bůhvíkde. Hledají asi něco k snědku."
Zmínka o jídlu připomněla Mikovi, že má hlad. Za-čalo mu hlasitě kručet v žaludku. Zeširoka se na Bena zašklebil, vstal a opatrně se spustil po stromě dolů.
Teď, v jasném světle nového dne, spatřil teprve celou zkázu, kterou způsobilo stádo táhnoucích triceratopsů. Les vypadal, jako by jím projely dva tuc-ty buldozerů jeden vedle druhého, a to nejméně pětkrát všemi směry. Hustý porost a křoví, jímž se minulý den tak pracně prodírali, prostě zmizel. Vy-vrácené a rozdupané na třísky byly i menší stromy. Stát zůstaly jen skutečně velké, pevné kmeny, ale i ty nesly zřetelné stopy po obrech, kteří se převali-li kolem nich: Strom, na němž strávili noc, měl do výše dobrých čtyř metrů sloupanou kůru. Mike do-datečně blahopřál Trautmanovi, že trval na tom, aby přenocovali právě tady. Kdyby se bývali uložili k spánku dole na zemi, nebyli by už asi naživu.
Stá-do prorazilo do lesa průsek, na němž neexistovalo nic a který zaroste patrně až za nějakých deset let.
To poznání vedlo k dalšímu, které však zcela pro-niklo do jeho vědomí až o chvíli později: Je-li tenhle ostrov dost velký, aby na něm mohla žít tak veliká stáda těchto gigantů, musí mít skutečně obrovské rozměry - nemůže to být jen velký ostrov, jak se do-mnívali ze začátku. To dále znamenalo, že jejich šance co nejrychleji se odtud dostat jsou ještě hor-ší, než si mysleli dosud.
Úvahy to nebyly příliš povzbuzující. Proto je Mike odsunul stranou a raději se rychle vydal hledat Serenu. Musel se od jejich stromu vzdálit dobré dvě či tři stovky metrů, než dorazil k lesu, který triceratopsové nezničili. Tam Serenu nakonec našel.
Atlanťanka mu vyšla naproti. Tvářila se vesele, ja-ko už dlouho ne. Tváře měla růžové, vlasy mokré a tmavé: Mike usoudil, že byla u řeky, aby se umyla a možná i napila. Kromě toho držela v ruce podiv-ný tmavočervený plod, z něhož ukusovala velké ku-sy a s chutí je žvýkala.
Ten pohled znovu probudil Mikův hlad. V žalud-ku mu kručelo, ale zároveň jím projelo zděšení.
"Sereno!" zvolal. "Zbláznila ses?"
"Ne," odpověděla Serena vesele. "Ale budu naje-dená." Podala mu plod. "Chceš si taky kousnout? Chutná báječně."
Při pohledu na svůdný plod se Mikovi sběhly všechny sliny v ústech. Impulzivně zvedl ruku, aby si ho od Sereny vzal, ale pak zavrtěl hlavou a řekl: "Nebo za chvíli mrtvá. Co když je jedovatý?"
"Na to je příliš dobrý!" odpověděla Serena vesele a znovu se do plodu s chutí zakousla. "Kromě toho umřu radši dnes po jedovatém plodu, než abych za pár dnů bídně zahynula hlady."
Usmála se, potřetí se do plodu zakousla a zniče-honic se s plnými ústy srdečně rozesmála.
"Tak si už kousni, ty hlupáku!" řekla. "Já ten plod znám. V paláci mých rodičů ho podávali při mimo-řádných příležitostech. Nevím už, jak mu říkali, ale byl velmi vzácný. Myslím, že teď už vím proč."
Na to se přirozeně neudržel ani Mike. Doslova Sereně plod vytrhl z rukou a zakousl se do něj tak lač-ně, že se div nezakuckal. Serena opravdu nepřehá-něla. Chutnal báječně, i když Mike nedokázal jeho chuť přirovnat k ničemu, co dosud jedl. Spořádal ho však do posledního kousku. Nakonec držel v ruce holou stopku a úzké jádro poseté tmavými zrníčky. Hlad docela neukojil, ale přinejmenším mu přesta-lo kručet v žaludku.
"To byla tedy dobrota!" liboval si a zhluboka se na-dýchl. "Musím říct, že tvoji rodiče měli dobrý vkus." Potom se zmateně podíval na okousané jádro, které držel v ruce. "Proboha," pokračoval. "Já ti ho sněd celý!"
"To nevadí," přerušila ho Serena a ukázala hlavou směrem, odkud přišla. "Tamhle vzadu jich rostou stovky. Co kdybychom přinesli snídani i ostatním?"
Mike nadšeně souhlasil. Vrátili se asi sto metrů do lesa. Tam se Serena zastavila a ukázala nahoru. Mike sledoval pohledem její nataženou paži. Plody tam opravdu visely, jak Serena řekla, a byly jich skutečně stovky. Bohužel však nerostly na keři, ale na vět-vích stromu - a ty nejnižší byly asi patnáct metrů nad zemí!
"Uf!" řekl Mike.
Serena se zasmála. "Jestli máš strach, počkej tady dole," řekla. "Já vyšplhám nahoru a budu ti plody há-zet." A hned se chystala proměnit svá slova v čin. Mi-ke to přirozeně nepřipustil. Rychle Serenu zadržel a začal šplhat nahoru. Asi v polovině cesty už své ry-tířskosti litoval - a nebyl ještě ani zdaleka nahoře, když se mu ruce a kolena roztřásly, že se musel pře-máhat, aby šplhal pořád výš. Přirozeně to však na so-bě nedával znát a nakonec se celý zpocený ocitl u větví, na nichž plody rostly. Když pohlédl dolů, za-točila se mu maličko hlava.
"Házej je prostě dolů!" zavolala Serena. "Dva pro každého by měly stačit. Jsou hodně výživné."
Mike nervózně přikývl, doplazil se po čtyřech na větev silnou sotva jako paže a nejistou rukou utrhl pár plodů. Ptal se sám sebe, jak to Serena proboha dokázala, vyšplhat až sem nahoru a natrhat plody! Strom nebyl tak vysoký jako ten, na kterém přeno-covali, ale jeho hladká kůra neskýtala nohám a ru-kám oporu. Mike se třásl a byl zpocený po celém tě-le, když se nakonec ocitl opět vedle Sereny a ucítil pevnou půdu pod nohama.
Serena naskládala plody na hromadu a rozhlížela se, jak by je mohli odnést k ostatním. Když se vráti-la s velkým zeleně a žlutě pruhovaným listem v rukách, zašustilo za nimi křoví a vynořil se Astaroth. Udiveně se zastavil, když spatřil, co dělají, a podíval se nejdřív na Serenu, potom na Mika.
Vy jste jich sundali ještě víc? zeptal se.
"Ještě… víc?" opakoval Mike a zaplavilo ho ošklivé podezření. "Jak to myslíš?" zeptal se. Otázka platila kocourovi, ale Mike se přitom díval na Serenu. Ta se pořád ještě usmívala, ale pohledem teď uhnula.
Prosím tě, neříkej, že jsi vylezl na strom a natr-hal je! řekl Astaroth. Nevěděl jsem, že jsi takový sportovec!
"Samozřejmě že jsem vylezl na strom, abych…"
Mike se odmlčel uprostřed slova, svraštil čelo a tá-zavě pohlédl na Serenu.
"Jak ses k těm plodům dostala ty?" chtěl vědět.
Serena se zašklebila. "Požádala jsem Astarotha, aby mi je přinesl," odpověděla. "Jak jinak? Je to pře-ce kocour - a

kočky šplhají po stromech s potěše-ním, nebo ne?"
Mike v první chvíli nevěděl, zda se má smát, nebo zuřit. Rozhodl se pro smích, byť jen proto, aby ne-dal Sereně příliš jasně najevo, jak ho její žertík roz-zlobil. Při vhodné příležitosti si jednou budou mu-set důkladně promluvit o Serenině trochu podiv-ném smyslu pro humor, pomyslel si. Když se to tak vezme, mohl si při tom dobrodružství zlámat všech-ny kosti v těle. Rozhodl se však, že pro tuto chvíli změní téma.
"Mluvil Trautman s Annie?" zeptal se, když poklá-dali plody na list.
"Ano," řekla Serena. "Zatímco jsi chrápal, jako bys chtěl pokácet celý les. Ale moc nového se nedově-děl. Je pořád ještě příliš rozrušená. Doufám, že ji to přejde."
"Alespoň teď víme, kdo jsou její rodiče," řekl Mike. "A že ještě žijí."
"Doufejme," přitakala Serena.
Mike se na chvíli zarazil a vzhlédl. "Jak to myslíš?"
"Vyprávěla sice, že draci odvlekli jejího otce a ostatní přátele," odpověděla Serena, "ale neřekla, že je nechali naživu, nebo ano? Draci určitě nebyli zrovna nadšeni, že na ně střílели."
O tom uvažoval Mike už taky. "Určitě je nepřemohli jen proto, aby je pak zabili," řekl. "Nejsou to zvířata, Sereno. Nosí šaty a používají nástroje. Jsou to inteligentní, myslící bytosti."
To o sobě tvrdíte vy lidé taky, řekl Astaroth.
"Měli bychom se možná pokusit navázat s nimi kontakt," pokračoval Mike klidně dál.
Serena sebou škubla tak zděšeně, že upustila plod, který právě držela v rukou. "Ne!" řekla prudce.
Mike se na ni ostře podíval. "Proč? Ty o nich ně-co víš, že je to tak? Ty víš, co je to za tvory!"
"Ne," odpověděla Serena. Pak pokrčila rameny. "Rozhodně… to nevím přesně." Pořád ještě se na Mi-ka nepodívala.
"Aha," odpověděl Mike. "Chápu. Další legenda, co?" Uchopil Serenu za ruku a přinutil ji, aby se na něj podívala.
"Ano," přiznala Serena. "Vlastně ani to ne. Je to spíš pouhý příběh."
"A tys nám ho nechtěla vyprávět," řekl Mike zlost-ně. "Ani včera odpoledne, kdy Chris jednu z těch bytostí zahlédl, ani dneska v noci."
Serena se mu jemně vyvinula. "Vzpomněla jsem si na něj teprve dneska ráno."
"To je opravdu praktické!" řekl Mike zlostně. "A kdyby ses bývala nepodřekla, tak bys na to zase hned zapomněla, viď?"
Mluví pravdu, řekl Astaroth. A měla své důvody nevyprávět vám to. Aspoň ne hned.
"Jaképak?" vyzvídal Mike.
Přestože Serena nemohla slyšet Astarothovu od-pověď, zřejmě Mikově otázce porozuměla. Jeho myšlenky patrně nebylo tak těžké uhádnout.
"Otec mi to jednou vyprávěl," řekla. "Říkal, že to jsou potomci starých vládců tohoto světa. Bytosti, jimž by tato planeta patřila, kdyby z nebe bývala nespadla hvězda. A proto nás nenávidí. Mohli být ta-koví, jací jsme my."
"A co je na tom tak špatného?" dotíral Mike.
"Že s nimi nemůžeme mluvit," odpověděla Serena. "Můj lid se o to snažil, ale oni s námi mluvit ne-chtěli. Nenávidí nás. A jsou hrozně silní a strašně nebezpeční. Otec říkal, že… že by nad námi zvítězi-li, kdyby našli cestu do skutečného světa. Byla jsem ještě malička a myslela jsem si vždycky, že to je jen takový příběh, který mi vypráví, aby mě polekal. Ale teď…"
"Je to pravda?" zeptal se Mike Astarotha.
Kocour chviličku váhal s odpovědí. Obávám se, že je, řekl pak. Nedá se s nimi mluvit. I když z ji-ných důvodů, než myslí Serena.
Mike se prozatím kocoura nezeptal na přesný vý-znam jeho slov. Byl pořád ještě příliš rozzlobený a přes Astarothovo ujišťování měl na Serenu zlost.
"Měli bychom tu historku říct Trautmanovi," po-kračoval. "A všechno ostatní, co tě třeba ještě právě napadne."
Serena na to neodpověděla, ale dotčený výraz je-jí tváře Mika přesvědčil, že svou domněnkou trefil do černého.
Mike ukázal na ovoce. "Tohle odneseme později," řekl. "Pojď!"
Trautman vyslechl Serenin příběh mlčky a s ka-mennou tváří, a nijak se k němu nevyjádřil. Ostatní však reagovali velmi prudce a Chris byl ze Serenina vyprávění doslova bez sebe.
"Co by se z nich mohlo stát, kdyby z nebe ne-spadla hvězda?" opakoval vzrušeně. "Sereno, víš vů-bec, co to znamená? Tvůj otec měl pravdu. Mnohem víc, než asi sám tušil."
"Ach, naše chodící Encyclopaedia Britannica," ozval se Ben posměšně. "Předpokládám, že přiroze-ně víš, co jsou ti draci?"
"Myslím, že ano," odpověděl Chris bez ohledu na Benův ironický tón. "Četl jsem o tom v jedné knize, rozumíš? Vědci se domnívají, že by se dinosauři vyví-jeli dál, kdyby nevymřeli. Uvažuj - Homo sapiens po-třeboval milion let, aby se z opice vyvinul v člověka…"
"Všem se to nepodařilo," přerušil ho Ben. "Někte-ří to nedokázali dodnes!"
"… a oni vyhynuli před pětašedesáti miliony let," pokračoval Chris, aniž by se dal rušit. "Měli pětašedesátkrát víc času než my. Byli by se prostě museli vyvíjet dál!"
"A stali by se z nich… draci?" zeptal se Juan.
"Hloupost - draci," odpověděl Chris. "Dinosauroidé. Bytosti, které jsme viděli včera. Myslím, že to jsou inteligentní potomci dinosaurů. A já je viděl první!" dodal hrdě.
"Tak strašně inteligentní zase nejsou," ozval se Ben, "když si krátí čas tím, že honí nevinné trosečníky."
Trautman kradmo udělal varovný pohyb rukou a zděšeně se podíval směrem k Annie. Ale holčička dosud seděla na větvi a prázdným pohledem hledě-la do neznáma. Nejspíš ani neslyšela, o čem ostatní hovoří. Přesto ztišil Trautman

hlas, když Benovi od-pověděl:
"Není řečeno, že to byla jejich vina. Nikdo z nás u toho přece nebyl. Je možné, že na ně trosečníci za-čali střílet a oni se jen bránili."
"A proč by to dělali?" zeptal se Chris.
"Možná ze strachu," odpověděl Trautman. "Lidé bohužel reagují často nepřátelsky, když narazí na něco, co neznají. Mike má pravdu - měli bychom opravdu zkusit navázat s nimi kontakt."
"A co když má pravdu Serena?" zeptal se Ben. "Co když se s nimi skutečně nedá mluvit?"
"To zjistíme," řekl Trautman. "Obávám se, že beztak nemáme jinou volbu. Nemůžeme koneckonců nechat rodinu Annie bez pomoci. Měli bychom brzy vyrazit."
"Kam?" zeptal se Ben.
Trautman udělal neurčité gesto. "Nejmoudřejší asi bude vydat se za stádem. Třeba se nám podaří navázat styk s některým pastevcem."
"Myslíte - dřív než se na nás vrhnou?" Ben ukázal na Chrise. "Copak jste už zapomněl? Oni o nás vědí už dávno. Nejspíš se potulují někde v okolí a uvažu-jí, jak nám nejlépe nastražit past."
Trautman se zasmál, i když to neznělo příliš vese-le. "Tvé nedůvěře všechna čest, Bene - ale myslíš opravdu, že ty bytosti mají zapotřebí nastražit nám past? Mám pocit, že jediný z nich je dost silný, aby si to rozdal s námi všemi."
Ben chtěl odporovat, ale Trautman toto téma ráz-ným gestem ukončil.
"Tak do toho!" řekl. "Singh a já se pokusíme vyro-bit nějaké zbraně. Třeba se nám podaří sestrojit luk nebo aspoň kopí." Pak se otočil k Mikovi. "Miku, Chrisi a Astarothe - vy jděte natrhat ještě pár těch chutných plodů," řekl. "Kolik unesete. Jsme všichni hladoví a třeba už takový strom nenajdeme. Až se vrátíte, vyrazíme."
Mike a Chris si pospíšili vyhovět Trautmanovu požadavku. Za Astarothova doprovodu slezli rychle ze stromu a vydali se na cestu. Mike byl pořád ještě zmatený - nešla mu z hlavy Astarothova narážka. Co myslel slovy: Nemohli s nimi mluvit, ale z docela jiných důvodů, než si myslí Serena? Litoval, že se o tom Trautmanovi nezmínil, ale nevyslovil tu otáz-ku nahlas ani teď. Astaroth, běžící sotva dva metry od něj, ji v jeho myšlenkách zaručeně četl. Dělal to prakticky vždy, i když věděl, že to Mike nemá rád. Kdyby chtěl na Mikovu otázku odpovědět, už dávno by to udělal.
To je pravda, řekl Astaroth.
"Prozradil bys mi tedy aspoň, proč ne?" zeptal se Mike. Chris se na něj zmateně podíval a pak pocho-pil, že Mike mluví zase jednou s kocourem, a zavrtěl jen hlavou.
Poslouchášrád hudbu? zeptal se Astaroth.
"Hudbu? Jistě, ale…"
I špatnou? Myslím takovou hudbu, co tě bolí v uších? Při které je ti fyzicky zle?
"Takovou samozřejmě ne," opáčil Mike. "Ale co to má společného s dinoidy?"
"Dinosauroidy," opravil ho důrazně Chris.
Podobně je tomu, když čteš jejich myšlenky, od-pověděl Astaroth. Pokusil jsem se o to - to je ti snad jasné. Celý se zatřásl. Brrr. Už nikdy, pěkně děkuju. Oni nemyslí jako my. Je to asi tak, jako bys po-slouchal řeč, která by tě bolela. Která ti udělá uzel na mozku, to ti povídám!
"A to hned znamená, že jsou našimi nepřáteli?" zeptal se Mike pochybovačně.
Ne, odpověděl Astaroth. Ale že je těžké, moc těž-ké se s nimi dorozumět. Možná že to vůbec nejde.
"Tomu neuvěřím, dokud to nezkusíme," řekl Mike.
"Mluvíte o dinosauroidech?" ozval se Chris.
Mike přikývl. Už dávno si odvykl překládat všech-no, o čem s Astarothem hovořil. Bylo to natrvalo příliš složité. A ostatní si už zvykli a nevyžadovali to. Teď však udělal Mike výjimku a celý rozhovor Chrisovi zopakoval.
"To by mohl mít pravdu," řekl Chris.
"V čem? Že jsme automaticky nepřáteli jen proto, že spolu nemůžeme mluvit?"
Chris si vzdychl. "Mám strach, že to není tak jed-noduché," odpověděl. "Nemluvíme tady o lidech, kteří jen náhodou nemluví naším jazykem a vypa-dají odlišně. Nejsou to lidé, Miku. Nejsou to ani zví-řata, jaká známe my. Jsou to potomci plazů. Vyrost-li v docela jiném světě než my. Uvažují podle jiných pravidel. Mají jiné hodnoty a mnoho věcí vidí jinak. Jejich tělesná mluva je jiná, i jejich reakce. Co je pro nás důležité, může být pro ně docela bezvýznamné a naopak. Sebemenší chyba může vyvolat katastro-fu. Chybou by mohlo být, i kdybychom třeba něco neudělali." Chris si povzdechl ještě jednou. "Dou-fám, že se mýlím, ale mám strach, že domluvit se s nimi bude hrozně obtížné."
Potom Chris pohlédl tázavě na Astarotha. Kocour na to nijak nereagoval, ale po chvíli uslyšel Mike ve svých myšlenkách jeho neslyšný hlas.
Já žasnu! Opravdu žasnu.
"Nad čím?" zeptal se Mike.
Chris je z vás přece nejmladší, nebo se pletu? A přesto mi často připadá nejchytřejší. Nebo se pletu a vy se rodíte chytří a jste pořád hloupější, čím jste starší?
"Co říká?" zeptal se Chris.
"Že… bys mohl mít pravdu," odpověděl mu Mike váhavě.
Mezitím došli na kraj lesa a jeden za druhým se vnořili do hustšího křoví. Ve vlhké půdě zanechali předtím zřetelné stopy, a tak Mike neměl strach, že strom nenajdou. Kromě toho je vedl Astaroth, který se podrostem protahoval mnohem snáz.
Kocour se však zničehonic zastavil, tak nečekaně, že mu Mike nedopatřením šlápl na ocas, což by mu za normálních okolností vyneslo škrábanec anebo přinejmenším sprška hrubých nadávek. Tentokrát jako by si to Astaroth vůbec neuvědomil. Stál jako zkamenělý. Chlupy měl naježené a ocasem bičoval půdu.

"Co je?" zeptal se Mike poplašeně.
Nevím, odpověděl Astaroth. Tam vpředu něco je. Ale nemůžu rozeznat co.
Mike se rychle podíval na Chrise, který se taky za-stavil. "Zůstaň tady," zašeptal a vydal se opatrně dál.
Chris přirozeně nezůstal stát, ale plížil se za ním. Choval se však velmi opatrně, takže mu Mike nic neřekl. Šel po špičkách dál a po chvíli se znovu zasta-vil a opatrně rozhrnul větve trnitého keře, za nímž zanechali ovoce. Jak to vypadalo, přišel si mezitím pro ně jiný zájemce. Těsně před Mikem stálo dvounohé, hnědě a bezově pruhované stvoření, vypada-jící jako menší vydání nebezpečného dinosaura, který Mika minulý den div nezabil. Tak jako on po-hyboval se i tento tvor vzpřímeně na dvou svalna-tých zadních nohách, měl štíhlý, velmi dlouhý ocas a přehnaně velkou hlavu, ale jeho paže byly v po-měru k tělu mnohem delší a končily čtyřprstýma ru-kama, které se téměř podobaly lidským. Avšak způ-sobu jeho stolování se dalo mnohé vytknout. Veleještěr mlaskal a říhal, že to muselo být slyšet na míle daleko.
Mike považoval za rozumné ustoupit. Zakopl však o větve a veleještěr to zřejmě zaslechl a otočil se k němu, přestože sám vydával hlasité zvuky. A Mike rázem pochopil, že velikost zvířete nemusí bezpod-mínečně vypovídat něco o jeho nebezpečnosti.
Zvíře bylo nanejvýš půldruhého metru vysoké, ale hlavu mělo tak mohutnou jako býk a v přehna-ně velké tlamě se blyštěl hotový les ostrých centi-metrových zubů, které rozhodně nebyly určené jen k drcení ovoce. Při podrobnějším pohledu se ani je-ho ruce nepodobaly lidským, neboť na štíhlých prs-tech rostly nejméně deseticentimetrové drápy ost-ré jako břitva a ještě větší zahnutý dráp trčel na pro-středním ze tří prstů na nohou. Oči byly malé, zlé a měly zneklidňující, prohnaný výraz.
"Nehýbej se!" zašeptal Chris. "Proboha, Miku, ne-hýbej se! A když, tak jen pomalu, pomaloučku!"
Mike by se ani pohnout nemohl, i kdyby chtěl. Byl jako ochromený. "Co… co je to?" zašeptal.
"Raptor," odpověděl Chris. "Říká se jim také Děsi-vé drápy. Vidíš ten palec?"
Mike v poslední chvíli potlačil chuť přikývnout. "Jsou… nebezpeční?" zeptal se. "Myslím - tak ne-bezpeční jako ten velký včera?"
"Jako ten allosaurus?" Chris vydal zvuk podobají-cí se nepodařenému zasmání. "Ty snad žertuješ!"
Mike si s úlevou oddychl, ale Chris dodal: "Tihle pořádají na velké dinosaury přímo hony!"
"Ach," vydechl Mike. Cítil, jak na něm vyvstává pot. Ruce a kolena se mu roztřásly ještě víc. "A co… co teď?"
"Odejdeme," odpověděl Chris. "Ale co nejopatr-něji. Jediný chvatný pohyb, a zaútočí. A dávej pozor, kam půjdeš. Loví obvykle v hejnech."
"To jsi mě opravdu uklidnil!" zamumlal Mike. Po-maloučku zvedl nohu a pokusil se udělat krok zpát-ky, ale přestože to učinil opatrně, byl jeho pohyb příliš nápadný. Hlava Děsivého drápu se ptačím po-hybem prudce otočila. Zvíře vyrazilo chraplavý, sy-čivý zvuk, děsivé, rukám podobné přední tlapy se lačně otvíraly a zavíraly.
Mike opět ztuhl. Možná že měl Chris pravdu a tvor by ho nenapadl, kdyby se nepohnul - ale ne-mohl tu přece stát věčně. Svaly ho už teď začínaly bolet. Ještě pár minut, a dostane křeč do nohou.
V tu chvíli mu mezi nohama prolétl černý cho-máč chlupů, vyrazil k nestvůře a doslova v poslední chvíli udělal kličku doleva. Raptor na to reagoval neuvěřitelně rychle. Jeho obrovská tlama chňapla po Astarothovi a minula ho jen o vlásek - strašlivé drápy vyryly do země hluboké rýhy pár milimetrů za kocourem. S lehkostí, jakou by Mike od podobné bytosti nikdy neočekával, se netvor otočil a vyřítil za Astarothem. Pohyboval se dlouhými, skoro gro-teskními skoky, ale velice rychle.
"Pryč odtud!" vykřikl Chris. Otočil se na podpat-ku a táhl za sebou Mika, který se díval za prchajícím kocourem. Viděl ještě, jak Astaroth v plném běhu vyšplhal na strom, a vyslal k nebi modlitbičku, aby raptor nedovedl šplhat stejně dobře jako utíkat… A pak se za oběma chlapci zavřelo křoví.
Nebyli však sami. Vpravo i vlevo od nich to v křo-ví chrastilo a praskalo a znenadání se vynořily stíny, které je následovaly. Chris se vyznal v dinosaurech opravdu tak dobře, jak tvrdil - raptor nepřišel sám. Bylo jich tu zřejmě celé hejno, které se k nim při-plížilo zezadu. Kdyby bývali váhali ještě pár vteřin, byl by s nimi konec.
Mike a Chris se prodírali trnitým křovím a běželi jako o závod, ale jejich pronásledovatelé je přesto dostihovali. Nebyli ještě na dohled, ale praskot vět-ví a dusot tvrdých nohou posetých drápy se rychle blížil. Slyšeli teď i jejich křik, pronikavé, chraplavé volání, jímž se zřejmě dorozumívali.
Mike a Chris dorazili na volné prostranství zpus-tošené triceratopsy. Mike s hrůzou spatřil, že Ben a Juan mezitím slezli ze stromu a také Trautman a ostatní se právě chystali dolů.
"Bene! Juane!" Mike volal, jak hlasitě mohl, a má-val oběma pažemi. "Utečte! Vraťte se na strom! Blí-ží se nepřátelé!"
Oba chlapci, kteří klidně stáli na zemi a povídali si, zvedli oči a tázavě se na něj podívali. Najednou se těsně za Mikem ozval praskot a výraz na tvářích obou kamarádů se bleskurychle změnil v čirou hrů-zu. Otočili se a dlouhými skoky pádili zpátky ke stromu.
Mike slyšel blížící se dusot a doslova v posledním okamžiku dorazil s Chrisem k drsnému kmeni ob-rovského stromu. Strach jim oběma dodal křídla: Mike na strom přímo vyběhl a Chris si počínal s ob-ratností, o níž se mu za normálních okolností ani nesnilo. Teprve když oba vylezli tři čtyři metry nad zem, Mike trochu zpomalil a odvážil se pohlédnout dolů.
Z lesa za nimi vyběhlo sedm či osm raptorů a dva z nich se neobratně, ale velmi cílevědomě vydali po stromě nahoru. Obrovskými drápy se přidržovali drsné kůry a chybějící obratnost nahrazovali silou.
Singh napřáhl obě ruce a vytáhl nejprve Mika, po-tom Chrise na větev, kam se opět uchýlili. Potom se znovu sklonil, levou rukou se přidržel kmene a dru-hou se rozmáchl větví silnou jako předloktí. Když se první raptor přiblížil na dosah, zasadil mu ránu, kte-rá by lidskému útočníku na místě roztříštila lebku.
Veleještěr zachrochtal, na okamžik se zastavil a podíval se na Singha téměř vyčítavě. A pak lezl dál.

Singh mu zasadil druhý, ještě prudší úder. Tento-krát zvíře s údivem zavrtělo hlavou. Vzápětí zarazi-lo znovu drápy do kůry - a šplhalo dál.
Singh zaklel, napřímil se a uchopil provizorní kyj oběma rukama. Když se lebka Děsivého drápu ob-jevila nad větví, na níž seděli, rozmáchl se oběma ru-kama a chtěl zbraní praštit netvora do tváře. Raptor však reagoval znovu neuvěřitelně rychle. Jeho če-listi se s chňapnutím sevřely - a Singh náhle držel v rukách jen roztříštěný konec kyje, zatímco druhá část zmizela mezi zuby dravce.
Singh se při úderu naklonil tak daleko dopředu, že ztratil rovnováhu, zavrávoral a spadl přímo na raptora. A co nedokázaly jeho údery, dokázal jeho pád. Raptor šeredně zasyčel, otevřel tlamu a oběma před-ními tlapami chňapl po kořisti, která mu doslova padla přímo do náruče. Že se přitom musel pustit kmene, pochopil zřejmě až o chviličku později.
Kdyby situace nebyla tak smrtelně vážná, Mike by se snad býval hlasitě rozesmál. Strnulý škleb pravě-kého tvora se změnil v údiv, potom v téměř komic-kou hrůzu - a nakonec raptor pronikavě zakvičel, převrátil se dozadu a spadl na zem. A nejen to. Jeho přední tlapy, jimiž mával ve vzduchu, s sebou strhly i druhého raptora, který lezl nahoru těsně za ním.
Tím však ještě nebylo nebezpečí zažehnáno. Za-tímco Trautman a Juan spojenými silami vytahovali Singha zpátky na větev, Mike se předklonil a podí-val dolů. Oba raptorové leželi na zemi vedle sebe a nehýbali se, ale strom obléhala další zvířata. V tu-to chvíli se sice žádné nesnažilo vyšplhat k nim na-horu, ale Mike věděl, že to dříve či později učiní a že by se současnému útoku několika dravců neubrání-li. První útok odrazili beztak jen se štěstím.
"To nevypadá dobře," řekl Trautman ponuře. "Co je to za tvory?"
"Raptorové," odpověděl Chris. "Sledovali patrně stádo, které se tudy přehnalo včera večer, ale mys-lím, že vezmou zavděk i jinou kořistí. Patří k rodu Dromaeosaurů, malým, rychlým masožravcům. Jsou moc nebezpeční a mazaní. Někteří vědci se do-mnívají, že byli ze všech nejnebezpečnější. Útočili i na ty největší dinosaury a zabíjeli je."
Chris se odmlčel, zamžoural a zmateně se rozhlé-dl po ostatních. Zatímco mluvil, všichni ztichli a vr-hali na něj zlé pohledy.
"Co je vám?" zeptal se Chris. "Můžete mi klidně věřit! Lovili dokonce i Allosaury a přírodovědci na-šli kostry Diplodoců, které…"
"Chrisi," řekl Trautman mírně. "Bylo by asi lepší, kdybys teď držel jazyk za zuby."
Chris se zatvářil trochu dotčeně, ale byl tak chyt-rý, že si vzal Trautmanovu radu k srdci a zbytek svých znalostí si nechal pro sebe.
"Určitě to nevzdají," řekl Ben zasmušile. "Sakra, jak se odtud máme dostat?"
Mike dlouho beze slova pozoroval zvířata neklid-ně obcházející kmen stromu. Některá už začala po-žírat mrtvé druhy a Mike se chviličku utěšoval na-dějí, že by to mohlo stačit k ukojení jejich hladu. Sám však tušil, že tomu tak nebude. Nezapomněl na výraz, který viděl v očích Děsivého drápu. Tato zví-řata nelovila a nezabíjela jen z hladu.
"Kde je Astaroth?" zeptala se náhle Serena.

"Nevím," odpověděl Mike. "Utekl před nimi na strom."
Serena se na něj podívala vytřeštěnýma očima. "Má to znamenat, že jsi ho nechal na holičkách?"
"Jen se tak nerozčiluj!" ozval se Ben. "Je to kočka, nebo jsi to už zapomněla? Šplhá rozhodně líp a rychleji než tyhle potvory. Kromě toho mají teď daleko lepší kořist. Nemyslím, že by se zajímali o tu-hou starou kočičí pečínku!"
"Měli bychom je nějak odlákat," řekl Trautman. "Ale jak?"
"Hej!" řekl znenadání Ben. "Podívejte se tamhle!"
Poslední slovo vykřikl. Mike také nevěřícně vy-třeštil oči, když spatřil, co právě vystoupilo z lesa nedaleko místa, kde se objevili raptorové. Byl to triceratops. Nebyl z těch desetimetrových obrů, které viděli minulý večer, ale mnohem menší, velký asi ja-ko tele, ale přesto už pokrytý mohutným pancířem a vybavený obrovskými rohy, typickými pro jeho rod. Pohyboval se zvolna a trochu nemotorně, ale přesto velmi cílevědomě směrem k jejich stromu a k raptorům. A za mohutným kostěným límcem chránícím jeho hlavu seděla jednooká černá kočka.
"Astaroth!" vykřikla Serena hlasitě. "To je Astaroth!"
Mike párkrát zamrkal. Byl to tak fantastický po-hled, že nevěřil svým očím. Obraz však nezmizel. Z lesa se k nim blížil mladý triceratops, na němž ne-jel nikdo jiný než Astaroth.
"Copak se zbláznil?" zasípal Ben. "Co to má pro-boha znamenat? Vždyť ho sežerou!"
Úleva, kterou Mike na okamžik pocítil, se rázem změnila ve zděšení. Při pohledu na zvíře, které se k nim blížilo se zjevně přátelskými úmysly, téměř zapomněl, jaká stvoření je obléhají. Ben měl přiro-zeně pravdu - jim připadalo toto triceratopsí mlá-dě s mohutnými rohy a silným krunýřem jako obr, ale pro Děsivé drápy to patrně byl jen malý před-krm. Sežrali by ho i s jeho jednookým jezdcem a pak by se věnovali dalšímu programu, respektive hlav-nímu chodu, který dřepěl na stromě nad nimi.
Raptorové zřejmě došli ve stejnou chvíli k témuž závěru, protože se rázem jako na neslyšný povel oto-čili a zamířili k mláděti. Utvořili široký půlkruh, kte-rý za ním chtěli zřejmě uzavřít a odříznout oběti ústupovou cestu.
"Astarothe!" vykřikl Mike co nejhlasitěji. "Uteč!"
Nerozčiluj se! odpověděl Astarothův hlas v jeho myšlenkách. S těmi mrňavci budeme hned hotovi.
"Jemu snad přeskočilo!" řekla Serena. "Zabijou ho!"
"Tohle je naše šance!" řekl Singh. "Rychle pryč, dokud o nás nemají zájem!"
"Ne!" zvolala Serena. "Já bez Astarotha neodejdu."
Singh ji hrubě popadl za ramena. "Však on na se-be dá pozor," přerušil ji. "A jestli ne, chceš, aby jeho oběť byla

zbytečná?"
Sereně vytryskly z očí slzy. "Nenechám ho tady sa-motného," opakovala.
Přestaňte se hádat, řekl Astaroth. A zůstaňte las-kavě, kde jste.
"Počkat!" řekl Mike. "Astaroth něco chystá!"
Singh se na něj podíval téměř zle. "Ano, chce se dát sežrat," řekl.
To však Astaroth rozhodně neměl v úmyslu. Mike se napjatě a s bušícím srdcem díval dolů. Kruh dra-vých zvířat se kolem mladého triceratopse uzavřel a začal se pomalu stahovat. Mládě se zastavilo a ner-vózně hrabalo předními nohama. Zřejmě cítilo ne-bezpečí. Ještě chviličku, a raptorové se na něj a je-ho jezdce vrhnou.
Tu se zničehonic začala chvět země. Ozval se tem-ný dusot a vzápětí rozrazil křoví za mládětem ne-srovnatelně větší exemplář téhož druhu a za ním druhý, třetí a čtvrtý. Nakonec to byl snad tucet obrov-ských zvířat, která vyběhla na zpustošenou mýtinu.
"Dospělá zvířata!" řekl Chris. "Přišla se postarat o mládě!"
Nikdo neodpověděl, ale Mike věděl, že má Chris pravdu - z křovin se bezpochyby vynořila matka mláděte, která se s částí příbuzenstva vydala hledat svého potomka. A všechna zvířata hned poznala, ja-ké nebezpečí jejich mláděti hrozí. Jeden z obrně-ných veleještěrů zatroubil a celá skupina vyrazila hned rychlým cvalem. Obrovské lebky se smrtícími rohy se sklonily, aby raptory nabraly.
Malí dravci však prokázali, že se Mike nemýlil v odhadu jejich inteligence. Okamžitě pochopili, že takové převaze nemohou odolat, a dali se na útěk. Groteskními, avšak velmi rychlými skoky přeběhli mýtinu a zmizeli v podrostu na druhé straně, ještě než útočící obři zdolali polovinu vzdálenosti a dorazili k mláděti. Většina se jich tam zastavila a vy-tvořila kolem mláděte ochrannou hradbu, ale dva tři zvlášť statní jedinci běželi dál a zaujali nakonec postavení na protější straně mýtiny. Jejich mohutné hlavy se neklidně kývaly sem tam, rohy byly vý-hružně skloněné a připravené zaútočit na všechno, co by se vynořilo z lesa.
"To je neuvěřitelné!" zašeptal Trautman. "Podívej-te na to! Jako by dovedli uvažovat! Tohle je přece ko-ordinované chování. A my si pořád mysleli, že to jsou jen primitivní obři."
Jasně, ozval se Astaroth. To je pro vás typické. Vy si pořád myslíte, že všechno, co je větší než vy, mu-sí být automaticky hloupější, že ano? A stejně tak všechno, co je menší.
Dinosauři, mezi nimiž byl mimořádně velký exemplář s jedním uraženým rohem a nesčetnými jizvami a šrámy na pancéřových deskách, které svědčily o tom, že tohle zvlášť staré zvíře prodělalo mnoho bojů, obklopili mládě ještě těsněji a vytvořili kolem něj ochranný val. Jejich výhružný řev se změnil v hluboké uklidňující bručení, které se ne-minulo účinkem. Malý triceratops se přestal třást a za chviličku začal mezi těly starých zvířat vesele poskakovat.
Nakonec se vrátil i zbytek skupiny z druhého konce mýtiny a několik minut poté, co přišli, odešli všichni zase do lesa.
Chvíli nato vylezl Astaroth na strom ke svým společníkům, posadil se na větev vedle Sereny a začal si po kočičím způsobu čistit srst, jako by se vůbec nic nestalo.
"To byla opravdu záchrana v poslední minutě," ře-kl Juan s úlevou. Natáhl ruku a pohladil Astarotha po hlavě, ale rychle ucukl, protože na něj kocour vr-hl zlostný pohled. Astaroth neměl rád, když se s ním zacházelo jako s domácím mazlíčkem.
"To je tedy fakt," dodal Ben. "Já už myslel, že je s námi konec. O vteřinu později by už bylo pozdě."
To je úžasné! ozval se ironicky Astaroth. Zachrá-ním vám život, a vy si ještě stěžujete, místo abyste mi poděkovali!
"Co říkal?" zeptal se Ben.
"Že… ehm… že nemáš pravdu," řekl Mike chvatně. "Ale rychleji to prostě nešlo."
Astaroth se na něj úkosem podíval a Ben si zřejmě taky všiml, že mu Mike nejspíš neřekl doslova všech-no, co si myslel Astaroth, protože se zatvářil trochu rozpačitě.
"Jak to proboha dokázal?" zeptal se Trautman. "Vypadalo to skoro, jako by s těmi zvířaty hovořil!"
"Nevěděla jsem, že to umí," dodala Serena.
Já taky ne, zabručel Astaroth. A měli byste odtud zmizet, dřív než si budu muset vyzkoušet ještě dal-ší věci, které bych vlastně ani neměl umět. Raptorové jsou pryč, ale moc bych se nedivil, kdyby se vrátili. Jsou skoro stejně tvrdohlaví jako vy.
"To máš pravdu," řekl Mike a obrátil se k ostat-ním. "Pojďme odtud, než se vrátí."
Rozhodli se aspoň chvíli sledovat stopu stáda. Za prvé mohli po zdupané půdě postupovat mnohem rychleji a s menší námahou, než kdyby se prodírali hustým křovím, a za druhé se domnívali, že v blíz-kosti stáda najdou nejsnáz příležitost k navázání kontaktu s některým z dinosauroidů. Mike - tak ja-ko Ben, Juan a především Serena -, stále ještě nebyl tímto nápadem příliš nadšen. Neměl však lepší ná-vrh, a tak se jen nadále tvářil pochybovačně a zdr-žoval se jakýchkoli komentářů.
V čele šel jako obvykle Astaroth. Na Mikovu pros-bu odpověděl posměšnou poznámkou, ale přesto běžel kus před nimi a jen se čas od času vracel, aby jim oznámil, že je všechno v pořádku - stádo míři-lo dále k severu, vedeno tajuplnými pastevci. Za ni-mi pak táhli Mike a ostatní. Udržovali si od nich pat-řičný odstup, mnohem větší, než bylo ve skuteč-nosti třeba. Ale nikdo už nechtěl riskovat, že se zničehonic ocitne tváří tvář těmto skutečným pá-nům ostrova - přinejmenším dokud nebudou vě-dět, co si o těchto bytostech mají myslet doopravdy.
Tak šli až do pozdního odpoledne, kdy se k nim vrá-til Astaroth a oznámil Mikovi, že se stádo zastavilo. Na-to Trautman navrhl, aby si také odpočinuli, a jelikož byli všichni vyčerpaní, nikdo neprotestoval. Odbočili však ze zdupané stopy po dinosaurech a utábořili se v lese, aby je nakonec přece jen někdo neobjevil. By-lo by patrně ještě bezpečnější, kdyby opět vylezli na strom, ale na to už neměli dost energie.
Mike byl tak unavený, že okamžitě usnul, a když oči znovu otevřel, bylo slunce na nebi o kus dál. Dal-ší den na ostrově veleještěrů se už chýlil ke konci.

Mike se neprobudil sám od sebe. Benovu ruku, která jím zatřásla, měl dosud na rameni. Druhou měl Ben zvednutou a ukazováček přiložený ke rtům.
"Co…?" chtěl vyhrknout Mike, ale Ben okamžitě zamával rukou.
"Tiše!" zašeptal. "Něco tady je!"
Mike zamžoural očima. "Co se děje?" zamumlal ro-zespale. "Táhnou dál?"
Ben mu oběma rukama naznačil, aby byl zticha.
"Ne," zašeptal. "Ale Astaroth tu není. A něco se plíží křovím."
Mike se zděšeně napřímil. Napjatě naslouchal, ale slyšel pouze bušení vlastního srdce a přirozené zvu-ky lesa.
"Něco?" řekl tiše. "Co?"
"Nemám tušení," odpověděl Ben. "Ale líp bude, když se tam podíváme. Pojď se mnou!"
Opatrně se vnořili do podrostu, obklopujícího je-jich tábořiště jako zelená stěna. Všude něco šustilo a praskalo a Mike se několikrát lekl, když zahlédl ně-jaký pohyb či mizející stín, vždy to však byla jen menší zvířata, která před nimi prchala. Anebo vítr, pohrávající si s listím. Mike to už chtěl vzdát a vrátit se k ostatním, když se Ben náhle zastavil a zamával na něj.
"Co je?" zeptal se Mike. "Objevil jsi něco?"
Místo odpovědi ukázal Ben na půdu před sebou. Mike k němu rychle přistoupil - a vykřikl překva-pením. Ben objevil stopu. A přestože Mike viděl ta-kovou stopu jen jednou v životě, okamžitě ji poznal. Váhavě si dřepl vedle Bena a přejížděl špičkami prs-tů po okrajích stopy v měkké lesní půdě.
"Byli tady," řekl Ben ponuře. "Sakra, možná jsou ještě nablízku! Nedivil bych se, kdyby nás pozoro-vali i teď."
Mike neodpověděl, ale dával Benovi zapravdu - stopa, kterou objevili, vypadala přesně jako ta, na kterou narazili včera: Byla to stopa nohy větší než noha člověka - a ten tvor nosil zřejmě jakési hrubé sandály. Byla to stopa dinosauroida, možná dokon-ce téhož, který je pozoroval už včera.
Mike bezděčně zvedl hlavu a rozhlédl se kolem dokola. Měl pocit, že na něj někdo zírá, že na něj čí-há a pozoruje ho. Byl to tak intenzivní pocit, že se mu z něj udělalo téměř fyzicky nevolno.
"Máš pravdu," řekl tiše. "Byli tady." Potom vstal. "Musíme varovat ostatní."
"Ano." Ben přikývl, chtěl se otočit, ale pak se za-razil. Na jeho tváři se objevil tázavý výraz, který se vzápětí změnil v překvapení.
"Ale to je přece…" Nato udělal krok stranou, skr-čil se a vytáhl cosi z křoví. Mike vytřeštil oči, když spatřil, co Ben našel. Byla to puška.
"No tohle!" řekl Ben. "To je tedy překvapení! Po-dívej, co nám tu naši šupinatí přátelé zanechali!"
Mike byl ještě celý bez sebe. "Ty… ty myslíš, že ji tu dinosauroidé ztratili?" zeptal se váhavě.
"Kdo jiný?" odpověděl Ben. "Nebo myslíš, že ji tu nechali, aby nám udělali radost?" Ben otáčel puškou na všechny strany, otevřel závěr a zašklebil se. "Zbyl v ní jen jediný náboj," zjistil. Zvedl pušku k obličeji, přičichl k hlavni a řekl: "Je cítit střelným prachem. Střílelo se z ní. A není to tak dávno."
"Třeba patří příbuzným Annie," uvažoval Mike.
Najednou se ho zmocnilo vzrušení. "To by zna-menalo, že jsou ještě nablízku. Pojď, vrátíme se! Tře-ba Annie pušku pozná."
Mike zdůraznil svou výzvu patřičným gestem, otočil se - a zůstal stát, jako by do něj udeřilo.
Nebyli sami. Jeho pocit ho neklamal. Opravdu je někdo sledoval. Tiše a nepozorovaně se za nimi vy-nořilo stvoření vágně podobné člověku, a zatímco Mike zděšeně civěl do šupinaté tváře, která na něj shlížela z výšky dobrých dvou metrů, vynořil se z podrostu druhý, trochu větší dinosauroid, a stoupl si vedle prvního.
Mike byl jako ochromený. Pohled na obě bytosti byl prostě fantastický. Včera v noci, potmě a z bez-pečné výšky stromu, působila tato stvoření jen pra-podivně a trochu hrozivě. Teď však Mike viděl, že na nich přes zdánlivou podobnost s lidmi není nic, co by už někdy viděl. Jejich obličeje, v nichž vyni-kaly přehnaně velké, studené oči plazů, byly sou-časně ošklivé i podivně krásné, pohled očí velkých jako pěst byl studený, ale současně jako by se v něm zračily zvláštní pocity a emoce. Maličké rohovinové šupinky pokrývající jejich pleť se třpytily jako peč-livě vyleštěný kov a ústa, která neměla zřetelné rty a byla příliš velká, protínala lebku jako tenoučké srpkovité jizvy. Bytosti se nepohybovaly jako lidé či většina zvířat, která Mike znal, ale rychlým, prud-kým škubnutím celého těla.
Mike náhle věděl, že měl Astaroth pravdu. Mluvit s těmito tvory bylo nemožné. Byly to děti cizího, zcela jiného světa. Bytosti z vesmíru, který neměl s vesmírem lidí vůbec nic společného. Mike si vzpo-mněl, co řekla Serena: Nenávidí nás, protože jsme takoví, jakými se mohli stát oni.
Mike spatřil úkosem jakýsi pohyb a otočil se na podpatku, ale to už Ben zvedal pušku a namířil ji na dinosauroidy. Pohyb však nedokončil. Ještěří muž zareagoval bleskurychle. Mike spatřil jen rychlý stín a záblesk duhově zbarvených rohovinových šupin - a Ben s překvapeným výkřikem zavrávoral a puška mu vy-sokým obloukem vylétla z rukou.
Vzápětí obrovské pracky Bena uchopily a bez námahy ho zvedly ze ze-mě a Mike byl skálopevně přesvědčen, že vzápětí popadnou i jeho a možná ho na místě usmrtí.
Stalo se však něco jiného. Druhé obrovské stvo-ření k němu opravdu natáhlo paže, ale náhle se pod-rost za ním prudce rozevřel a nad všemi vyrostl ob-rovitý stín. Ozval se řev a zlostné syčení, že se otřá-sal celý les.
Dinosauroid reagoval opět se stejnou fantastic-kou rychlostí, kterou už Mike zažil, ale tentokrát byl příliš pomalý. Otočil se a zároveň sklonil ruku, mož-ná aby vytasil zbraň, ale v tom ho už zasáhl strašlivý úder, zvedl ho a odhodil do vzdálenosti několika metrů.
Také Mika jako by zasáhl úder kladivem a povalil ho na zem. Kutálel se a narazil do kmene stromu ta-kovou silou, že se mu na pár vteřin zajiskřilo před očima a nemohl popadnout dech. V uších mu zno-vu zazněl strašlivý řev a něco. Půda pod ním se otřá-sala. Ležel na něčem tvrdém, jehož ostré hrany ho bolestivě tlačily.

Když se mu rozjasnil pohled a podařilo se mu zvednout na všechny čtyři, útočil už allosaurus na druhého ještěřího muže. Bylo to stejné zvíře, které včera napadlo jeho. Mike ho bezpečně poznal. A po-hled na ně ho ochromil stejně jako včera. Nehybně sledoval, jak se obrovský dravec vrhá na dinosauroida. Obrovskými drápy ho popadl a zvedl do výš-ky stejně snadno, jako předtím dinosauroid Bena. Strašlivá tlama se otevřela, aby kořist spolkla.
"Miku! Pušku!"
Benův výkřik konečně probral Mika ze strnulosti. Zmateně sklonil oči a zjistil, že upadl právě na puš-ku, kterou ještěří muž vyrazil Benovi z rukou.
"Miku!" Benův hlas byl už pouhé hysterické ječe-ní. Druhý ještěří muž se zvedl a blížil se k mladému Angličanovi. Kulhal sice, ale pořád ještě se pohybo-val neuvěřitelně rychle.
Mike zvedl pušku, namířil na ještěřího muže - a pořád ještě váhal. Půl vteřiny seděl zcela nehybně, jako zkamenělý. Potom zbraň prudce otočil, namířil ji na allosaura a stiskl spoušť.
Zpětný náraz byl tak prudký, že mu pušku vytrhl z rukou a povalil ho na záda. Ještě v pádu však viděl, jak kulka narazila do pancéřované lebky gigantic-kého dinosaura a odrazila se od ní.
Přesto splnil výstřel svůj účel. Allosaurus zařval, pustil svou oběť a zvedl se do celé své výše přesa-hující tři metry. Mával zuřivě ocasem a lámal křoví za sebou, jeho tlapy se zuřivě míhaly. Potom, stejně náhle, přestal netvor běsnit. Vztekle sebou škubl a upřel pohled na Mika. Nad levým okem měl hlu-bokou krvácející ránu, dost hlubokou, aby ho bolest přiměla k zuřivosti, ale nic víc.
Mike se zoufale otočil, popadl pušku a namířil ji na allosaura. Bez míření stiskl spoušť, rychle a ně-kolikrát za sebou. Ozvalo se jasné kovové cvakání a v Mikově hlavě se ozvala Benova předchozí slova: Nechali tam jen jeden náboj.
Allosaurus udělal jeden dlouhý krok a ocitl se nad Mikem. Jeho obrovské čelisti se otevřely. Mike spat-řil sliny a ucítil na tváři horký dech páchnoucí hni-lobou.
Když se ho příšera užuž chystala popadnout, za-sáhl ji s praskotem modrý blesk. Netvor zařval, uskočil, zařval znovu a ještě silněji, když druhý blesk vyryl hlubokou kouřící stopu do jeho boku. Nad tělem se mu mihotaly maličké modré jiskřičky, s praskotem odskakovaly od jeho drápů a zubů a za-nechávaly na jeho pancéřových deskách vzorek z malých dírek, z nichž stoupal kouř.
Po třetím blesku, který nestvůru zasáhl přesně mezi oči, řev zmlkl. Zuřivost a krvelačnost v jeho očích vystřídal výraz nesmírné bolesti a pak naprosté, konečné prázdnoty. Allosaurus padl na bok jako poražený strom a už se nepohnul.
Mikovi se chviličku zdálo, že se čas zastavil. Ne-chápal ještě docela, že zůstal naživu, a ještě méně chápal, jak se to stalo. Nevěřícně civěl na allosaura a potom na oba ještěří muže stojící s napjatými těly u padlého obra. V rukou drželi malé podivně vypa-dající zbraně, u jejichž ústí dosud jiskřil modrý elektrický oheň.
Do skutečnosti pak Mika vrátil Benův hlas.
"Výborně," řekl tiše. "Byl to náš jediný náboj, ty blázne zatracený!"
Jeden z ještěřích mužů se k němu otočil. Zbraň v jeho ruce udělala týž pohyb a mířila na Bena a po-tom, když pohyb pokračoval na Mika, který byl po dobu jednoho nadechnutí přesvědčen, že teď zasáh-ne i jeho smrtící oheň, který zahubil allosaura. Potom se však setkal s pohledem ještěřího muže. V jeho očích bylo teď něco nového, co tam předtím nebylo. Mike nedovedl říci, co to je, a přesto mu připadalo, že přes všechnu cizorodost poznává najednou ve žlu-tých plážích očích toho stvoření cosi známého.
Připadalo mu, že nad ním ještěří muž stojí a hle-dí celou věčnost. Ještěří muž potom pomalu, po-maloučku sklonil zbraň, pomaloučku se otočil, a zmizel v podrostu. Vzápětí ho následoval i druhý dinosauroid.
Trautmanovi a ostatním, kteří k Mikovi a Benovi přiběhli za dvě minutky celí udýchaní, přilákáni hlukem a křikem, nezbylo při pohledu na mrtvého dinosaura nic než věřit historce, kterou jim oba ka-marádi vyprávěli. Mikův pohled dosud přejížděl po těle padlého obra, jako by se musel znovu a znovu přesvědčovat, že to, co vidí, je skutečně pravda.
"To je neuvěřitelné!" zamumlal Trautman. "Všech-no, co jsme až dosud zažili, musíme teď vidět ve zce-la jiném světle, je vám to jasné? Celou dobu nás po-zorovali. Věděli od začátku, že jsme tady. Zřejmě jsme neudělali jediný krok, o kterém by nevěděli."
"A proč nás tedy už dávno nepřepadli a neodvlekli jako otce Annie a jeho přátele?" zeptal se Ben a ukázal hlavou na holčičku. Ta reagovala na mrtvé-ho dinosaura docela jinak, než očekávali. Vůbec se ho neděsila. Právě naopak, připojila se k Singhovi a Juanovi, kteří si veleještěrovu mrtvolu prohlíželi.
"Nemám tušení," odpověděl Trautman. "Pomalu dospívám k závěru, že nevíme vůbec nic. Možná že je všechno docela jinak, než si myslíme."
"Co tím chcete zase říct?" zamručel Ben. S odpo-vědí však ani nepočítal - a také ji nedostal. Proto se začal rozhlížet po jiné oběti pro svou špatnou nála-du a vybral si Mika.
"Ty jsi mi ale hrdina!" řekl. "Proč jsi nevystřelil rovnou na mě? Takhle to dopadá, když dá člověk zbraň do rukou dítěti!"
Správně, ozval se Astaroth. Dobře že neměl puš-ku on.
Mike se už chystal říct Benovi něco podobného, ale Trautman ho předešel.
"Buď zticha, Bene," řekl. "Co jiného měl dělat?"
"Rozhodně neměl vyplýtvat náš jediný náboj na lov velkých zvířat!" odpověděl Ben rozčileně, ale měl…"
"… vystřelit na dinosauroidy?" skočil mu do řeči Chris a zaťukal si na čelo. "To je úžasný nápad! To by dinosaurus sežral nejdřív druhého ještěřího muže a potom vás."
Benův obličej pomalu zrudl. "Ty..!"
"Tak už dost!" přerušil ho Trautman ostře. "Chris má pravdu. Mike udělal jedinou správnou věc. Za-chránil vás oba a ke všemu i ta dvě podivná stvoře-ní. Nejspíš vás právě proto nechala odejít."
"Z vděčnosti, myslíte?" řekl posměšně Ben. "Já spíš myslím, že vzali roha, aby se vrátili s posilou."

"To by neměli určitě zapotřebí," odpověděl Traut-man a znovu pohlédl na nehybně ležícího dinosau-ra. "Bože, vždyť mají strašlivou zbraň! A ty říkáš, že na něj vystřelili jen třikrát?"
Mike přikývl. "Ano. A myslím, že ho první výstřel ani nezasáhl, jinak by možná potřebovali jen dva. Nic podobného jsem ještě neviděl. Ty zbraně byly maličké - sotva jako pistole."
"A přesto zabily takového obra!" Trautman se otřásl.
"Ne," ozval se v tu chvíli Singh. "Nezabily ho."
Trautman se napřímil jako svíčka. "Cože?"
"Je jen v bezvědomí," odpověděl Singh. "Ale žád-ný strach! Myslím, že potrvá ještě dlouho, než při-jde k sobě."
"Ta příšera… ještě žije?" zachraptěl Ben. Zbledl a také ostatní od nehybného dinosaura trochu po-odstoupili. "Pak tedy honem odtud!"
Trautman ho uklidnil. "Ano, to si myslím taky - ale z jiných důvodů. Neměli bychom teď ztrácet nervy a propadat panice." Obrátil se k Mikovi. "Kte-rým směrem odešli dinosauroidé?"
Mike ukázal za sebe. "Tamhle…, aspoň myslím."
"Tím směrem táhne stádo." Trautman chvíli uva-žoval. "To by mohlo souhlasit. A ke všemu ještě ta puška!" Náhle natáhl ruku, vzal si od Mika nyní už bezcennou zbraň a přistoupil s ní k Annie. Mike in-stinktivně zadržel dech, když si Trautman klekl ved-le holčičky a ukázal jí pušku.
"Znáš tohle?" zeptal se jí.
Annie svraštila čelíčko a chvíli si pušku prohlíže-la. Pak rozjasnila tvář a horlivě přikývla.
"Patří mému otci," řekla.
"Určitě?"
"Podívejte se semhle!" ukázala Annie na iniciály J. M. vyryté do pažby. "James Mason. Tak se jmenu-je můj tatínek." Pak se podívala na Mika. "Ty jsi tou puškou dinosaura zastřelil?"
V poslední chvíli Mike zachytil Trautmanův varov-ný pohled. Annie byla zřejmě přesvědčená, že obra zabil. Bylo možná lepší nechat ji ještě chvíli v tomto omylu. Že se vůbec nebála, bylo už dost překvapivé, ale Mike věděl, že to nesouvisí ani tak se statečností jako spíš se schopností malých dětí, které příliš vel-kou hrůzu dokáží prostě potlačit, aby ji unesly.
"Pomohla nám, ano," odpověděl vyhýbavě.
"Pak tedy osvobodíte i tatínka a jeho přátele," po-kračovala Annie. "Jste silnější než draci."
"Rozhodně se o to pokusíme," odpověděl jí Trautman a povzbudivě se usmál. "Neměj strach. Určitě je najdeme."
Potom vstal a pohlédl na Serenu, která k Annie přistoupila, položila jí ruku na rameno a od-vedla ji kousek stranou, právě tak daleko, aby nesly-šela, o čem budou mluvit. Přesto Trautman trochu ztišil hlas, když pokračoval:
"Ta puška patří jejímu otci. To znamená, že budou asi všichni nablízku."
"No a?" zeptal se Ben nedůvěřivě.
"Máme tedy naději, že je najdeme," pokračoval Trautman.
Ben zbledl ještě víc.
"Navrhuju, abychom sešli k řece a počkali tam, až se setmí," pokračoval Trautman.
"A co pak?" zeptal se nervózně Ben.
"Stádo nemůže být tak daleko před námi," řekl Trautman. "S trochou štěstí by se nám třeba podaři-lo přiblížit se k němu, aniž by nás pastevci zpozo-rovali. Astaroth by mohl jít napřed a pokusit se na-jít zajatce. Myslíš, že to dokážeš?"
Tato otázka platila kocourovi, který také Mikovi okamžitě odpověděl:
Jestli si myslím, že to dokážu? Proč mě uráží? Beze mě byste byli už všichni pod drnem! Proplížím se jejich ležením a ukradnu jim jejich koru-novační klenoty, že si ničeho nevšimnou, když to bude nutné! Jestli to dokážu…! Taková nestydatost! Chtěl jsem původně říct, že ne, abyste konečně po-chopili, kde byste byli beze mne!
Trautman se tázavě podíval na Mika. "Co říká?"
"Že to dokáže." odpověděl vyhýbavě Mike.
"Uděláme to, jak jsem řekl," rozhodl Trautman. "Máme ještě dobrou hodinu, než se setmí. Dost ča-su, abychom došli k řece. Terén tam je sice obtíž-nější, ale půda je skalnatá, takže po sobě nezane-cháme stopy."
"Ne tak rychle!" protestoval Ben. "Pro změnu by-chom jednou o tom, co uděláme, měli hlasovat. Já si totiž nemyslím, že je to dobrý nápad přiblížit se k těm nestvůrám. Měli bychom radši zmizet!"
Trautman se zhluboka nadýchl… Zavrtěl hlavou, ale než mohl odpovědět, dinosaurus tiše zachroptěl a škubl zadní nohou.
Ben zbledl. Neřekl nic, ale najednou už taky ne-protestoval proti tomu, aby odtud co nejrychleji odešli.
Slunce už dávno zašlo, ale přesto se docela nese-tmělo. Všichni strávili minulou noc v lese, pod jehož hustou listnatou střechou nebylo nikdy úplně jasno, ale tady, na břehu široké řeky jako by se nikdy do-opravdy nesetmělo. Nebe nebylo černé, jak byli všichni zvyklí, nýbrž temně indigově modré a hvěz-dy tu zářily mnohem jasněji než jinde. Podobaly se malým reflektorům, díky nimž bylo vidět stejně da-leko a stejně zřetelně jako za bezmračného úplňku. Jenomže na nebi měsíc nebyl.
Mike seděl už chvíli na břehu řeky a lámal si hla-vu tím, zda je opravdu nov, nebo zda je to jen další záhada tohoto tajuplného světa, do něhož vešli a který se od jejich známého světa liší ještě mno-hem víc, než tušili. Kromě toho pozoroval stín krou-žící nad nimi. Od temně modré oblohy se odrážel jen nezřetelně, ale přesto dost jasně, aby ho roze-znával. Byl to onen obrovský tvor, kterého spatřil první ráno, ještě z paluby NAUTILU. Skutečně se trochu podobal netopýru, ale kdyby se přiblížil, při-rovnání by kulhalo. Mike už věděl od Chrise, že to je létající pravěký ještěr takřka nevyslovitelného jména Quetzalcoatlus, obrovský, skoro deset metrů velký tvor, který však přesto lovil pouze

kořist pod-statně menší než člověk.
Mikovy myšlenky přerušil zvuk tichých kroků. Cí-til, že to bude Serena, ještě než ji poznal. Usmál se, posunul se kousíček stranou a Serena se posadila na kulatý kámen, na němž dosud seděl on. Neřekla nic. Seděli tak chvíli vedle sebe v důvěrném mlčení a hleděli na řeku, jejíž voda vypadala v noci jako roz-tavené stříbro. Občas se v ní pohnuly velké tmavé obrysy, které však už Mika neděsily. Od chvíle, kdy se odpoledne setkal se dvěma dinosauroidy, stala se s ním podivná změna. Celý první den měl prakticky nepřetržitě strach. Teď už ho skoro necítil. Zdálo se, jako by tento svět, ať byl jakkoli cizokrajný a bizar-ní, poznenáhlu ztrácel svou hrozivost.
Serena se lehce opřela o jeho ramena.
"Ptám se sama sebe, co všechno tu ještě objeví-me," řekla. "Všechno je tu tak… fantastické!"
"To říkáš ty?" Mike se tiše zasmál. "Já myslím, že by nám tvoje domovina připadala stejně fantastická ja-ko tenhle ostrov."
"Možná," odpověděla Serena. "Přesto je jiný. At-lantida a váš svět - to je svým způsobem totéž. Ale tohle…" Hledala správná slova a nenacházela je. "Ro-diče mi to vyprávěli jako pohádku, vzpomínáš si? A najednou jsem tady. Je to zvláštní pocit, když se uskuteční legenda."
Tak jako legenda o Atlantidě, pomyslel si Mike. Nahlas řekl: "A co? Máš z něj pořád ještě strach?"
"Ten jsem neměla nikdy," prohlásila Serena, ale neznělo to ani trochu přesvědčivě.
"Ale měla!" odporoval Mike. "Neprozradil jsem to nikomu. Ale měla jsi panický strach z toho, co nás tu čeká. Prozradíš mi teď proč? Myslím - konec to-ho příběhu, který sis až dosud nechávala pro sebe?"
Nijak by ho nepřekvapilo, kdyby Serena i nadále zapírala, ale dívka mlčela jen chvíli. Potom se před-klonila, nabrala hrst malých kamínků a začala je há-zet do řeky, každý o kousíček dál než ten předchozí.
"Říká se, že na tomhle ostrově vládne pravda," promluvila pak. "Každý tady potká sám sebe."
Mike se na ni tázavě podíval. "Pravda? Co to má znamenat?"
Serena pokrčila rameny. "To nevím. Vyprávím jen, co říká legenda. Jen málo z těch, kdo na tenhle ostrov vstoupili, ho zase opustili."
"Ale králové Atlantidy ano."
"Ti museli," odpověděla Serena.
Mike vzhlédl a současně se od Sereny maličko od-táhl, aby jí viděl lépe do tváře. "Jak to myslíš?"
"Byla to podmínka," odpověděla Serena. "Kdo chtěl usednout na trůn Atlantidy, musel nejdřív při-jít sem. A jen když našel cestu zpátky, byl hoden vládnout Atlantidě."
Trvalo dlouho, než Mike pochopil, co Serenina slova znamenají.
"Proto ses sem vydala?" zeptal se.
Serena mlčela. Nepodívala se na něj, ale házela dál kamínky do vody.
"Že je to tak?" pokračoval Mike po chvíli. "Věděla jsi hned, co je to za ostrov. Hned, jak jsi spatřila po-břeží. Proto jsi sem musela."
Mikovi bylo Sereny najednou strašně líto. Váhavě zvedl ruku a dotkl se její tváře.
"Atlantida už neexistuje, Sereno," řekl něžně. "Za-nikla před dávnými, pradávnými časy."
Serena jeho ruku odstrčila. "Pro tebe možná," řek-la. "A pro tvé přátele. Pro mě ne. Pro mě se to stalo… teprve včera. Já jsem to nechtěla, Miku."
"Co?" zeptal se Mike. "Přežít?"
"Ne takhle," řekla Serena vážně. "Neřekli mi, co mě čeká. Nevěděla jsem, že… že budu spát tak dlou-ho. A nevěděla jsem, že všechno, co jsem znala, ta-dy už nebude, až procitnu."
"Něco ano," řekl Mike. "Je tady Astaroth. A NAU-TILUS."
"Astaroth!" Serena se prudce otočila, ale nikoli dost rychle, aby Mike nezahlédl, že bojuje se slzami. "Astaroth je jenom zvíře. Chytré zvíře a možná nej-lepší přítel, jakého jsem kdy měla. Mám ho ráda, ale… byla jsem princezna, Miku. Bývala bych zdědi-la celý svět - a existovalo mnoho lidí, které jsem mi-lovala a kteří milovali mě. A všechno, co mi zbylo, je jednooký kocour a loď."
"A tu jsme ti vzali," řekl Mike smutně.
"O to nejde," řekla Serena tiše. "Můžete si ji ne-chat. Co bych s ní dělala? Leda že by mě mohla do-pravit domů."
"A když to dokáže?" zeptal se Mike.
Serena se na něj tázavě podívala a Mike náhle vzrušeně pokračoval: "Dopravila nás sem, Sereno, na ostrov mimo skutečnost. Kdo ví, co všechno je schopna dokázat. Třeba může najít i cestu zpátky do tvé vlasti."
"Nemůže," odpověděla Serena smutně. "To ne-může, věř mi. NAUTILUS je fantastická loď. Nejlep-ší, jakou jsme kdy postavili. Nebyl to vtip - jednou by bývala opravdu patřila mně, tak jako patřila mé-mu otci, když byl ještě vládcem Atlantidy. Naše tech-nika byla mnohem dokonalejší než vaše, ale zvítězit nad časem nedokázala, Miku. Kdyby to byla doká-zala, nebyla bych teď tady. A vy taky ne," dodala po kratičké pauze.
Ale Mike se držel svého. Vyslovená myšlenka se začala osamostatňovat a nemohl ji už zaplašit. "Tře-ba Atlantida ještě někde existuje!" řekl. "Tenhle ostrov existuje mimo čas. Takhle by svět mohl vypadat, kdyby dinosauři nevymřeli. Třeba existuje ještě víc takových míst. Třeba existuje ještě místo, kde At-lantida nezanikla. Třeba bychom ho mohli najít."
"Ano, a možná že lidé jednoho dne poletí na Měsíc anebo vyrobí stroje, které za ně budou myslet," řekla Serena posměšně. "Zapomeň na to, Miku! Vím, že mě chceš utěšit, a jsem ti za to vděčná. Ale Atlantida za-nikla. Žádná moc na světě ji už nevzkřísí."
Mike jí neodporoval, přestože ho nepřesvědčila. Jednou se o to prostě pokusí, říkal si. Všechna ta-jemství NAUTILU ještě zdaleka neodhalili. Ani Trautman, přestože na něm strávil skoro celý život. Třeba je ponorka jednoho dne opravdu

zaveze tam, odkud pochází.
Ale teď nebyla správná chvíle hovořit o tom. A Mi-ke ani v hloubi duše nebyl přesvědčen, že po tom opravdu touží. Neboť najít Atlantidu by zároveň znamenalo ztratit Serenu.
"Vyprávěl ti otec taky, jak se odtud člověk dosta-ne?" zeptal se, aby změnil téma hovoru.
Serena zavrtěla hlavou. "Žádná určitá cesta zpátky neexistuje," odpověděla. "Ostrov sám rozhodne, ko-ho pustí a koho ne."
Co to má zase znamenat? pomyslel si Mike. Ale než stačil vyslovit otázku nahlas, zaslechl opět kro-ky. Přistoupil k nim Trautman. Když spatřil Serenu a Mika, jak tu sedí ruku v ruce, objevil se na jeho tvá-ři otcovský úsměv.
"Promiňte," řekl. "Nechtěl jsem vás vyrušit."
"To jste ani neudělal," řekl Mike. Rychle si malič-ko odsedl od Sereny, že přitom div nesklouzl z ka-mene. Teprve na poslední chvíli a dost nešikovně udržel rovnováhu. Trautman byl natolik diploma-tický, že se tvářil, jako by si toho nevšiml.
"Astaroth se vrátil," řekl. "Je čas."
Serena a Mike současně vyskočili. "Čas na co?"
"Co objevil?" zeptala se Serena.
"Tábor dinosauroidů," odpověděl Trautman. "Ne-ní daleko. Nanejvýš tři čtyři míle. Mohli bychom tam dorazit za hodinu. Vidíte tamhle ten velký strom?" ukázal na rozmazaný stín, který se tyčil nad černou siluetou lesa. "Je hned za ním. Zajatci jsou tam taky."
"Otec Annie a ostatní?" zeptal se Mike.
"To nemohl zjistit," odpověděl Trautman. "Ale jsou to lidé, a tak se tahle domněnka nabízí. Ne-myslím, že se to tady trosečníky jen hemží. Bohu-žel… objevil ještě něco," řekl po téměř neznatelné pauze, ale zřetelně ustaraným tónem.
"Co?"
"Táboří nedaleko stáda, jak jsme se domnívali," od-pověděl Trautman. "Ale je jich hrozně moc. Možná několik set, to neví Astaroth přesně. A vypadá to, ja-ko by chtěli zajatce odvést dál - ještě dneska v noci."
"Pak nám tedy nezbývá moc času," řekla Serena rázně.
Stádo leželo pod nimi jako živoucí černý koberec. Jednotlivá zvířata se v noci nedala rozeznat, a tak Mike viděl jen nepřetržité vlnění, šířící se po rovině od břehu řeky na jedné straně až k obzoru na stra-ně druhé a vydávající neustálý hřmot. Občas zvuk zesílil, když se otočil vítr a zanesl k nim pach stáda, pronikavý a cizokrajný, nikoli však nepříjemný. Vět-šina zvířat zřejmě spala, ale tu a tam se přece po-hnul obrovitý stín a ve světle hvězd se zaleskl roho-vinový pancíř.
Mike seděl už půl hodiny na větvi a shlížel na stá-do triceratopsů - a vydržel by se na ně dívat ještě ho-diny. Byl to bizarní, ale zároveň i fascinující pohled. Něco jiného bylo slyšet od Chrise, že tito tvoři, dva-krát tak velcí jako dospělý slon a vážící nejméně de-set tun, táhli v tisícihlavých stádech krajem, ale něco docela jiného bylo vidět je na vlastní oči.
Napravo, přímo před nimi a pod nimi, se vlnila nesmírná hmota stáda, zatímco nalevo se nocí vi-nula řeka jako stříbřitá stuha. Na jejím břehu hoře-ly táborové ohně a mihotavé plameny vylouply čas od času ze tmy stín, některého z podivných stanů, v nichž spali pastevci, kteří neseděli u ohňů a neba-vili se štěbetavými hlasy či nehlídkovali kolem leže-ní. V jednom ze stanů se podle Astarotha nacházeli otec Annie a jeho tři společníci. Nikdo je nehlídal. Nebylo to ani zapotřebí. Stan stál uprostřed tábora, a tak by se daleko nedostali, i kdyby se jim podařilo stan opustit, aniž by to dinosauroidé zpozorovali. Stádo triceratopsů tvořilo bezpečnější hráz než ja-kákoli zeď či plot. A dostat se do ležení bylo abso-lutně vyloučené.
To je pro vás typické, řekl zničehonic posměšný hlas v Mikových myšlenkách. Co vás nenapadne hned, to prostě nejde, že ano? Důležitá je fantazie. Improvizační talent - a možná i trochu větší snaha.
"Astarothe?" Mike přestal hloubat a pozorně se rozhlédl. "Jsi to ty?"
Kdo jiný? odsekl kocour. Znáš ještě někoho, kdo by pro vás dělal v jednom kuse špinavou práci a ještě se nechal urážet? A mimochodem - nemohl bys mi trochu pomoct?
Mike se rozhlédl ještě pozorněji, ale pořád ko-coura nikde neviděl. Objevil ho, teprve když pod sebou zaslechl žalostné zamňoukání a pohlédl dolů. Astaroth visel půl metru pod ním na kmeni stromu a zřejmě nemohl dál. Kmen byl na tom místě skoro úplně hladký a Mike si už předtím všiml, že má dře-vo tvrdé skoro jako kov. Astaroth patrně trochu pře-cenil své horolezecké schopnosti, když chtěl vylézt nahoru právě tudy, místo aby si vybral druhou stra-nu kmene, kudy se dostali nahoru Mike a ostatní.
Mike rychle sáhl dolů, vytáhl kocoura k sobě a po-směšně se zašklebil.
"Máš nějaký problém?" zeptal se.
Astaroth ho neuznal za hodna odpovědi. Se zdvi-ženou hlavou ho minul a zamířil k ostatním - a Mi-ke se vydal za ním.
Trautman tázavě svraštil čelo, když spatřil, že se Mike pořád ještě šklebí, ale na nic se nezeptal.
"Astarothe!" zvolal radostně. "Už ses vrátil? Obje-vil jsi nějakou cestu?"
Ano, odpověděl Astaroth. Mělo by to jít. Ale není to snadné - aspoň pro vás.
Mike jeho odpovědi překládal, ale omezoval se jen na to podstatné, což mu vynášelo kocourovy zlostné pohledy a Trautmanův letmý úsměv.
"Proč to nebude snadné? Kvůli hlídkám?"
Ne, odpověděl Astaroth. Dávají pozor, ale jsou ja-ko vy - nemají fantazii.
"Co to znamená?" zeptal se Trautman nedůvěřivě.
Jedna cesta existuje, řekl Astaroth. Dávají pozor jako ostříži, ale na jedné straně hlídky nemají. Pří-mo u řeky.
Trautman si vzdychl. "Cože?"
Břeh nehlídají, potvrdil Astaroth. Přesvědčil jsem se o tom. Voda tam není moc hluboká - aspoň pro vás. Problémy by mohl způsobit proud, ale s tro-chou štěstí byste to mohli dokázat. Na jednom mís-tě voda sahá skoro až ke stanu, ve

kterém jsou tro-sečníci. Když půjdete řekou, dostanete se tam ne-pozorovaně.
"To přece nemyslíš vážně!" protestoval Ben. "Vo-da je ledová - stačil by jediný chybný krok a bylo by po všem."
V tom případě musíš prostě pro změnu dávat jednou pozor, kam kladeš své nešikovné nohy, od-pověděl mu Astaroth nakvašeně. Tuto odpověď přeložil Mike doslova.
Ben chtěl vybuchnout, ale Trautman ho rázným gestem umlčel. "Obávám se, že má Astaroth pravdu. Nemáme asi jinou volbu. Ale bylo by příliš nebezpečné, kdybychom se tam vypravili všichni - a na-víc by to ani nemělo smysl." Chvíli uvažoval. "Půjdeme tam Singh a já," řekl potom. "Vy zůstanete ta-dy. Jakmile se se zajatci vrátíme, budeme muset oka-mžitě odejít. Až zpozorují, že jim zajatci uprchli, nastane peklo."
"Já s vámi půjdu taky," řekl Mike.
"Určitě ne," odpověděl Trautman. "Zůstaneš pěk-ně tady."
"Ale já s vámi musím!" přerušil ho Mike a ukázal na kocoura. "Jsem jediný, kdo rozumí Astarothovi. A toho potřebujete."
Trautman ho obdařil zlostným pohledem, ale mu-sel ustoupit. Mike měl pravdu - bez kocoura by ne-měli nejmenší šanci, že najdou správný stan. A bez Mika by se s Astarothem nedomluvili.
"Tak dobře," řekl Trautman s povzdechem. "A aby-chom předešli nekonečným diskusím - ostatní zů-stanou tady, ať by měli jakýkoli důvod jít s námi." Po-tom vstal. "Bene, ty zůstaneš tady nahoře a budeš po-zorovat tábor a jeho okolí. Ostatní na nás počkají dole. Až se vrátíme, nebudeme mít moc času."
Ben nijak nepřehánněl. Voda nebyla sice ledová, ale po horkém dnu a vlahém nočním vzduchu to tak Mikovi připadalo. Proud byl opravdu i u břehu tak silný, že musel vší silou bojovat o rovnováhu a s největší opatrností klást nohu před nohu. Říční dno bylo po kotníky pokryté bahnem, zakrývajícím kulaté hladké kameny, po nichž se dalo snadno uklouznout - a jediný chybný krok, či dokonce pád by opravdu znamenaly konec.
Mikovi bušilo srdce tak prudce, že ho cítil až ve špičkách prstů. Třásl se zimou po celém těle a ces-ta mu připadala nekonečná. Občas se ho pod vodou cosi dotklo, malá kluzká těla, která zase rychle zmi-zela a měla z něj asi větší strach než on z nich. Byla určitě zcela neškodná, ale v jeho fantazii se měnila ve strašlivé příšery.
Nakonec skutečně pronikli do tábora dinosauroidů. Vpravo, hned na břehu, tvořily kořeny a spleť keřů neproniknutelnou bariéru, přes kterou však Mike viděl stíny půlkulatých stanů, které si tu po-stavili ještěří lidé, a rudý odraz jejich ohňů. Šumě-ním tekoucí vody pronikaly jejich hlasy: Tajuplné skřeky, v nichž nerozeznával ani pravidelnost, ani melodii. Hlasy těchto bytostí byly stejné jako ony samy: záhadné, děsivé a nepředstavitelně cizí.
Teď už to není daleko, ozval se Astaroth. Tamhle vpředu - vidíš tu mezeru v křoví?
Mike se nejdřív rozhlédl po kocourovi, ale nikde ho neobjevil. Astaroth s nimi přirozeně nešel vo-dou, ale plížil se přikrčený křovím jako neviditelný stín. Po chvíli Mike opravdu spatřil mezeru v dosud neproniknutelné zdi, oddělující ležení od řeky, a přikývl.
Je tam malé postranní rameno, pokračoval Asta-roth. Není moc hluboké, ale široké. Na jeho konci stojí dva stany. Zajatci jsou v tom vpravo.

Mike se na okamžik zastavil, počkal, až ho dohoní
Singh s Trautmanem, a pošeptal jim, co se dověděl od Astarotha. Oba přikývli a Singh se beze slova ujal vedení. Nacházeli se teď přímo v táboře dinosauroidů. Některá z těchto záhadných stvoření, která v noci, redukující jejich postavy na ploché, trhavě se po-hybující stíny, byla tak blízko, že Mikovi připadalo, že by se jich mohl dotknout, kdyby jen natáhl paži. Nechápal, jak to že je dinosauroidé už dávno neob-jevili. Jejich postavy se v noci jasně odrážely od křiš-ťálově čisté vody - a kromě toho mu srdce bušilo tak hlasitě, že ho určitě bylo slyšet na míle daleko. Mika by nijak nepřekvapilo, kdyby ještěří lidé v nej-bližší chvíli vyskočili a vrhli se na ně, byl skoro pře-svědčen, že se to musí neodvratně stát.
Místo toho však došli bez problémů na konec říč-ního pramene a Trautman ukázal na pravý ze dvou půlkulatých stanů stojící sotva dva metry od vody. Současně vrhl na Mika tázavý pohled, na který Mike odpověděl přikývnutím. Modlil se, aby se Astaroth nezmýlil. Jestliže vejdou do nesprávného stanu a ocitnou se zničehonic tváří tvář dinosauroidům, druhou šanci už mít nebudou.
A tak vylezli z vody jako indiáni sledující nepříte-le a plížili se k zadní stěně stanu. Mike chvíli se za-tajeným dechem naslouchal, než se odvážil natá-hnout ruku k plachtě a maličko ji zvednout. Nic se však neozvalo. Ve stanu byla větší tma než venku. Zajatci patrně spali stejně jako většina jejich stráž-ců. Mike přemohl strach, zvedl plachtu - byla tak těžká, až se chviličku bál, že to nedokáže - a téměř neslyšně vklouzl dovnitř.
Přivítala ho naprostá tma. Mike popolezl ještě kousek dál, až narazil na překážku. Pak se zastavil a naslouchal. Slyšel, jak se Trautman a Singh plíží za ním a jak plachta ztěžka spadla na zem. Pak rozeznal pravidelné oddychování tří nebo čtyř lidí. Ale byli opravdu jen tři nebo čtyři? A bylo to skutečně jen lidské oddychování?
Ještě než podlehl předrážděné fantazii, dotkl se kdosi jeho ramene a Trautmanův hlas zašeptal těsně vedle jeho ucha: "Ke vchodu! Jdi tam a měj oči otevřené!"
To byl sice velmi obezřelý nápad, ale bylo bohu-žel mnohem snazší vyslovit ho, než uskutečnit. Mi-ke totiž zcela ztratil orientaci. Uposlechl však a vy-dal se naslepo dál - a hned do čehosi narazil a způ-sobil hluk.
Reakce na sebe nedala čekat. Dosud pravidelné oddychování jednoho spáče se rázem změnilo. Za-kašlal, zafuněl a pak uslyšel, jak si někdo sedá.
"Co se děje?" zamumlal ospalý a lehce rozmrzelý hlas. "Matthewe, jsi to ty?"
"Mlčte!" řekl Trautman zděšeně. "Buďte proboha zticha!"
Hlas opravdu zmlkl a asi na vteřinu se rozhostilo naprosté ticho. Pak cosi zarachotilo a temnotou ná-hle projel bílý,

velmi jasný paprsek světla a dopadl přímo na Trautmanovu tvář. Trautman si rychle za-stínil oči.
"Zhasněte!" poručil. "Chcete, aby nás dopadli?" Světlo nezhaslo, ale jeho paprsek sjel alespoň z Trautmanovy tváře, mihl se párkrát po stanu a na-konec zamířil ke stropu. Tu Mike pochopil, proč by-lo tak těžké zvednout plachtu. Nebyla to totiž látka, ale velmi hrubě zpracovaná kůže, bezpochyby kůže dinosaurů, mnohem silnější a těžší než kůže, jaké Mike znal.
Když vousatý muž svítilnu zvedl, bylo ve stanu rá-zem mnohem světleji. Mike pohlédl automaticky nahoru a poznal, že pod střechou je upevněno prohnuté zrcadlo z kovu barvy mědi, které odráželo světlo malé svítilny a osvětlovalo celý prostor: Zaří-zení, které s minimálními nároky zajišťovalo maxi-mální výsledek.
Ve světle této obdivuhodné lampy rozeznal Mike čtyři nízká, slámou pokrytá lůžka, na kterých se teď postupně zvedali tři muži a jedna velmi mladá že-na. Působili ospale a až na vousatého muže se svítil-nou v první chvíli zřejmě nevěřili tomu, co vidí. Do-konce i vousatý muž zíral na Trautmana s otevřený-mi ústy.
"Mister Mason?" zeptal se Trautman chvatně.
Dva z mužů přikývli a Trautman se pro jednodu-chost obrátil k tomu, co držel svítilnu. "Neklaďte nám teď prosím žádné zbytečné otázky, nemáme moc času. Jsme tady, abychom vás osvobodili."
Vousatý muž přikývl a hned se přirozeně zeptal: "Kdo… kdo jste?"
"Přátelé vaší dcery," odpověděl Trautman.
"Annie?" Mason rázem vyskočil: "Co je s ní? Je v pořádku?"
Trautman mu rychle naznačil, aby se choval tiše-ji. "Vaší dceři se daří dobře," odpověděl. "Odvedeme vás k ní, když budete trochu opatrnější. Nedělejte takový rámus. A zhasněte tu svítilnu, prosím!"
Potom se Trautman obrátil opět k Mikovi: "Rychle ke vchodu!" Mike konečně udělal, co mu Trautman přikázal, a odležl po čtyřech na druhou stranu stanu. Vchod do něj uzavírala těžká kůže, a tak mu dalo dost práce odsunout ji, aby se mohl podívat do tábora. Hleděl chvíli do tmavomodré noci obklopující stan a pak učinil uklidňující gesto směrem k Trautmanovi.
"Kde je?" pokračoval vzrušeným hlasem Mason, který pořád nehodlal zhasnout svítilnu. "Co je s mou dcerou? Kde jste ji našli?"
"Je kousíček odtud," odpověděl Trautman. "Od-vedeme vás k ní. Jestli se odtud dostaneme. Jak jste na tom vy? Nejste zraněni? Můžete se vydat s námi?"
"Nestalo se nám nic," odpověděl Mason. "Neublí-žili nám, aspoň dosud. Ale kde se tu berete vy? Kdo…"
V Mikových myšlenkách se v tuto chvíli ozval Astarothův neslyšný hlas.
Měli byste si trochu pospíšit, řekl kocour. Mohli byste dostat návštěvu.
Mike sebou při těchto slovech škubl tak prudce, že Trautman uprostřed slova zmlkl a pozorně se na něj podíval. "Co je?" zeptal se. "Zahlédl jsi něco?"
Mike se ještě chviličku díval soustředěně ven, ale před stanem se ještě nic ani nepohnulo. Proto rych-le zavřel vchod, vrátil se na druhou stranu a vykoukl pod spodním lemem stanu. Voda, kterou sem přišli, byla na dosah od něj. Řeka se stříbřitě třpytila ve světle hvězd a po obou stranách se jako bizarní hrad-by zvedaly černé obrysy trnitých keřů. A za nimi…
Vodou se k nim zřejmě brodili ještěří lidé. Nešli příliš rychle, ale velmi cílevědomě. A nebyli sami. Mike se musel podívat dvakrát, než rozeznal tvory, kteří je doprovázeli.
Dinosauroidé drželi v rukou dlouhé spletené provazy, na nichž vedli jakési zmenšené exempláře raptorů, kteří Mika a jeho přátele napadli minulého ve-čera. Zvířata byla velká nanejvýš jako koroptve, mě-la příliš velké přední a zadní tlapy, takže vypadala hrozně nemotorně, ale co dělala, bylo jednoznačné: Měla hlavy skloněné a horečně čenichala. Přestože to Mikovi připadalo téměř neuvěřitelné, zdálo se, že jdou i ve vodě přesně v jejich stopách.
"Psi!" zasípal Mike zděšeně. "Mají psy!"
"Tady žádní psi nejsou," odpověděl Mason oka-mžitě.
"Tak tedy něco, co splňuje stejný účel," odpově-děl Mike. Otočil se a vyskočil. "Objevili naše stopy! Tamtudy se zpátky nedostaneme!"
Trautman se s obdivuhodným klidem otočil k Masonovi. "Existuje jiná cesta z ležení? Uvažujte! Jste tady už dva dny."
"Neopustili jsme stan ani na krok," odpověděl Ma-son. "Ale jiná cesta neexistuje, věřte mi."
Ale ano, existuje, ozval se Astaroth. Pospěšte si! Myslím, že už vědí, kde jste. Honem!
"Astaroth našel jinou cestu!" řekl Mike. "Dělejte, honem! Pryč odtud!"
"Kam?" zeptal se Trautman.
Mike se už chystal vyběhnout ven, ale teď se rá-zem zastavil. Trautman měl pravdu. Astaroth byl ně-kde venku, ale Mike neměl nejmenší tušení kde. Kdyby se bezhlavě vyřítili ven, padli by do náruče dinosauroidů a jejich psů.
"Kdo je ten Astaroth?" chtěl vědět Mason.
Jako na povel se v tuto chvíli ozval šramot u vcho-du a Astaroth strčil dovnitř jednookou kočičí tvář.
Jak dlouho mám na vás ještě čekat? zeptal se. Ne-bo tu snad chcete zůstat a zahrát si s těmi rybími tvářemi partičku karet?
"Tohle je Astaroth," ukázal Trautman na kocoura.
Mason si vzdychl. "Kočka?" zachraptěl. "Vy chce-te, abychom se nechali vést kočkou? To snad ne-myslíte vážně!"
"Je to kocour, nikoli kočka," odpověděl Mike chvatně. "A kromě toho jen vypadá jako obyčejný kocour, nemějte strach. Ví přesně, co dělá."
"Ale ty asi ne, chlapče," ozval se jeden z dalších dvou mužů a zavrtěl hlavou. "Já rozhodně…"
"Můžete tu klidně zůstat," přerušil ho Trautman hrubě. "My teď zmizíme. Astarothe, jdeme!"
Dokonce i Astarotha trochu překvapil Trautmanův hrubý tón. Nebyl na to od něj zvyklý. Ale obvyk-le se také

nenacházeli uprostřed armády dvoumet-rových dinosauroidů a ještěřích bytostí, které už by-ly na jejich stopě a chystaly se je zajmout. A tak bez ohledu na mužovy protesty vylezli ze stanu a skrči-li se ve tmě před jeho vchodem. Mike se s bušícím srdcem rozhlížel. Pouhých pár metrů od něj žhnuly rudé zbytky ohně, který doho-řel teprve nedávno, a Mikovi připadalo, že u ohniš-tě rozeznává několik ležících obrysů. Jestliže to by-li dinosauroidé, spali hluboce a pevně. A tak se zdá-lo, že jim aspoň zatím přeje štěstí. Bohužel to tak jen vypadalo.
Za Mikem opustili stan Trautman, Singh a ostatní. Jako poslední vyšel otec Annie, i on vylezl neslyšně po čtyřech - přesněji řečeno, po jedné ruce a po ko-lenou. V druhé ruce totiž dosud držel svítilnu. A ta byla pořád ještě rozsvícená. Mike měl pocit, že ho za zátylek popadla ledová ruka. Světelný kužel, ve tmě ostrý a pronikavý jako velký reflektor NAUTILU, přejel po Trautmanovi a Singhovi, na chviličku osl-nil Mika a krátce ozářil Astarothovu doslova zděše-nou kočičí tvář. Teprve pak Mason pochopil, co udělal, a rychle svítilnu vypnul.
Bylo už přirozeně pozdě. Některé stíny, kterých si Mike předtím všiml, se začaly líně pohybovat. Vzá-pětí Mike uslyšel, nač s bušícím srdcem celou dobu čekal: Pronikavý, syčivý výkřik, jehož význam mu byl přes jeho cizokrajnost okamžitě jasný.
"Honem!" vykřikl Trautman. "Utíkejte!"
Mike okamžitě vyskočil a rozběhl se za Astarothem, který před nimi kličkoval ležením a ukazoval jim cestu. Ostatní běželi těsně za ním. Mike neztrá-cel čas a neohlížel se na ně, ale velmi dobře slyšel, že se za ním neozývají jen jejich kroky.
Ležení se zdálo velké už při pohledu z bezpečné-ho stromu. Teď jim připadalo, že nemá konce. Astaroth kličkoval doprava, doleva, jednou dokonce přeskočil teprve dohasínající oheň. Stany se kolem nich jen míhaly, ale ať utíkali seberychleji, zdálo se, že se nehýbají z místa. Noc byla plná stínů a na bře-hu řeky se začaly rozléhat syčivé výkřiky ještěřích li-dí. Hluk, který vyvolal jejich útěk, zřejmě vzbudil celé ležení. Jediným důvodem, proč je dinosauroidé nedohonili a nepřemohli hned v prvních vteřinách, patrně bylo, že je Mike a jeho přátelé dokonale zmátli. Avšak Mike věděl, že dříve či později jejich útěk skončí.
A jako by toho všeho ještě nebylo dost, spatřil v tuto chvíli něco, co jeho obavy ještě zvětšilo. Astaroth nemířil k okraji ležení, ale naopak stále dál od lesa. Kam je to proboha vede? Mike si náhle ne-byl docela jist, zda Astaroth opravdu ví, co činí.
Když to konečně pochopil, bylo už pozdě. Najed-nou kolem nich nebyly žádné stany. Tábor dinosauroidů se nacházel za nimi - ale oni se neocitli v le-se. Neocitli se ani na svobodě.
Mike opět pocítil mrazivé, ochromující zděšení, když pochopil, jakou cestu z ležení Astaroth objevil. Kocour je zavedl přímo mezi stádo triceratopsů! Všechna zvířata nespala. Většina jich bděla a ne-klidně se pohybovala. Obrovské hlavy pokryté ost-natým krunýřem se otáčely směrem k nim, sledova-ly je nedůvěřivé pohledy a ozývalo se stále silnější mručení a lomození, jako by celé stádo jako jediné obrovské zvíře procitalo ze spánku. A cosi Mikovi říkalo, že stádo nebude nočním vyrušením zvlášť potěšené.
"Proboha!" zasípal Mason. Pochopil už přirozeně taky, kde jsou, a Mike spatřil i potmě, že zbledl jako křída. "Co…?"
"Běžte!" přerušil ho Trautman. "Musíme dál! Rychle!"
Ale Mason se ani nepohnul, stejně jako jeho tři druzi.
"To je šílenství!" zasípal. "Ušlapou nás!"
"Neušlapou!" odpověděl Trautman. "Ale jestli ta-dy budeme ještě chvíli stát, dostihnou nás dinosauroidé!" Ukázal k ležení, kde mezitím nastal zřejmý poprask. Desítky, ne-li stovky ještěřích mužů běžely směrem k nim a nocí se ozývaly jejich hlasy. Mike si však všiml, že dinosauroidé nepostupovali už tak rychle, jak by mohli. Buď v noci špatně vidí, napad-lo ho, nebo… nebo se bojí běžet za nimi mezi stádo. Tuto myšlenku však zaplašil.
"Nic se nám nestane. Astaroth ví, co dělá. Jen žád-ný strach!" Mike chviličku čekal, že mu Astarothův hlas toto tvrzení potvrdí, ale kocour mlčel. Ani to nepřispělo k rozptýlení Mikových obav. Přesto se prudce otočil a vydal se napřed - a ostatní ho ku-podivu následovali, i když váhavě.
Tak pronikali stále hlouběji do obrovského stáda. Teď už jen málo zvířat spalo. Většina obrněných ob-rů se probudila a sledovala je nedůvěřivými pohle-dy, dvě tři zvířata zlostně zatřásla obrněnými lebka-mi. Mike doslova cítil, jak jsou rozezlená. Reagovala agresivně na vyrušení.
Normálně ve svém středu nikoho nestrpí, ozval se zničehonic Astaroth. Četl zase jednou Mikovy myšlenky, ale tentokrát mu tím udělal radost.
"Ale dinosauroidé…"
… do stáda nikdy nejdou, odpověděl mu hned As-taroth. Vedou ho a chrání, ale nikdy se nevmísí mezi zvířata. Ale neměj strach, dodal chvatně, když ucí-til, jak se Mike lekl, myslím, že je dokážu uklidnit.
"Ty se s nimi domluvíš?" zeptal se Mike.
Ne, ne, ale poznám nějak, co cítí. A opačně. Je to složité. A oni cítí, že máte strach.
Mike příliš nechápal, co tím kocour myslí, ale měl pocit, že jeho poslední věta je nesmírně důležitá. Nedostal se však k tomu, aby se Astarotha zeptal, protože k němu v tuto chvíli přistoupil otec Annie a položil mu ruku na rameno.
"Poslyš, ty s tím kocourem opravdu mluvíš?" ze-ptal se ho nedůvěřivě. Zaslechl zřejmě, co Mike řekl.
"Vždyť to povídám, že jako kocour jenom vypadá," odpověděl Mike. "Mluvit není možná to správné slo-vo - ale dokážeme se dorozumět, tak je to přesně."
"Pak tedy doufám, že tvůj přítel ví, co dělá."
"Nemějte strach," ubezpečil ho Mike rychle. "Do-stane nás z toho. Určitě."
Mezitím se vzdálili od řeky tak, že už neviděli ani záři táborových ohňů - viděli kolem sebe jen tisíce, možná desetitisíce velkých černých stínů. Nejed-nou se museli skrčit pod obrovskými lebkami a dva-krát třikrát Mike dokonce musel podlézt po čtyřech pod tělem triceratopse, protože by se jinak nedostal dál. V duchu tisíckrát zemřel, ale stalo se

neuvěři-telné: Přestože by je letmý pohyb obrů rozmačkal a přestože Mike od Astarotha věděl, že je jejich pří-tomnost rozzlobila, nijak jim neublížila.
A přesto došlo málem ke katastrofě.
Když se ocitli na maličké mýtině uprostřed stáda a na okamžik se zastavili, aby se orientovali, Mason málem zavinil jejich konec. Zůstal stát těsně vedle Mika, chviličku se rozhlížel a pak zapnul svítilnu. Ostrý paprsek světla přejel po zemi, vyvolal třpyti-vé odrazy na šupinatém pancíři jednoho obra a pak utkvěl na jeho hlavě. Triceratops zlostně zavrčel, zaklonil hlavu a pak vyrazil pronikavý řev. Jeho oči mžouraly a slzely.
Udivený Mason sklonil svítilnu, vzápětí ji znovu zvedl a namířil ji na druhé zvíře. Výsledek byl ještě dramatičtější. Triceratops s obrovskými rohy usko-čil, jako by dostal úder, a málem přitom porazil jiné zvíře. I v jeho očích se okamžitě objevily slzy.
"Světlo!" zvolal Trautman. "Masone, zhasněte tu svítilnu! Nebo je rozzuříte!"
Mason reagoval okamžitě. Rychle sklonil svítilnu a vzápětí ji vypnul. Přesto se zvířata uklidňovala jen pomalu. Snažila se před nimi ustupovat, ale bylo jich tolik, že si v tom navzájem bránila. Neklid sílil a Mike doslova cítil, jak se agresivita triceratopsů zvětšuje. Teď už by se neodvážil prodírat tak těsně kolem nich jako dosud.
Nebylo to však ani zapotřebí. Možná ze strachu z Masonovy svítilny, možná proto, aby se nezvaných hostů co nejrychleji zbavili, ustupovali od nich ob-ři stále dál, až vytvořili úzkou, ale zřetelnou uličku: Význam jejich pohybu byl příliš jednoznačný, aby byl náhodný.
"To je neuvěřitelné!" zašeptal Mason. "Jako… jako by dovedli myslet!"
"Třeba dovedou," odpověděl Trautman vážně. "Rozhodně bychom měli výzvy uposlechnout a co nejrychleji odtud zmizet. A nechte už proboha tu svítilnu vypnutou, člověče! Světlo jim zřejmě půso-bí bolest."
Nato váhavě vykročili. Byl to prazvláštní pocit, procházet mezi obrovitými veleještěry. Zástup tri-ceratopsů se před nimi otvíral a uvolňoval jim ces-tu, ale Mike zároveň cítil, že se živoucí zeď za nimi hned zase zavírá, a to definitivně. Ať vede tato cesta kamkoli, návrat neexistuje. Trvalo snad celou věč-nost, než Mike nabyl dojmu, že se počet zvířat zvolna zmenšuje - a pak se ocitli na kraji stáda.
Tím zároveň skončil jejich útěk.
Nejen Mike rázem pochopil, proč je dinosauroidé nepronásledovali při průchodu stádem. Neměli to zapotřebí. Čekali na ně totiž tady.
Mike nedokázal potlačit zklamaný povzdech, když spatřil dobrých dvacet, ne-li třicet dinosauroidů stojících vedle sebe na kraji stáda. Někteří vedle sebe měli malé pravěké "psy", kteří objevili jejich stopu už dole u řeky, a mnozí byli ozbrojeni malými pistolemi podivného tvaru, které vystřelovaly mod-ré blesky. Dinosauroidé stáli nehybně a civěli na ně a Mike si byl jist, že tu stojí a čekají na ně už dlouho. Nejspíš na nás čekali celou tu dobu a mohli se usmát, pomyslel si.
Pokud jde o to čekání, máš pravdu, ozval se Astaroth. Ale věř mi, že jim nepřipadáte ani trochu k smíchu.
"Tak tohle je konec!" řekl Mason. "Sakra, kdybych tak měl zbraň!"
"Na co?" zeptal se Trautman. "Abyste naši situaci ještě zhoršil?"
"Rozhodně bych se nevzdal bez boje," odpověděl Mason. "Po druhé mě nedostanou!"
Mike pochopil, co má Mason v úmyslu, o zlomek vteřiny dřív, než otec Annie zvedl ruku, ale zare-agoval příliš pozdě. Mason rozsvítil svítilnu a namí-řil oslnivý paprsek světla přímo na hlavu jednoho triceratopse, který stál mezi nimi a čekajícími dinosauroidy.
Výsledek předčil jeho nejhorší očekávání. Tento-krát nenamířil Mason svítilnu na zvíře náhodou, ale doslova cíleně na jeho citlivé oči, a prudké světlo zřejmě připravilo veleještěra o rozum. Triceratops zařval, vzepjal se jako splašený kůň a otočil se, aby uprchl před krutým světlem, jež mu způsobilo ta-kovou bolest. A rozběhl se jediným směrem, který mu zbýval - přímo proti dinosauroidům.
Mason vítězoslavně vykřikl, namířil svítilnu na druhého triceratopse a také ho oslnil. Zvíře reago-valo stejně jako jeho druh, a ještě než se stačilo ob-rátit a rozběhnout, stočil Mason světlo dál a oslnil jím třetí, čtvrté a páté zvíře - a byl by zřejmě po-kračoval, kdyby Mike konečně nepřekonal zděšení a nevyrazil mu svítilnu z ruky.
Výsledek však byl už tak dost strašný. Nejen zví-řata, která Mason oslnil, ale nejméně deset dvanáct dalších propadlo panice a vyřítilo se jako nezadržitelná živá lavina z kostí, masa a pancéřových plátů na dinosauroidy. Triceratopsové vypadali sice ne-ohrabaně, ale vyvinuli úžasnou rychlost. Ještěří lidé se chvatně rozprchli.
"Zbláznil ses?" rozkřikl se Mason na Mika. "Co tě to napadá?" Chtěl se sehnout pro svítilnu, ale Mike byl hbitější. Rychle ji zvedl a hodil Singhovi, který ji obratně zachytil a zasunul za opasek.
Mason udělal krok směrem k Singhovi, ale když spatřil jeho pohled, okamžitě se zastavil.
"Co to má znamenat?" zeptal se. "Mohli bychom…"
"Pár dinosauroidů zabít?" skočil mu Trautman do řeči. Tvář měl zachmuřenou zlostí. "Pomalu začí-nám pochybovat, jestli jsme vás měli vůbec osvobo-zovat," řekl. "Co to do vás vjelo, člověče? Chcete vy-volat paniku ve stádě?"
"Proč ne?" zeptal se Mason vzpurně. "Naši věznitelé by pak měli na práci něco lepšího než proná-sledovat nás."
V Trautmanových očích zlostně zablýsklo. "Tak dobře," řekl a jen stěží se ovládal. "Promluvíme si o tom později. Škodu jste už napáchal, pokusme se teď, aby to dopadlo co nejlépe."
A bylo už opravdu na čase, aby šli dál. Dinosauroidé sice zmizeli, ale zvířata v jejich blízkosti byla stále neklidnější. Půda se otřásala pod jejich zlost-ným dusotem a jejich řev byl pořád hrozivější. Pro-to se celá skupinka rychle vydala k jihu.
Ostatní na ně přirozeně nečekali pod velkým stromem, ale vydali se jim naproti dlouho předtím, než dorazili k okraji lesa. V čele šla Serena, jejíž tvář se tak rozjasnila, když spatřila Mika, že na okamžik málem zapomněl na nebezpečí, které jim stále ještě hrozilo. Serena se k němu rozběhla s otevřenou ná-ručí, jako by mu chtěla padnout kolem krku, ale v

poslední chvíli si to rozmyslela a zničehonic se za-stavila. Chviličku vypadala téměř rozpačitě, ale pro-tože si mimo Mika nikdo ničeho nevšiml, hned se vzpamatovala.
"Jak to probíhalo?" zeptal se Ben. "Kde jste byli tak dlouho a…"
"Annie!" Mason vykřikl to jméno tak hlasitě, že bylo určitě slyšet hodně daleko, a rychle přiskočil k dcerce a přitiskl ji k sobě. "Ty žiješ, Annie! A nic ti není!" Objímal ji tak pevně, že se holčička nemohla ani nadýchnout, otočil se s ní párkrát kolem dokola a pak ji rozesmátý postavil na zem. "Díky Bohu na nebesích, že jsi živá!"
"Kde jste byli tak dlouho?" opakoval Ben a obrátil se teď přímo k Mikovi. "Co znamenal ten rámus? Už jsme si mysleli, že vás dopadli."
"Taky že se jim to málem podařilo!" odpověděl Trautman místo Mika a zlostně pohlédl na Masona.
Trosečníci teď postupně objímali Annie a znovu a znovu se ujišťovali, že se jí opravdu nic nestalo. Zřejmě docela zapomněli, že se nacházejí dosud ve velmi vážné situaci.
"Co se stalo?" zeptala se teď i Serena.
"O tom později." Trautman zavrtěl hlavou a rych-le zamířil ke skupince kolem Annie. Několikrát si odkašlal, ale nakonec musel vzít Masona za paži, aby na sebe upoutal jeho pozornost.
"Chápu, že máte radost ze setkání s dcerkou," ře-kl. "Ale na to teď opravdu nemáme čas. Musíme od-tud zmizet."
Mason se zjevným přemáháním pustil svou dcer-ku. "Máte pravdu," řekl. "Ale kam?"
"Nemám tušení," přiznal Trautman. "Ale tady zů-stat nemůžeme. Určitě se tu co nejdřív objeví."
"Nejlepší bude, když zajdeme do lesa," řekl Ma-son. "Není to bez nebezpečí, ale můžeme se tam při-nejmenším schovat. My jsme jim tak unikali několik dnů." Chvíli váhal, pak rozpačitě pokračoval: "Ne-stačil jsem vám ještě ani poděkovat. Dovolte, abych to teď napravil. Bez vás bychom ty stvůry nepřelstili. Bůhví, co by s námi nakonec udělali!"
"Co vám udělali dosud?" zeptala se Serena.
Mason na ni pohlédl zmateně, ale zároveň i tro-chu nepřátelsky, zatímco Mike dával Sereně v du-chu za pravdu.
"Co je to za otázku?" řekl nakonec Mason. "Zajali nás, nebo ne? Zeptej se svých přátel, ti nás přece osvobodili. Přepadli nás…"
"… protože jste na ně vy nejdřív vystřelil," přeru-šila ho Serena a ukázala na Annie. "Zeptala jsem se vaší dcery. Vystřelil jste na ně první."
Mason se chviličku tvářil dotčeně, ale pak se na jeho tváři objevil hněv. "Bránili jsme se!" tvrdil. "Co jsme měli dělat? Vynořili se zničehonic před námi, a tak jsme se museli bránit! Co ty o tom víš!"
"Možná víc, než si dovedete představit," řekl Trautman.
Mason se k němu prudce obrátil, ale v tu chvíli se v Mikově hlavě ozval Astarothův hlas.
Hádejte se klidně dál, řekl kocour. Odhaduju, že vám zbývají ještě dvě minuty, než sem dorazí!
"Dinosauroidé se blíží," řekl Mike. A to okamžitě ukončilo propukající spor. Nikdo už neřekl ani slo-vo a všichni se vnořili do džungle.
První půlhodina proběhla překvapivě dobře. Drže-li se stopy, kterou v lese zanechalo stádo, a tak mohli nasadit rychlé tempo, přestože pod zelenou střechou džungle panovala skoro úplná tma. Astaroth teď už netvořil předvoj, ale běžel kus za nimi, aby je včas va-roval před případnými pronásledovateli.
Když se ocitli na konci stopy - přesněji řečeno na místě, kde skoro v pravém úhlu odbočila k zápa-du -, začalo nebe nad džunglí zvolna šednout. Za-stavili se a chvíli diskutovali co teď. Kdyby šli dál průsekem, mohli by pokračovat stejným tempem, ne-li dokonce trochu rychleji, jelikož se zanedlouho rozjasní. Ale tak by se opět vzdálili od pobřeží a od své jediné naděje, že tento ostrov ještě někdy opus-tí. Nakonec se rozhodli podstoupit riziko a vydat se k jihu, i když budou v hustém podrostu postupovat mnohem pomaleji a vystaví se nebezpečí setkání s neznámými obyvateli džungle. Nebyli však už zce-la bezbranní. Dinosauroidé Masona a jeho přátele sice odzbrojili, ale Mason měl v kapsách bundy ještě několik nábojů, které buď přehlédli, nebo nepo-znali, k čemu slouží. Trautman jimi nabil pušku a k Masonově zjevnému zklamání ji podal Singhovi, který s ní dovedl zacházet jistě nejlépe. Mason nic neřekl, ale Mike tušil, že mezi ním a Trautmanem jednou určitě dojde ke střetu.
Mike se sice dosud bojácně vyhýbal otázce, jak se mají pro všechno na světě dostat dolů po ledové stě-ně a na palubu NAUTILU, kotvícího pět set metrů od pobřeží, ale zároveň věděl, že to je jejich jediná naděje. I kdyby se jim podařilo uniknout dinosauroidům - což bylo při střízlivém pohledu prakticky nemožné -, zůstali by zajati v tomto tajemném pra-věkém světě.
Potom však vyšlo slunce a to, co v prvních jas-ných paprscích dne spatřili, ukázalo, že všechny Mi-kovy úvahy byly zbytečné.
Dorazili ke kraji lesa. Před nimi se prostírala širá travnatá rovina, která dvě či tři sta metrů mírně stoupala a přecházela v les holých zkamenělých stromů, který se táhl donedohledna na obě strany jako obrovský drátěný zátaras.
"Ale to přece… není možné!" zamumlal Mike. "To nemůže být pravda!"
"Co nemůže být pravda?" Mason, který tak jako ostatní zůstal překvapeně stát, ukázal na mrtvý les. "Tím lesem jsme sem přišli."
"My taky," přitakal Mike. "Ale je přece vyloučené, abychom k němu dorazili tak rychle. Šli jsme na-nejvýš dvě hodiny a…"
"Nešli jsme ani hodinu," opravil ho Trautman. I on se díval na les na druhém konci roviny stejně zmateně a překvapeně jako Mike. "A předevčírem jsme pochodovali dlouhé hodiny. Něco tu nehraje."
"S celým tímhle ostrovem něco nehraje, jestli k to-mu můžu něco dodat," řekl Mason. "Ale to se ne-změní, když tu zůstaneme stát. Za tím lesem je po-břeží. Na co čekáme?"
"Tam zmrznete," řekl Trautman. "Copak jste už za-pomněl, jaká je tam zima?"
"Lepší zmrznout, než být sežrán," odpověděl Ma-son, "anebo zabit těmi stvůrami. Pojďme!"

Nikdo neodpověděl. Nakonec vykročil - i když velmi váhavě - jako první Ben. Ostatní ho následo-vali, ale Mike jim viděl na tvářích, že jim při tom tak jako jemu, nebo dokonce Sereně, není nejlépe. I on cítil stále zřetelněji, že tu něco není, jak by mělo být. Tady se vůbec neměli ocitnout. Prodírali se dlouhé míle džunglí a mělo jim trvat celý den, než by našli zpáteční cestu. A nejen to. Bylo…
Mike si uvědomil ten pocit o chviličku dřív, než se objevila mlha. Byl to týž jen stěží popsatelný po-cit, který měl na pobřeží, když se poprvé do mlhy vnořili, pocit, jako by překračovali neviditelnou hranici, za níž je všechno jinak.
Mike se zastavil a vzápětí zůstali stát i ostatní.
Mezi mrtvými stromy se nad nimi začala valit še-divá mlha. Zavanul k nim chladný, vlhký vzduch a pocit neskutečna zesílil, že se Mike zachvěl.
"Mlha!" zašeptal Juan. "Je to… stejná mlha, kterou jsme procházeli sem. Tudy vede cesta zpátky. Doká-zali jsme to! Jsme…"
Juan vykřikl - a také Mike sebou škubl a zděšeně zvedl ruce.
Zpod stromů vystoupily postavy, veliké postavy pokryté lesklými šupinami, s obrovskýma očima a dlouhými štíhlými končetinami. Mike spatřil se-dm, osm, deset dvoumetrových ještěřích lidí. Pak je přestal počítat a rychle ustoupil k ostatním, kteří se instinktivně semkli do skupinky. Aniž si uvědomil, postavil se Mike před Serenu, jako by ji chtěl chrá-nit. Singh sundal z ramene pušku a odjistil ji, ale ješ-tě ji na dinosauroidy nenamířil.
"Na co čekáte?" obořil se na něj Mason. Schoval dceru za sebe, ale Annie se znenadání otočila a roz-běhla se k Sereně a stoupla si za ni. "Tak už vystřelte!"
"Proboha, Singhu - nestřílejte!" zasípal Traut-man. "Stačí jediný nesprávný pohyb, a jsme mrtvi!" Jeho pohled přejížděl po řadě nehybně stojících ještěřích mužů. Naproti nim stál dobrý tucet vyso-kých šupinatých postav. I kdyby měli dostatek mu-nice a víc než jednu pušku, neměli by patrně nadě-ji obstát s nimi v boji.
Singh také na Masonova slova nezareagoval. Na-opak: Ještě víc pušku sklonil a nakonec mířil hlavní docela k zemi.
Mike se modlil, aby dinosauroidé vý-znam tohoto gesta pochopili. "Hrome, na co čeká-te?" zeptal se Mason vztekle. "Musíme něco udělat!"
"Ano," řekl Ben klidně. "Nejlepší bude, když se otočíte, vy chytráku! Právě se objevilo jezdectvo!"
Mason se na něj nechápavě podíval, pak se otočil zpátky k lesu - a zasípal hrůzou a vytřeštil oči. Ob-ličej měl bledý jako křída.
Ani okraj lesa už nebyl prázdný Křoví se roze-stoupilo a vynořil se z něj ten nejstrašlivější tvor, ja-kého kdy Mike spatřil. Podobal se trochu allosaurovi, ale byl mnohem větší - Mike odhadoval jeho vá-hu na nejméně deset tun a délku od hlavy po špičku ocasu na dobrých patnáct metrů, ne-li více.
Hlava, jako u allosaura přehnaně velká a vybavená strašlivými zuby, měla rozměr malé loďky a v tma-vých očích velkých jako pěst, které na ně shlížely z výšky nejméně šesti metrů, se zračila taková zběsi-lost a zuřivost, že se doslova zhrozil. A přestože tako-vého tvora nespatřil živého ještě nikdo na světě, ne-existoval snad nikdo, kdo by ho okamžitě nepoznal.
"To… to je Tyrannosaurus rex!" zašeptal Chris. Při těchto slovech Mikovi doslova vstaly hrůzou vlasy na hlavě, ale v Chrisově hlasu zněl spíš obdiv.
"Kdepak," řekl Ben klidně. "To je tucet tyrannosaurů!"
Vedle prvního obra se objevil druhý, pak třetí a čtvrtý. Jako přízraky se za nimi z džungle neslyšně vynořilo opravdu nejméně deset obrovských veleještěrů - a na šíji každého obra seděl dinosauroid! Mike náhle pochopil, jak naivní byla jejich naděje, že těmto tvorům uniknou. Zřejmě je celou dobu pronásledovali. Tak jak je sledovali od první minuty po jejich příchodu na tento ostrov, ležící mimo čas. A najednou se mu rozbřesklo. Aniž by mohl říci proč, ale aniž by o tom sebeméně pochyboval, věděl ještě něco: Nic nebyla náhoda! Ani jeho střetnutí s allosaurem, ani jejich dobrodružství s raptory, ba ani jejich útěk z tábora.
Byla to zkouška.
A v této zkoušce neobstáli.
"To je konec," zamumlal Mason. "Zabijou nás!"
"Ne!" Serena zničehonic pronikavě vykřikla a na místě se otočila. "Chtějí jen mne! Utečte! Ukliďte se do bezpečí! Já je zadržím!"
Nato se rozběhla směrem k dinosauroidům.

"Sereno! Zastav se!" zavolal Mike. Bez rozmýšlení se za ní rozběhl, ale byť běžel co nejrychleji, dostihl ji, teprve když se ocitla skoro u tyrannosaurů. Po-padl ji za rameno a zadržel ji, ale podcenil vlastní sí-lu. Oba při tom ztratili rovnováhu a upadli na zem. Mike zahlédl koutky očí obrovský šupinatý obrys a instinktivně zakryl svým tělem Serenu. V pevném objetí narazili na nohu, která byla o kus delší než Mike, a zůstali omráčeni ležet.
Váhavě a s prudce bušícím srdcem zvedl Mike hla-vu. Nejdřív spatřil přímo před obličejem dráp delší než jeho ruka, pak putoval jeho pohled po noze na-horu a zastavil se na bezvýrazné tváři ještěřího mu-že. Cosi mu na ní připadalo známé, ale řekl si, že to není možné.
Čas jako by se zastavil. Mike úkosem spatřil, jak se Singh a Trautman pokusili jít za nimi, ale zničeho-nic se jedno z obrovských zvířat odpoutalo ze své-ho místa na kraji lesa a dvěma dlouhými kroky si stouplo mezi ně a Mika se Serenou. Mike si to ani neuvědomil. Jeho pohled se jako hypnotizovaný upíral na šupinatou ještěří tvář dinosauroida nad ni-mi. Nebyl schopen jasně uvažovat, necítil dokonce ani strach. Cosi v pohledu těch velkých, jen zdánli-vě strnulých ještěřích očí ho ochromovalo.
Nakonec, po několika vteřinách, které trvaly stov-ku věčností, ještěří muž sklouzl ze svého místa na ší-ji obrovského

veleještěra a seskočil na zem těsně vedle Mika a Sereny - a natáhl k nim ruku. Mike sle-doval s hrůzou, jak ji Serena beze strachu uchopila a dovolila, aby ji to podivné stvoření postavilo na nohy.
Potom byl na řadě on. Když se dotkl studené šu-pinaté kůže ještěřího muže, projel jím zvláštní, do-sud nepoznaný pocit. Obrovský tvor vyzařoval klid a pocit bezpečí, které byly v ostrém protikladu k je-ho zevnějšku. Ani Mike nepocítil strach. Náhle vě-děl, že k tomu nemá sebemenší důvod. Klidně vstal a o krok ustoupil k Sereně. Oba mlčeli. Teď nebyla vhodná chvíle na slova.
Pak dlouho jen stáli a hleděli na dinosauroida, který klidně opětoval jejich pohled.
A během této doby se v Mikovi znovu cosi změ-nilo. Už jednou cítil, jak nesprávný dojem si učinil o tomto světě, ale teď to nejen cítil, teď to věděl. Zdánlivý výraz cizokrajnosti, nepřátelství, který až dosud viděl v očích ještěřích lidí, byl pravý opak - stál tváří v tvář bytosti, jež byla neuvěřitelně stará, a to tak, že se to vymykalo lidskému chápání. Hleděl do očí tvora žijícího v naprostém souladu se sebou samým a s přírodou, myslícího stvoření, jehož lid měl šedesátkrát delší dobu než lidé na to, aby si na-šel místo ve velkém plánu přírody.
Že se na tomto ostrově nevyskytoval ani náznak techniky či kultury srovnatelné s lidskou, nebylo známkou zaostalosti, ale hluboké skromnosti, jež byla zřejmě součástí povahy dinosauroidů. Možná že tyto bytosti kdysi, před neuvěřitelnou dobou, kráčely stejnou cestou jako lidé - a jestliže tomu tak bylo, pak před téměř stejně dlouhou dobou pochopily, že to bylo nesprávné. Těchto bytostí se nemu-sí nikdo bát. Dinosauroidé vůbec nevědí, co zna-mená slovo nepřátelství.
Potom k nim přistoupil druhý ještěří muž. I on mu připadal podivně známý - a pak si Mike všiml, že mírně kulhá, a rázem věděl, odkud je oba zná. By-li to ti dinosauroidé, které Ben a on zachránili před allosaurem - Mike si přinejmenším myslel, že to učinili. Druhý ještěří muž držel v rukou pušku, kte-rou měl až dosud Singh. Na okamžik se nehybně za-stavil, vrhl pronikavý pohled nejprve na Mika, po-tom na Serenu - a pak pušku bez sebemenší náma-hy zlomil vejpůl a upustil na zem.
Mike se usmál. Možná že s těmito bytostmi nebu-dou moci nikdy mluvit, ale některá gesta jsou zřej-mě srozumitelná v celém vesmíru a všem myslícím tvorům - a to, co právě učinil dinosauroid, k nim patřilo.
"Já… myslím, že jsem vám rozuměl," řekl Mike. A dinosauroid rozuměl zřejmě i jemu, protože v je-ho očích jako by se na okamžik objevil záblesk úsměvu, když už ho nebyl schopen jeho obličej. Pak se otočil a vrátil se k svému bizarnímu jezdeckému zvířeti. Také druhý ještěří muž pak nasedl na hřbet svého tyrannosaura. A šupinatí obři se otočili stejně neslyšně, jak se vynořili, a zmizeli v lese.
Mike se za nimi dlouho díval a bylo mu zatěžko vrá-tit se do skutečnosti, i když se Serena po chvíli jem-ně dotkla jeho ramene. Mike si najednou nebyl jist, zda vůbec existuje něco jako absolutní skutečnost.
"Proč… jsi to udělal?" zeptala se Serena, zřejmě velmi rozrušená.
"Co?" zeptal se Mike.
"Rozběhl ses za mnou, přestože… přestože sis mu-sel myslet, že to bude tvoje smrt," odpověděla Serena. "Proč jsi to udělal?"
Mike mohl odpovědět, že o ni měl strach, a byla by to pravda, a mohl také odpovědět, že o ničem vů-bec neuvažoval, že se jen bezhlavě rozběhl, a to by byla taky pravda. Místo toho však řekl:
"Protože ses zmýlila, Sereno. Stejně jako tvoji předci."
"Zmýlila? Jak to?"
"Vy jste si mysleli, že ty bytosti nás lidi nenávidí, protože jsme takoví, jací mohli být někdy oni?" Mi-ke se usmál a zavrtěl hlavou. "Je to právě naopak, Sereno. Myslím, že teď jsem tajemství tohoto ostro-va pochopil. Oni jsou to, čím bychom se my možná mohli jednou stát. Není pravda, že nás nenávidí, Sereno. Nevědí ani, co to slovo znamená…"
"Tomu nerozumím," zamumlala Serena.
Mike se zasmál. Jednou to pochopíš," řekl. Pak jí položil ruku na ramena, otočil se a oba pomalu za-mířili k ostatním. Za nimi začala pomalu houstnout mlha, která je zavede zpátky na NAUTILUS a do je-jich světa, o němž teď věděli, že není tím jediným skutečným světem, ale možná jen jedním z mnoha jiných světů.
A možná ani ne tím nejlepším.